

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

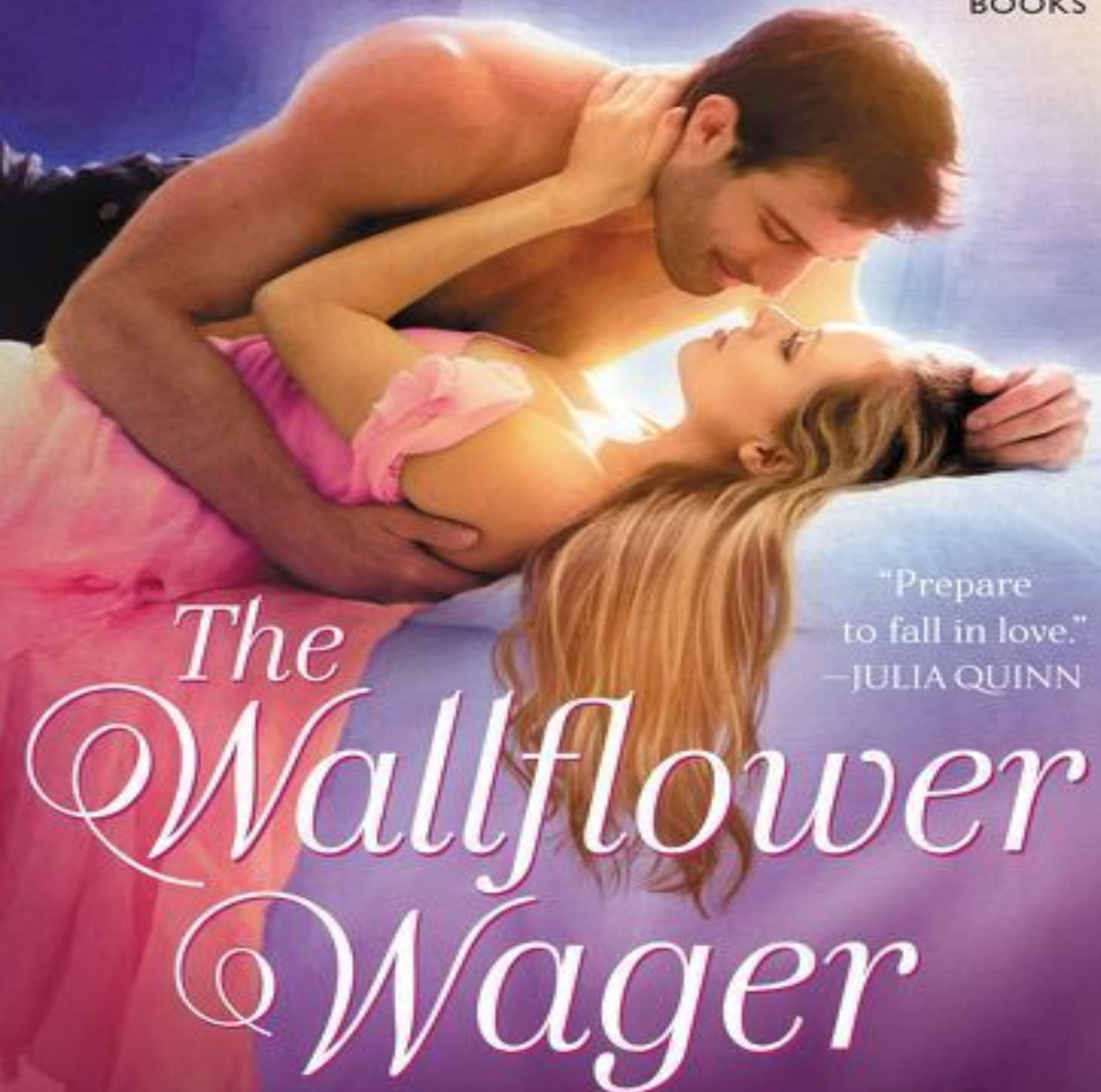
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tessa Dare

USA TODAY
BESTSELLING
AUTHOR

AVON
BOOKS

"Prepare
to fall in love."
—JULIA QUINN

The Wallflower Wager

GIRL MEETS DUKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jessa Dardır

*The
Wallflower
Wager*

GIRL MEETS DUKE

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Çünkü küçük kızlar sonsuza kadar küçük kalmazlar.

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi

Üç Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Tessa Dare
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Leydi Penelope Campion, istenmeyen hayvanlara baktığı yıllar boyunca birkaç şey öğrenmişti.

Köpekler havladı; tavşanlar zıpladı.

Kirpiller iğnedenliklere kıvrıldı.

Kediler salondaki halının ortasına çöktüler ve kendilerini uygunsuz yerlere yaladılar.

Şaşkın papağanlar açık pencerelerden uçup ulaşamayacakları çıkıntılara yerleştiler. Penny de onları kurtarmak için geceliğiyle pencere pervazlarına eğildi; bu, kendi boynunu riske atmak anlamına gelse bile.

Doğasını değiştiremezdi, evini dolduran kayıp, yalnız, yaralı ve terk edilmiş yaratıkların değiştiremeyeceği kadar.

Penny bir eliyle pencerenin pervazını kavradı ve diğer eliyle bir ödül maması salladı. "Gel bakalım tatlım. Bu taraftan. Senin için bir bisküvim var."

Delilah tüylü başını eğdi ve ikrama baktı. Ama kımıldamadı.

Penny iç çekti. Aslında kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Gün batımında kuş kafesini tamamen kapatmayı unutmuş ve lezzetli bir romanı bitirirken bir mumu çok geç saate kadar yanık bırakmıştı. Ancak Delilah'nın tek pençesiyle parmaklıkların arasından uzanıp küçük kapının kilidini açacak kadar zeki olabileceğini hiç düşünmemişti.

Papağan kafesinden kaçtıktan sonra pencereden dışarı uçtu.

Penny dudaklarını büzdü ve ıslık çaldı. "Gördün mü hayatım? Çok güzel bir bisküvi, değil mi? Bir zencefilli çörek."

"Güzel kız," diye cıvıldadı papağan.

"Evet, canım. Ne güzel, ne güzel bir kızsın sen."

Delilah yanlara doğru belli belirsiz bir adım attı. Sonunda, ilerleme. Kuş yaklaştı. . .

"İşte bu kadar. İşte geliyorsun, tatlım."

Daha yakın . .

. "Aferin

kızıma."

Sadece birkaç santim daha . . .

Drat.

Delilah, Penny'nin parmaklarından bisküviyi kaptı, geriye doğru sıçradı ve kısa bir uçuşa geçerek yandaki evin pencere kenarına kondu.

"Hayır. Lütfen. Hayır."

Delilah bir çırpınıyla açık pencereden kayboldu. Drat ve blast.

Eski Wendleby malikânesi birkaç hizmetkâr dışında yıllardır boş duruyordu ama mülk kısa süre önce el değiştirmişti. Gizemli yeni sahibi henüz ortaya çıkmamıştı ama gürültülü ve tozlu birtakım iyileştirmeler yapmak üzere bir mimar ve bir alay işçi göndermişti. İnşaat halindeki bir ev, savunmasız bir kuşun karanlıkta uçabileceği bir yer değildi.

Penny onu almak zorundaydı.

İki evi birbirine bağlayan çıkıntıya baktı. Terliklerini çıkarıp çıkıntıya tırmanır, çıplak ayak parmaklarıyla harcın dar dudağına tutunur ve üzerinde ilerlerse ... açık pencereye ulaşabilirdi. Aradaki mesafe sadece birkaç metreydi.

Düzelتيyorum: Pencereye sadece birkaç metre vardı. Yere 20 küsur metre vardı.

Penny pek çok şeye inanırdı. Eğitimin önemli olduğuna, kitapların hayati önem taşıdığına, kadınların oy hakkına sahip olması gerektiğine ve çoğu insanın özünde iyi olduğuna inanıyordu. Tanrı'nın yarattığı her bir varlığın -insan ya da başka türlü- sevgiyi hak ettiğine inanıyordu.

Ancak, uçabileceğine inanacak kadar aptal değildi.

Sabahlığını beline bağladı, ayaklarını terliklerin içine soktu ve mutfığa indi, baharat dolabının sol üst çekmecesini yavaşça açtı. Tam hatırladığı gibi, çekmecenin arkasında, tahta çıtaya bir parça mumla yapııştırılmış bir anahtar vardı.

Wendleby'lerin arka kapısını açan bir anahtar.

Penny eski metal parmağı çıkardı ve başparmağının tırnağıyla balmumunu sıyırdı. Ailesi ve Wendleby'ler yıllar önce anahtarları değiş tokuş etmişlerdi, iyi komşuların yaptığı gibi. Acil bir durumun ortaya çıkıp çıkmayacağını kimse bilemezdi. Bu da acil bir durum sayılırdı. Bu saatte personeli uyandırmak çok zaman alırdı. Delilah uçabilirdi.

Her an girdiği yoldan çıkabilirdi. Penny sadece bu anahtarın hâlâ uygun kilide uymasını umabilirdi.

Gecenin karanlığında dışarı çıktı. Bir elinde Delilah'nın boş kafesini taşıyordu. Diğer eliyle de soğuktan korunmak için sabahlığını sıkıca sıyırdı.

Evin ön kapısından sinsice geçerek hizmetkârların girişine doğru ilerledi. Orada, gölgeler tarafından gizlenmiş bir halde, anahtarı kilide soktu ve tamburların arasından geçirdi. Sonuna kadar soktuktan sonra anahtarı sertçe çevirdi.

Bir klik sesiyle kilit döndü. Kapı açıldı.

Durdu, nefesi kesilmişti, içeriden birinin alarm vermesini bekliyordu.

Kalbinin gümbürtüsü dışında sadece sessizlik vardı.

İşte buradaydı, suç faaliyetlerine tamamen yabancıydı, sinsice dolaşmak ya da izinsiz girmek, hatta belki de hırsızlık yapmak üzereydi - eğer üçünün bir kombinasyonu değilse.

Yukarıdan gelen hafif bir ıslık sesi görevinin aciliyetini vurguluyordu.

Kapıyı arkasından kapatan Penny, kuş kafesini yere bıraktı, Sabahlığının cebini kazdı ve evden çıkmadan önce oraya sakladığı çakmaktaşı ile mumu çıkardı. İnce mumu yaktı, diğer eliyle Delilah'nın pirinç kafesini kaldırdı ve eve girmeye devam etti.

Hizmetçilerin holünden geçip merdivenlerden çıktı ve evin ana koridoruna ulaştı. Penny birkaç yıldır bu eve gelmemişti. O zamanlar, Wendleby'lerin durumunun kötüleşmesiyle birlikte, ev kibar bir çürüme sürecine girmişti.

Sonunda, aylarca süren inşaatın sonucunu gördü.

Yeni sahibi bir gösteri yeri istediye, bunu başarmıştı. Ona göre oldukça soğuk ve ruhsuz bir yerdi. Ama o hiçbir zaman gösterişi seven biri olmamıştı. Ve bu ev sadece parlamakla kalmıyor, kör ediyordu. Giriş holü yirmi dört trompetlik bir fanfarın görsel eşdeğeri idi. Yaldızlı süslemeler ve aynalı paneller mumdandaki gelen ışığı yakalıyor, ışınlar bir alev haline gelene kadar ileri geri yayılıyordu.

"Delilah," diye fısıldadı ana merdivenin dibinde dururken. "Delilah, neredesin?"

"Güzel kız."

Penny mumunu havaya kaldırdı ve yukarıya baktı. Delilah ikinci katın sahanlığındaki tırabzanın üzerine tünemişti.

Tanrıya şükür.

Papağan ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve başını eğdi.

"Evet, sevgilim." Penny düzgün, telaşsız adımlarla merdivenleri çıktı. "Sen çok ama çok güzel bir kızsın. Hanımının yasını tuttuğunu ve evini özlediğini biliyorum. Ama burası senin evin değil, anlıyor musun? Burada bisküvi yok. Seni sıcak ve rahat bir yere, evine götüreceğim ve dilediğin kadar bisküvi yiyeceksin. Eğer sadece ... doğru ... kalırsan-"

Tam bir kol mesafesine geldiğinde, kuş kanatlarını çıırttı ve bir sonraki inişe yükseldi.

"Güzel kız."

Hız uğruna sessizliği feda eden Penny, basamakları hızla çıktı ve papağanın açık kapıdan içeri daldığını görmek için tam zamanında sahanlığa ulaştı. Evin düzenine yeterince aşına olduğu için bu yönün kör bir son olacağını biliyordu.

Odaya girdi; duvarları yakın zamanda yemyeşil ipek şamla kaplanmış ve dört direkli devasa bir yatakla sabitlenmiş bir yatak odası. Yatak başlı başına bir oda olacak kadar büyüktü ve zümrüt rengi kadife asmalarla çevrelenmişti.

Penny sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Delilah, seni köşeye sıkıştırdım.

Köşeye sıkıştırılmış olabilir ama henüz yakalanmadı.

Kuş onu odanın içinde bir kovalamacaya sürükledi, karyola direğinden gardıroba, karyola direğinden şömineye, karyola direğine uçtu - Tanrım, neden bu kadar çok karyola direği vardı?

Merdivenleri koşarak çıkmak ve odanın içinde koşturmak arasında Penny nefes nefese kalmıştı. Kendini terk edilmiş yaratıkları kurtarmaya bu kadar adamamış olsaydı . . .

Delilah lavabonun üzerine kondu ve Penny yere düşmeden önce leğen ve ibriği kurtarmak için atladı. Onları yerine koyarken mermer masanın üzerinde birkaç nesne daha fark etti. Bir kalıp sabun, keskin kenarlı bir tıraş bıçağı, bir diş fırçası ve diş pudrası. Yakın zamanda kullanıldığına dair kanıtlar.

Erkek mesleği.

Penny'nin o papağanı yakalayıp kaçması gerekiyordu.

Delilah bir yatak direğine tünemek yerine, gölgeliğin altından uçmak gibi bir hata yapmıştı. Şimdi ise kaçışının hacimli perdeler tarafından engellendiğini gördü.

Penny yatağa doğru koştu, uçarcasına bir sıçrayış yaptı ve papağanı minik, pençeli bir ayağından yakalamayı başardı.

İşte. Yakaladım seni.

Papağanı yakalamak kutlanacak bir zafer olacaktı. Ancak, şansı yaver gitmiş olacak ki, Penny kendini bir anda yakalanmış olarak buldu.

Odanın bağlantı kapısı açıldı. Bir mum odaya ışık saçtı. Penny, Delilah'nın bacağındaki tutuşunu kaybetti ve kuş bir kez daha ulaşamayacağı bir yere doğru kanat çırpı.

Başını kapı aralığındaki figüre doğru çevirirken bir dua gönderdi.

Lütfen hizmetçi ol.

Tabii ki o kadar şanslı olamazdı. Bağlantı odasının kapısında bir adam duruyordu. Elinde bir mum vardı ve üzerinde hiçbir şey yoktu.

Aslında tam olarak çıplak değildi, diye düzeltti. *Bir şey* giymişti. Bu "bir şey", kalçalarına her an yere kayabilecek kadar tehlikeli bir şekilde yapışan nemli bir keten parçasıydı - ama bir tür giysi olarak nitelendirilebilirdi.

Ve herkes giysilerinin altında çıplaktı, değil mi? Bu çok da farklı değildi. Neden bu konuda özlem duyalım ki? Ne de olsa utanmış görünmüyordu. Hem de hiç.

Hayır, muhteşem görünüyordu. Muhteşem derecede öfkeli. "Hangi cehennemden geldin sen?"

Ses tonu anlaşılabilir bir şekilde öfkeliydi. Aynı zamanda diz çöktürücüydü.

Penny yatağın askılarından sıyrıldı ve yere yuvarlandı. "Ben yan dairedenim. Yaşadığım yerden. Benim evimde."

"Bu ev bana ait."

"Yeni sahibinin ikamet ettiğini fark etmemiştim."

"Bu akşam itibariyle öyleyim."

"Evet. Anlıyorum."

Çok şey gördü. Uygun olandan çok daha fazlasını. Yine de bakışlarını ayıramadı.

Tanrım, ama o büyük, güzel bir canavar adamdı.

Ondan çok fazla vardı. Uzun boylu, geniş, güçlü kaslı. Ve ince bir parça havlu ve kalın, siyah saçları dışında tamamen çıplaktı. Çok fazla saçı vardı. Sadece kafasına nemli bukleler halinde dökülmekle kalmıyor, çenesinin sert hatlarını da belirginleştiriyordu. Ve göğsünü hafifçe kabartıyordu.

Meme uçları vardı. İki tane.

Gözler, Penny. Onda da iki tane var. Gözlere odaklan.

Ne yazık ki bu strateji işe yaramadı. Gözleri oniks parçacıklarıydı. Mürekkebe batırılmış, sonra obsidyenle kaplanmış, sonra zifte bulanmış, sonra da dipsiz bir çukura atılmış oniks parçaları. Gece yarısı.

"*Kimsin* sen?" diye nefes aldı.

"Ben Gabriel Duke."

Gabriel Duke.

Gabriel Dükü mü?

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi alışkanlıkla, çünkü annesinin Hindistan'dan gelen homurtularını duyabiliyordu.

"Memnun olmamalısın. Başka kimse memnun değil."

Hayır, değillerdi. Gazeteler, bilinmeyen bir kökenden gelen ve şimdi anlatılamaz bir nüfuza sahip olan bu adam hakkında bir okyanus dolusu mürekkep tüketmişti. Bazıları acımasız dedi. Diğerleri utanmaz dedi. Günahkâr derecede zengin, hepsi hemfikirdi.

Ona Harabe Dükü diyorlardı.

Yukarıdan bir yerden Delilah arsız, neredeyse müstehcen bir ıslık çaldı. Papağan yatak askılarının altından fırladı ve odanın diğer ucuna uçarak karşı duvardaki kullanılmayan bir mum aplikinın üzerine kondu. Penny'nin yeni, etkileyici derecede erkeksi komşusunun tam arkasına yerleşti.

Oh, seni hain kuş.

Papağan başının üzerinden geçerken irkildi ve eğildi. "O da neydi öyle?"

"Açıklayabilirim."

Sadece özellikle istemiyorum.

"Bu bir papağan," dedi. "Benim papağanım." "Doğru. Peki sen kimsin?"

"Ben ... şey ..." Elleri nerede olacağına karar veremiyordu. Sadece panik içinde başka bir yerde olma arzusunu gösteriyorlardı.

Vücudunun sert ve kaygan bir yerinden damlayan su, kadının utancının ritmini sayıyordu.

Damla. Damla. Damla.

"Ben Leydi Penelope Champion."

Leydi Penelope Champion.

Leydi Penelope Champion?

Gabe başını iki yana eğerek kulağındaki son banyo suyunu da silkeledi. Onu doğru duymuş olamazdı. Herhalde Leydi Penelope Champion'ın evinde *hizmetçi* olduğunu söylemek istemişti.

"Leydi Penelope olamazsın."

"Olamaz mıyım?"

"Hayır. Leydi Penelope düzinelerce kediyle yalnız yaşayan bir kız kurusu." "*Düzinelerce* değil," dedi. "Şu anda *bir* düzineden biraz fazla, ama

Bunun tek sebebi bahar mevsimi olması. Yavru kedi mevsimi, bilirsin." Hayır, bilmiyordu. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Leydi Penelope Campion bu mülkü satın almasının ana sebebiydi. Yeni paralı aileler bir hanımefendiye komşu olmak için çok yüksek meblağlar öderlerdi, söz konusu hanımefendi çekici olmayan bir kız kurusu olsa bile.

Bu kadın nasıl evde kalmış olabilirdi ki? Bir kontun kızıydı ve kesinlikle büyük bir çeyizi vardı. Mayfair'deki unvan düşkün, borç batağındaki aylıklardan hiçbiri evlenme teklif etmeyi uygun görmediğine göre, basit mantık, onda dikkat çekici derecede itici bir şey olması gerektiğini söylüyordu. Belki de dayanılmaz derecede rahatsız edici bir ses. Dişleri sivri ya da kişisel hijyeni kötü.

Ama bu özelliklerin hiçbirini göstermiyordu. Genç ve güzeldi, fark edilebilir bir kokusu yoktu. Dişleri inci dizisi gibiydi ve gün ışığı gibi bir sesi vardı. Onda hiçbir şekilde itici bir şey yoktu. Her yönden çekici biriydi.

Tanrım, bu evi bir servete satacaktı. Tabii kadının mahvolmadığını varsayarsak.

Onun sosyete seviyesinde, mahvolmak için fazla bir şey gerekmiyordu. Rastgele bir örnek olarak, aristokrasinin en nefret edilen ve şu anda en çıplak kötü adamının yatak odasında tek başına ve zar zor giyinmiş olarak bulunarak mahvolabilirdi.

"Gitmeniz gerekiyor," dedi. "Derhal."

"Gidemem. Geri almadan olmaz."

"Burada bekle. Giyineceğim ve sonra seni eve götüreceğim. Gizlice." "Ama-"

"Tartışmaya gerek yok," diye homurdandı.

Gabe, Londra'nın harap olmuş aristokratlarını yol boyunca basamak olarak kullanarak oluklardan tırmanıp çıkmıştı. Ama nereden geldiğini unutmamıştı. Kendilerini daha üstün gören insanlar arasında nasıl konuşulacağını ve yürüneceğini öğrenmişti. Ama o alçakgönüllü sokak çocuğu hâlâ içinde yaşıyordu; kibar hanımların retiküllerine sarılmasına neden olan kaba saba sesi de buna dahildi. Bu sesi kullanmayı seçtiğinde, nadiren dikkate alınmıyordu.

Leydi Penelope Campion hiç dikkat etmiyordu.

Bakışları onun arkasında, omzunun üzerinden bir şeye odaklanmıştı. İçgüdüsel olarak başını çevirmeye başladı.

"Dur," dedi mükemmel bir sakinlikle. "Kımıldama."

Garip bir çırpınma sesi duydu ve bir sonraki anda her şey oldu.

Omzuna bir kuş kondu. Papağan mı demişti? Yaratığın ayak parmakları derisini karıncalandırdı. Omuz silkme dürtüsüyle kasları seğirdi.

"Hayır, yapma," dedi. "Onun için geleceğim."

Normalde Gabe bir hanımefendiden ya da başka birinden emir almaktan çekinirdi. Ancak bu kesinlikle alışılmadık bir durumdu.

"Güzel kız," diye ciyakladı kuş.

Gabe çenesini kapattı. *Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun, seni gösteriş meraklısı lanetli güvercin?*

Sessiz adımlarla halının üzerinde sessizce ilerleyerek ona doğru yaklaştı. Ve yaklaşırken dudaklarından ham bal damlaları gibi tatlı sözler döküldü.

"İşte bu, sevgilim," diye mırıldandı.

Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu.

"Orada kal."

Kollarındaki tüyler de diken diken

oldu. "Evet," diye nefes aldı. "Aynen böyle."

Şimdi de baldırlarındaki kılları işin içine kattı. Kahretsin, çok fazla kılı vardı. Bu işin sonunda hepsi hazırolda bekliyor olacaktı.

Diğer parçalarıyla birlikte.

"Kıpırdama," dedi.

Papağan adına konuşamazdı ama Gabe biraz kıpırdanıyordu.

Bir yanı, özellikle de yarı saydam gecelikler içindeki güzel kadınlar söz konusu olduğunda, kendi aklına sahipti. Bir süredir bir kadınla yatmamıştı ama vücudu nasıl yattığını unutmamıştı.

Kendini tutamadı. Onun yüzüne bir bakış attı. Sadece yarım saniyelik bir bakış. Yüz hatlarının her ayrıntısını inceleyecek kadar uzun değil. Aslında, dudaklarından öteye geçemedi. Yapraklar kadar gür dudaklar, yumuşak, hassas bir pembeye boyanmıştı.

Artık çok yakındaydı. Nefes aldığı anda onun kokusunu bir ciğer dolusu içine çekecek kadar yakındı. Nefis kokuyordu. Göğsünde belli belirsiz bir açlık yükseldi.

"Kaybolmuş hissettiğini biliyorum. Ve biraz da korkmuş. Onu çok özölüyorsun, değil mi? Ama ben buradayım, sevgilim. Buradayım."

Kadının sözleri dişlerinden ayak parmaklarına kadar yayılan garip bir sızıya yol açtı. Tüm boş, boş yerlerinin acı verici bir farkındalığı.

"Benimle eve gel," diye fısıldadı. "Gerisini birlikte hallederiz."

Buna daha fazla dayanamadı. "Tanrı aşkına, çek şu lanet şeyi üzerimden."

Sonunda tüylü hayvanı topladı. "İşte buradayız." Papağanı kucağına alarak kuş kafesine götürdü ve içine soktu.

Gabe rahatlayarak nefes verdi.

"Kafesini örtersem daha rahat eder," dedi güzel davetsiz misafiri.
"Havlunuz yoktur herhalde?"
Kalçasında asılı duran ketene baktı. "Bunu ne kadar çok istiyorsun?"
Yanakları kızardı. "Boş ver. Ben gidiyorum."
"Seninle yürüyeceğim."
"Gerçekten, bunu yapmanıza gerek yok. Sadece yandaki kapı. Sokağın en fazla yirmi adım aşağısında."
"Bu yirmi adım fazla."
Gabe kibar toplumun kurallarına göre hareket etmeyebilirdi ama bu durumun en az on yedi kuralı ihlal ettiğini bilecek kadar kurallardan anlıyordu. Ve onun itibarını zedeleyecek herhangi bir şey, bu evden elde edeceği kârı azaltacaktı.
Bu mülkü satana kadar, kadının değeri onun kiyle iç içe geçmişti.
"Kendi istediğinizi yapmaya alışkın olduğunuza şüphe yok,
Hanımefendileri. Ama
Bloom Meydanı'nın tamamını dolduracak kadar lord, baronet, şövalye ve beyefendiyi mahvettim." Bir kaşını kaldırdı. "İnanın bana, eşinizle karşılaştınız."

İkinci Bölüm

Penny, Gabriel Dükü'nün dönüp soyunma odasına doğru yürümesini sessizce izledi.

Sonra yerde titreyen bir havuzun içinde eridi.

Tanrım.

Kapıyı aralık bırakmıştı. Havlusu yere düştüğünde, bakışlarını ayırmadan önce gergin, kaslı arka tarafını bir anlığına yakaladı.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım.

Delilah'nın kafesini iyice kilitledikten sonra Penny ayağa kalktı ve kendini toparlamaya çalıştı.

Sabahlığına bir göz attı. Soluk toil baskısı modanın yıllar gerisinde kalmıştı ve kuşağın uçları umutsuzca yıpranmıştı -oyunbaz bir kedi yavrusunun bir sürü darbesine maruz kalmıştı. Ve saçları ... Bu maceradan sonra saçlarının ne hale geleceğini ancak hayal edebilirdi.

Tuvalet masasının aynasına baktı. Korktuğundan daha kötüydü. Örgüsü Delilah'nın fırfırlı tepesini şık gösteriyordu. Penny örgüsünün etrafındaki tülbent parçasını hızla çözdü ve saçını yeniden örüp ucunu bağlamadan önce parmaklarıyla taradı.

Gözlerini kısarak tekrar aynaya baktı. Daha iyi, diye düşündü. Çok daha iyi değil. Ama daha iyiydi.

"Güzel kız!"

Soyunma odasından Bay Duke sinirli bir homurtu çıkardı.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye seslendi. "Delilah Bloom Square'de yaşamaya sadece birkaç hafta önce geldi. Hanımı vefat etti.

Papağanlar sadık ve zekidirler ve genellikle insan dostlarından daha uzun yaşarlar. Bu yüzden sadece evinden koparılmakla kalmadı, aynı zamanda yas tutuyor."

"Söylemeliyim ki, bana pek de mağdurmuş gibi gelmedi."

"Çok eğlenceli şeyler söylüyor, değil mi? 'Güzel kız,' ve 'evet,' ve-
Şunu duydun mu? 'Fancy a ...' ne? Sonunda ne dediğini hiç
anlayamıyorum. Bisküvi olmadığı kesin. "Fancy a cuppa," belki? Ama
kim bir papağana çay verir ki? Kulağa 'yüksükotu ister misin' gibi
geliyor ama bu daha da anlamsız. Bu gizemin beni biraz delirttiğini
söylemekte sakınca görmüyorum."

"Siktir."

Dondu kaldı. "*O kadar* da üzgün değilim."

Yatak odasına döndüğünde üzerinde bir pantolon ve düğmeleri açık
bir gömlek vardı. "Papağan öyle diyor. 'Sevişmek istiyorum, aşkım.'
Bu kuş bir genelevden geldi."

Birkaç dakikasını skandal yaratan bir sessizlik içinde geçirdi. Daha
önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı ama rahatsız edici olan bu
değildi. Rahatsız edici olan, bundan ne kadar hoşlandığıydı.

"Bu olamaz," dedi. "O küçük, yaşlı bir kadına aitti. Bana söylenen
buydu."

"Zamparalar da küçük yaşlı kadınlara dönüşür."

"*Güzel kız.*" Delilah arsız bir ıslık çaldı. "*Fancy a f-*"

Penny elini ağzına bastırdı. "Oh, hayır."

"*Evet! Evet! Ooh! Evet!*"

Bay Duke botlarını giymek için oturdu. "Lütfen bana *bunu* sizin için
tercüme etmem gerekmediğini söyleyin."

Penny bu alışverişi daha az dehşet verici kılmak için söyleyebileceği
hiçbir şey düşünemiyordu. Hiçbir şey söyleyemezdi. Dilini
kaybettiğinden değil. Dili kıvrılmış ve ölmüştü.

Çizmelerini giydi, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı onun için açtı. Penny
minnetle kuş kafesini kaldırdı ve kaçmak için acele etti.

"Bir hanımefendinin itibarının ne kadar kırılgan olabileceğini bilirim,"
dedi. "Anlaşılsın diye söylüyorum, burada olduğunuzu kimse bilmemeli."

"Leydi Penelope?"

Penny yerinden sıçradı.

Hizmetçi Bayan Burns koridorda duruyordu. Gözleri işverenine
kaydı. "Bay Duke."

Bay Duke nefesinin altından küfretti. Küfür edecek türden biri olsaydı,
Penny de küfredirdi.

Penny kendini bildi bileli Wendleby'lerin evini Bayan Burns idare
ediyordu. Küçük bir kızken, kahya onu dehşete düşürmüştü.

Bu konuda çok az şey değişmişti. Kadın şimdi daha da korkutucuydu,
tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve saçları ayrılmıştı

ciddi bir şekilde ortasından aşağıya doğru. Elindeki mum yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

"Yardımcı olabileceğim bir yol var mı?" diye sordu ciddiyetle.

"Papağanım pencereden içeri uçtu ve ben de onu almaya geldim. Penny aceleyle açıkladı. "Bay Duke yardım edecek kadar nazikti. Bayan Burns, belki de bana eve kadar eşlik etme nezaketini gösterirsiniz?"

"Bu ihtiyatlı bir davranış olur." Hizmetçi ona onaylamayan bir bakış attı. "Gelecekte leydim, sizi eve alması için bir hizmetçiyi uyandırmanızı önerebilir miyim?"

"Oh, bu bir daha olmayacak." Penny gitmek için hareketlenirken Bay Duke'a doğru bir bakış attı. "Size bunun sözünü verebilirim."

Aslında Penny bu durumla başa çıkmak için basit bir plan yapmıştı.

Yardımları için adama teşekkür edecekti. . .

Sakince geri çekilmesini sağlayın.

Ve sonra bir daha asla evinden çıkmayacak.

Britanya'nın dört bir yanındaki otellerin, şehir evlerinin, madenlerin, fabrikaların, kır mülklerinin sahibi olan Gabe, tanımadığı odalarda uyanmaya alışkındı. Ancak üç şey hiç değişmedi.

Her zaman şafakla birlikte

uyanırdı. Her zaman aç

uyanırdı.

Ve her zaman yalnız uyanırdı.

Cinsel ilişki konusunda bir dizi kuralı vardı; bunun için para ödemezdi, bunun için yalvarmazdı ve bunun için kesinlikle evlenmezdi. Londra'dayken, hiç zorlanmadan sıradan sevgililer bulabiliyordu ama son zamanlarda o kadar sık yer değiştiriyordu ki zaman bulamıyordu.

Bu sabah yatakta doğruldu, kendini bir silkeledi ve çevresini tanımaya çalıştı. Mayfair. Bloom Meydanı. Nihayet satılmaya hazır olduğunda tatmin edici bir kâr getirmesi gereken ev.

Yanındaki ev. Leydi Penelope Champion - yaşlanan, yıpranmış, çirkin kız kurusu.

Bunların hiçbirisi değildi. Hem de hiç. Şans eseri, Leydi Penelope Champion sarı saçlı, mavi gözlü bir güzele dönüştü.

Zihninin gözünde onu hâlâ sabahlığıyla bu yatağa yayılmış olarak görebiliyordu. Yetişkin bir Goldilocks gibi, yatağı test etmek için evine davetsizce girmişti. Çok yumuşak, çok sert ... ?

Onun fikrini bilmiyordu ama Gabe'in tepkisi ikincisiydi. Aleti her zamanki gibi sabahın ilk saatlerinde, dimdik duruyordu.

Bir eliyle yüzünü ovaladı ve tökezleyerek banyoya gitti. Seyahatten dolayı dün yeni eşyaları inceleyemeyecek kadar yorgundu, Ama bu sabah her şey yolunda görünüyordu. Karo kaplı mermer zemin ve hem sıcak hem de soğuk su akıtan musluklarla tamamlanmış muazzam bir bakır küvet.

Dün gece hızlı ve soğuk bir ıslatmayla yetinmişti. Bugün sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Küvetin içine yerleşti ve işaretli musluğu bir H. Musluk titredi ama su vermeyi reddetti. Gabe hafifçe salladı, sonra da sert bir tokat attı. Hiçbir şey olmadı.

Hayatı boyunca hiçbir kavgadan geri adım atmamıştı ama bu şimdiye kadarki en anlamsız yüzleşmesi olmalıydı: bir su musluğuyla yumruk yumruğa dövüşmek.

Boruya vurdu ve sonunda bir takırtı ve iniltiyle boru yerinden çıktı. Yüzüne bir soğuk su püskürdü. Buz iğneleri gözlerine, ağzına saplandı. Lanet olsun, burnuna bile.

Birinci tur su musluğuna.

Bir eliyle spreyi engellerken, diğer eliyle H musluğunu kapattı. Sinirlenerek üzerinde C harfi olan musluğa uzandı. Soğuk bir banyonun faydaları vardı. Taşakları küçülten banyo suyunda birkaç dakika kese yaptıktan sonra, komşusunun yumuşak, pembe dudaklarını aklından çıkarmıştı.

Çoğunlukla.

Sabah tuvaletinin geri kalanı basitti. Dişlerini fırçaladı, tıraş oldu, inatçı saçlarını geriye doğru taradı ve giyindi.

Odadan çıkmadan önce tuvalet masasının üzerindeki donuk gümüş paraya uzandı - pürüzsüzce ovulmuş tek bir şilin - ve onu yeleğinin cebine soktu. Yıllar geçtikçe şilin onun tılsımı haline gelmişti. Nereden geldiğini ve ne kadar yükseğe tırmandığını hatırlatan bir şey. Gabe şilinsiz hiçbir yere gitmezdi.

Kapıyı açtı ve bağırdı. "Hammond!"

Bir dakika sonra mimarı merdivenleri çıkarken oflaya puflaya göründü. "Günaydın, Bay Duke."

"Taktırmak için yüzlerce dolar ödediğim sıcak su muslukları çalışıyor olsaydı, güzel bir sabah olabilirdi." Başını iki yana salladı. "Bu evin aylar önce tamamlanmış olması gerekirdi."

"Umudunuzun bu olduğunu biliyorum, efendim."

"Bu benim beklentimdi," diye düzeltti Gabe. "Buraya sahip olabilmek için üç yılımı kilisede mücadele ederek geçirdim. Modern standartlara getirmek için binlerce dolar harcıyorum. Ama satana kadar kâr edemem."

"Yazışmalarında da belirttiğim gibi, Bay Duke, bazı engeller var."

"Siz onlara engel diyorsunuz. Bana bahane gibi geliyorlar." Su kabını işaret etti. "Bana bunun en son yenilik olduğunu söylemiştin. Sıcak akan su."

"Bu en son yenilik. Aslında o kadar yeni ki, bu İngiltere'de türünün yalnızca ikinci örneği. Manş Denizi'nin bu yakasında onarım yapmayı bilen sadece bir kişi var."

"O zaman şu lanet şeyi tamir etmesi için şu adamı buraya getirin."

"Evet, işte engele geldik." Hammond iki eliyle gümüş rengi saçlarını karıştırdı. "Söz konusu adam öldü."

Gabe küfretti. "Diğerini de gemiye bindir o zaman."

"Çoktan yola çıktık."

Koridorda ilerlerken Gabe durup açık kapılardan baktı ve her odadaki gelişmeleri inceledi. Bunda duvar kâğıdı yoktu, diğerinde bitmemiş kalıplar...

Kabul edilemez.

"Peki bana karşılaştığınız diğer 'engellerden' bahsedin."

Hammond gözlerini merdivenden aşağı dikti ve sesini alçaltarak kıpırtısız dudaklarının arasından konuştu. "Şu anda onlardan birine bakıyorum."

Gabe de aynı yöne baktı. "Hizmetçi mi?" "Oh, güzel," diye mırıldandı. "Onu da görüyorsun."

"Yapmamalı mıyım?"

"Bilmiyorum. İnsan olduğundan emin değilim. Bazen onun yüzyıllardır buraya musallat olan bir hayalet olduğunu düşünüyorum."

Gabe mimarına endişeli bir bakış attı. Belki de Hammond'un bir tatile ihtiyacı vardı. Adamın yaşı ilerliyordu.

Hizmetçiye gün ışığında değerlendirdi. Kadın katı bir tavır sergiliyordu ve görünüşü de karakalemle çizilmiş gibi duruyordu; özenle ayrılmış siyah saçlarından siyah düğmeli elbisesine ve cilalı siyah ayakkabılarına kadar.

"Bana sorarsanız tipik bir hizmetçiye benziyor."

"Bu kadının tipik bir yanı yok," dedi Hammond. "Göreceksiniz. Yemin ederim, duvarların içinden geçiyor. Havada cisimleşiyor. Tamamen boş bir koridorda yürüyorsunuz. Birdenbire tam karşınızda belirir."

Gabe kabul etmek zorundaydı, dün gece kesinlikle birdenbire ortaya çıkmıştı. "Ben bir mimarım. Bu evde gizli koridorlar olsaydı, bilirdim.

-Ama yok. Sana söylüyorum, o bir çeşit ruh. Umarım

onu kovacaksın, ama işe yarayacağından emin değilim. Sanırım bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyacınız olacak."

"Yerine uygun birini bulmak ve eğitmek başlı başına devasa bir iş olacaktır." Gabe işinin ehli bir çalışanın değerini biliyordu ve dün gecedan sonra kadına hakkında ikinci dedikodular yayması için hiçbir neden vermiyordu. "Sadık olduğu sürece kalacak."

"O çok *fazla* sadık. Hiçbir şeyin değişmesini istemez. Bir gün yapılan projeler ertesi sabah gizemli bir şekilde geri alınacaktır."

"Yani karışıyor mu?"

"Bu ya da büyülerle çalışmak."

"Onu görevden almayacağım. İnsanlar görevlerinde yetkin olduklarında, onları görevlerinde tutarım." Hammond'a bir bakış attı. "Sinir bozucu olsalar bile."

"Ben de aynı şeyi söylemenden endişeleniyordum." Hammond içini çekti. "Yaratık için başka ne söylenebilirse söylensin, bu evi tanıyor. Senin bir şilinin yüzünü tanıdığından daha iyi tanıyor."

Bundan şüpheliyim.

"Ama seni korkudan aklını kaçırarak hale getirdiğinde," dedi Hammond, "gecenin bir yarısı kapımı çalmaya gelme. Seni içeri almam."

"Ne büyük hayal kırıklığı."

Merdivenlerin geri kalanından inip kahvaltı salonuna girdiler. Masanın üzerinde bir kase meyve bekliyordu. Gabe'in ağzı sulandı ama yine de - her zaman olduğu gibi- içgüdüğü tereddüt etmekte.

Dokunma ona, evlat. O senin gibiler için değil.

Ne kadar servet biriktirirse biriktirsin, o sesi asla kovamayacak gibi görünüyordu. Ve ne kadar çok yerse yesin, tatmin olmaktan kaçıyor. Açlık hiç geçmedi.

Bir elmaya uzandı, onu yelegine tuttu ve meydan okurcasına bir ısırık aldı.

"Ve bir de üçüncü sorunuz var." Hammond başıyla pencereyi işaret etti. "Hemen şurada, yeşil alanda. Leydi Penelope Champion."

Gabe pencereye doğru yürüdü. Bu sabah farklı görünüyordu. Farklıydı ama daha az güzel değildi. Bahar güneşi sarı saçlarını altın sarısı bir parlaklığa kavuşturmuş, sade elbisesi baştan çıkarıcı, zarif kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Buradan bile onun gülümsemesini görebiliyordu.

Ne kadar güzel olursa olsun, Gabe'in alışkın olduğu türden biri değildi. Mayfair'in ötesindeki dünya hakkında hiçbir bilgisi olmayan narin, şımartılmış hanımefendilerle işi olmazdı. Onlar yüksek bir raftaki boyalı porselenlerdi ve o da dükkâna hücum eden bir boğaydı.

O halde, Leydi Penelope'nin onun derisinin altına doğru ilerlemesi daha da endişe vericiydi.

Elmasından bir ısırık daha aldı, gevrek tatlılığı çekirdeğine kadar kopardı.

Gabe onun yeşil alanın ortasına doğru ilerleyişini izledi. Eldivenli bir elinde bir tasma tutuyordu. Tasmanın diğer ucu, *yuvarlanan* tüylü ve kahverengi bir şeye bağlıydı.

"Bu da ne?"

"Bu, iki arka ayağı sakat olan bir melez olmalı. Görünüşe göre, Hanımefendinin arkadaşı onun arka yarısı için küçük bir araba tasarlamış ve köpek mahallede havlayan bir bilardo topu gibi dolaşıyor. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsanız, keçiyi görene kadar bekleyin."

"Bir dakika bekle. Bir *keçi* mi var?"

"Oh, evet. Her öğleden sonra meydana otlatıyor. Bloom Meydanı'nın atmosferini tam olarak yükseltmiyor, değil mi?"

"Sorunu anlıyorum."

"Daha yeni başlıyorum. Leydi Hazretleri tek başına bizi iyileştirmeler konusunda bir ay geriye götürdü." Hammond bir folyodan bir mektup koleksiyonu çıkardı. Bir tanesini havaya kaldırdı ve okudu. "'Sevgili Mr. Hammond, parke döşemenin tamamlanmasını ertelemeni istemek zorundayım. Ciladan çıkan dumanlar tavukların başını döndürüyor. Saygılarımla, Leydi Penelope Campion.'"

Bir tane daha çekti. "'Sayın Bay Hammond, korkarım mews'daki iyileştirmeleriniz geçici olarak durdurulmak zorunda. Samanlıkta yeni doğmuş bir kedi yavrusu buldum. Anneleri onlara bakıyor, ancak gözleri henüz açılmadığı için bir hafta daha yerlerinden edilmemeleri gerekiyor. İşbirliğiniz için teşekkür ederim. Minnetle, Leydi Penelope Campion.'"

Gabe bir tema sezdi.

"Ve işte benim favorim." Hammond bir mektubu sallayarak açtı ve dramatik bir etki yaratmak için boğazını temizledi. "'Sayın Bay Hammond, eğer çok büyük bir zorlama olmayacaksa, işçilerinizin sabah saat dokuz ile öğleden sonra üç buçuk arasında ağır işler yapmaktan kaçınmalarını rica edebilir miyim? Kirpiller gece hayvanlarıdır ve yüksek seslere karşı hassastırlar. Sevgili Freya'm tüylerini kaybediyor. Bunun sizi de benim kadar endişelendireceğinden eminim. Saygılarımla, Leydi Penelope Campion.'" Mektupları masanın üzerine fırlattı ve bir şaplaqla yere düştüler. "Onun *kirpisi*. Gerçekten."

Dışarıda, Leydi Hazretleri köpeğini eve doğru geri çekerek hem köpeği hem de arabayı kapısına doğru birkaç basamak yukarı kaldırdı. Gabe arkasını döndü

şakaklarını ovuşturarak pencereye baktı.

"Durum savunulamaz ve bu da evi satılamaz hale getiriyor. Kimse bir ahırın yanında yaşamak istemez. Onu ikna etmeye çalıştım ama söz konusu hayvanlar olduğunda şaşırtıcı derecede inatçı oluyor."

Gerçekten de inatçı. Ve gece yarısından sonra bir eve izinsiz girip neredeyse çıplak bir yabancıнын omzundan bir papağanı kurtaracak kadar pervasız.

Ne var ki, bu derece azim bile katıksız acımasızlık karşısında zayıf kalıyordu. Leydi Penelope Champion'ın hayvanlara karşı bir yumuşaklığı vardı. Gabe'in ise hiç yumuşaklığı yoktu.

"İşin yapıldığından emin ol ve potansiyel alıcıları getir." Gabe elma çekirdeğini şöminenin ızgarasına fırlattı. "Leydi Penelope Champion'ı ben hallederim."

Üçüncü Bölüm

Toplum standartlarına göre Penny'nin başarıları oldukça azdı. Bir kontun kızı olarak ona mümkün olan en iyi eğitim verilmişti. Üç dilde akıcı konuşan mürebbiyeler, iki yıl boyunca bitirme okulu, ardından sanat, müzik ve dans alanlarında özel öğretmenler.

Hiçbiri işe yaramıyor gibiydi. Ne kadar tıngırdatırsa tıngırdatsın, ne kadar yalvarırsa yalvarsın, onun için bir melodiden vazgeçmeye istekli bir enstrüman bulamamıştı. Çizim yapma konusunda sadece marjinal bir yetkinliğe ulaşmıştı.

Peki ya dans? İmkansız.

Bununla birlikte Penny, ergenlik döneminden bir konuda benzersiz bir başarıyla çıktı.

Şefkatli.

Hiçbir şey onu etrafındakilerle ilgilenmekten daha fazla memnun edemezdi. Onları beslemek, ısıtmak, korumak, onlara bir yuva vermek. Sonsuz bir kaynaktan şefkat dağıtırdı.

Tek sorun, bunu talep edecek insanların tükeniyor olmasıydı.

Elbette ailesi vardı. Ama önce anne ve babası diplomat olarak Hindistan'a gitmişti. En büyük erkek kardeşi Bradford, karısıyla birlikte Cumberland'da yaşıyor ve aile mülkünü yönetiyordu. Üçlünün ortanca çocuğu Timothy ise Kraliyet Donanması'na katılmıştı.

Yine de harika arkadaşları vardı. Okuldaki kızların onu küçümsemesine aldırımıyordu. Penny, Bloom Meydanı'nın uyumsuzlarını memnuniyetle karşıladı. Emma, Alexandra, Nicola. Birlikte kitapçıları dolaşıyor, parkta yürüyor ve her Perşembe çay içmek için onun evinde toplanıyorlardı.

Ya da en azından arkadaşları kendi ailelerini kurmaya başlayana kadar öyle yapmışlardı. İlk olarak, Emma'nın Ashbury Dükü ile evliliği uygun bir anlaşmadan tutkulu bir bağlılığa dönüşmüştü.

Ardından Alex, Londra'nın en kötü şöhretli çapkınını büyülemiş ve Bayan Chase Reynaud olmuştu. Zeki, yaratıcı Nicola'ya gelince. . . ?

Penny az önce aldığı notu taradı, mürekkebin soluk soluğa karaladığı yazıyı seçebilmek için dikkatle baktı.

Bugün olmaz. Bisküviler yandı. Atılım yakın. Gelecek perşembe?

Sevgiler, N

Penny yanmış kâğıt parçasını bir kenara bıraktı ve çay masasının üzerinde duran, kabukları kesilmiş ve gerçekleşmeyecek bir toplantı için hazır olan sandviç tepsisine baktı.

Neyse ki bu evde yiyecekler nadiren ziyan oluyordu.

Bir sandviç alarak yere yakın bir yere çömeldi ve ısıklık çaldı. Bixby koridorda koşturarak ilerledi, iki ön patisi döşeme tahtalarının üzerinde tıkırdıyor ve Nicola'nın tasarımı olan dahiyane bir arabada yuvarlanan arka bacakları da hemen arkasından geliyordu.

Köpek birkaç heyecanlı koklamadan sonra, kabuksuz üçgene temkinli bir yalama verdi.

"Devam et," diye ısrar etti. "Bu yeni bir tarif. Beğeneceksin."

Bixby sandviçe ok gibi dişlerini geçirdiği anda kapı çaldı. Penny cevap vermek için acele etti. Son anda, eli kapının mandalındayken tereddüt etti.

O olabilir mi?

O olamaz, dedi kendi kendine. Ama ya öyleyse?

Onun tedirginliğini hisseden Bixby mızımlandı ve ayak bileklerine burnunu soktu. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Penny kapıyı açtı.

"Ah," dedi üzgün görünmemeye çalışarak. "Caroline Teyze."

Teyzesi eve her zamanki tavrıyla girdi; yabancı bir kıyıda karaya çıkan, yerli halkın farklı bir dil konuştuğu, farklı para birimi takas ettiği, farklı tanrılara taptığı bir ülkeyi ziyaret eden züppe bir gezgin gibi. Gözleri soğuk, kendini beğenmiş bir ilgiyle etrafı inceliyordu. Sanki bu yabancı kültürü gerçekten anlamak gibi bir arzusu olmamasına rağmen, okumuştı.

En önemlisi, bastığı yere dikkat ediyordu.

Salondaki sessiz incelemesini tamamladığında yorgun bir iç çekti.

"Ah, Penelope."

"Seni görmek de çok güzel teyze."

Teyzesinin gözleri ocağın yanındaki yorganla kaplı sepete takıldı. "Bu hâlâ aynı kirpi mi?"

Penny konuyu değiştirmeye karar verdi. "Oturun, ben de yeni bir demlik çay getireyim."

"Teşekkür ederim, hayır." Teyzesi koltuktan bir tutam kedi tüyü kopardı, başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırıp vücudundan uzakta tuttu. Kaşlarını çatarak tüy parçasını serbest bıraktı ve yere dökülmesini izledi. "Söyleyeceklerim zaten uzun sürmeyecek. Bradford'dan bir mektup aldım. Cumberland'e dnmen konusunda ısrar ediyor."

Penny afallamıştı. "Yaz için mi?" "Sanırım hayatının geri kalanı için." *Hayır.*

Hayır, hayır, hayır.

Teyzesi bir elini kaldırarak karşı çıkmaya karşı barikat kurdu. "Ağabeyin bir ay içinde Londra'ya gideceğini sana söylememi istedi. Dönüş yolculuğunda ona katılmaya hazır olduğunuzdan emin olmamı istedi."

Penny'nin kalbi sıkıştı. O yetişkin bir kadındı ve bu nedenle İngiltere'nin en uzak köşesine taşınması emredilemezdi. Ancak sorun şuydu: Yetişkin bir kadın olsa bile, o hâlâ bir kadındı. Bu ev babasına aitti ve babası ülke dışındayken kontrol Bradford'daydı. Penny Bloom Square'de onun keyfine göre yaşıyordu. Eğer Cumberland'e taşınmasını isterse, bu konuda çok az seçeneği olacaktı.

"Caroline Teyze, lütfen. Tekrar yazıp fikrini değiştirmesi için onu ikna edemez misin?"

"yle bir şey yapmayacağım. Kardeşinizle aynı fikirdeyim. Aslında bunu benim onermem gerekirdi. Ailene sana bakacağıma dair söz verdim ama savaş bittiğine göre artık kıtayı gezmek niyetindeyim. Yalnız yaşamamalısın."

"Altı yirmi yaşındayım ve yalnız yaşamıyorum. Bayan var. Robbins."

Teyzesi sözünü sakınmadan çay masasının üstündeki zili aldı ve hafifçe çaldı.

Birkaç dakika geçti. Bayan Robbins yok.

Caroline Teyze boynunu ana koridora doğru uzattı ve sesini yükseltti. "Bayan Robbins!"

Penny kollarını kavuşturdu ve teyzesinin ne demek istediğinin tamamen farkında olarak içini çekti. "Bana her zaman göz kulak oldu."

"O artık sana bakmıyor. Sen ona bakıyorsun." "Sırf ihtiyaşın kulağı biraz ağır işitiyor diye-"

Caroline Teyze üç kez yere vurdu - bum, *bum*, *bum*
-Ve bağırdı, "BAYAN. ROBBINS!"

Sonunda, yaşlı, karışık ayak sesleri evin arka tarafından salona doğru ilerledi.

"Vay canına!" Bayan Robbins dedi ki. "Bu Leydi Caroline değil mi? Uğradığınızı bilmiyordum. Çay getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler Robbins. Sen zaten amacına hizmet ettin." "Öyle mi?" Yaşlı kadın şaşkın görünüyordu. "Evet, elbette."

Bayan Robbins odadan çıktıktan sonra Penny teyzesine seslendi. "Ayrılmak istemiyorum. Kasabada yaşamaktan mutluyum. Hayatım burada. Tüm arkadaşlarım burada."

"Hayatınız ve arkadaşlarınız ... nerede?" Caroline Teyze boş sandalyelerin her birine, soğuk çay tepsilerine ve yenmemiş sandviçlere ve son olarak da minik pençeleriyle perdeleri parçalayan üç kedi yavrusuna anlamlı anlamlı baktı.

Penny savunmacı bir tavırla, "Benim de insan arkadaşlarım var," dedi. Teyzesi kuşkulu görünüyordu.

"Var. Birkaç tane."

Teyzesi giriş holündeki gümüş tepsiye baktı. Hani şu kartvizitlerin ve davetiyelerin yığılı olduğu -ya da Penny hiç almadıysa alacağı- tepsiye. Tepsi boştu.

"Bazı arkadaşlarım şehir dışında." Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olarak ekledi: "Diğerleri de çılgın bilim insanları."

Teyzesinden acıyan bir iç çekiş daha. "Gerçekle yüzleşmeliyiz Penelope.

Vakit geldi."

Vakit geldi.

Penny'nin teyzesinin bununla ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. İma edilen şey açıktı.

Caroline Teyze pes etme zamanının geldiğini söylüyordu.

Penny için Cumberland'deki aile evine dönme ve kaderine boyun eğme zamanı gelmiştir: evde kalmış kızlık. Bakire teyze rolünü üstlenmeli ve hem ailesini hem de kendisini utandırmaktan vazgeçmelidir.

Kasabada dokuz yıl geçirdikten sonra evlenmemiştir. Ciddi bir talibi bile olmamıştır. Sosyete nadiren karışır. Dürüst olmak gerekirse, "nadiren" kelimesini kaldırır ve yerine "asla" kelimesini koyardı. Sanat, bilim ya da şiir gibi entelektüel uğraşları yoktu. Ne mavi çorap salonları, ne de sosyal reform protestoları. Evcil hayvanlarıyla evde kalır ve uyumsuz arkadaşlarını çaya davet ederdi ve ...

Ve onun küçük alanının dışında insanlar ona gülüyordu.

Penny öyle olduklarını biliyordu. Felaket çıkışından beri acıma ve alay konusu olmuştu. Bu durum onu rahatsız etmiyordu, tabii rahatsız ettiği zamanlar hariç.

Herkesi sevmek isteyen biri olarak, karşılığında herkesin onu sevmediğini bilmek acı veriyordu.

Toplum uzun zamandır ondan ümidini kesmişti. Şimdi ailesi de öyle. Ama Penny kendinden vazgeçmiyordu. Teyzesi gitmek için hamle yaptığında onu kolundan yakaladı.

"Bekle. Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok mu? Benim adıma savunuculuk yapsaydınız, Bradford'un fikrini değiştireceğini biliyorum."

Teyzesi sessizdi.

"Caroline Teyze, lütfen. Yalvarırım."

Penny Cumberland'e, hayatının en karanlık saatlerini geçirdiği eve geri dönemezdi. Utanç duygusunu şişeleyip karanlık bir yerde, gözlerden uzakta saklamayı öğrendiği eve.

Sır saklamayı biliyorsun, değil mi?

Teyzesi dudaklarını büzdü. "Pekâlâ. Başlangıç olarak yeni bir gardırop sipariş edebilirsin. Kürk ve tüyler iyi ve güzeldir ama sadece bilerek ve moda uygun bir şekilde giyildiklerinde."

"Yeni bir gardırop sipariş edebilirim." Kürk ve kuş tüyü süslemeler içermeyecekti ama Penny yeni olacağına söz verebilirdi.

"Ve yeni bir gardırobunuz olduğunda, onu kullanmalısınız. Opera. Bir akşam yemeği partisi. Bir balo tercih edilirdi ama ikimiz de bunun çok fazla şey istemek olduğunu biliyoruz."

Ahh. Penny bu aşağılayıcı sahneyi asla unutamayacaktı.

"Bir yerlerde ortaya çık," dedi teyzesi. "Herhangi bir yerde. Seni bir kez olsun sosyete sütunlarında görmek istiyorum."

"Bunu ben de yapabilirim." *Sanırım.*

Ne kadar uzun süredir ortalıkta görünmediği düşünülürse, akşam yemeği ve tiyatro davetleri bulmak birkaç güncel moda elbiseden daha zor olacaktı. Yine de başarılabilirdi.

"Son olarak ve en önemlisi"- Caroline Teyze etkili olması için durakladı

"-Tüm bu hayvanlar için bir şeyler yapmalısınız." "Ne demek onlar için bir şey yapmalıyım?" "Onlardan kurtulun. Hepsinden."

"Hepsi mi?" Penny sersemledi. İmkânsızdı. Yavru kediler için ev bulabilirdi. Planı hep buydu. Ama Delilah? Bixby? Angus, Marigold, Hubert ve diğerleri? "Yapamam. Yapamam."

"O zaman yapamazsın." Teyzesi eldivenlerini çekiştirdi. "Gitmeliyim. Yazmam gereken mektuplar var."

"Bekle."

Elbette teyzesini ikna etmenin, hayvanlarını terk etmesini gerektirmeyen bir yolu vardı. Belki de onları tavan arasına saklayarak onu kandırabilirdi?

"Umarım onları tavan arasına saklayabileceğini düşünmüyorsundur," dedi teyzesi kuru bir sesle. "Ben bilirim."

Drat.

"Caroline Teyze, ben . . . Elimden geleni yapacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." "Kardeşine göre bir ayın var. Belki de daha az. Sen

Cumberland'den postanın gelmesi bir haftadan uzun sürer, bunu ben de biliyorum."

"Geriye sadece üç hafta kalıyor. Ama bu hiçbir şey değil." "Sahip olduğun şey bu."

Penny hemen yağmur yağması için dua etmeye başladı. Düşünsenize, İngiltere'nin bahar aylarında gördüğü yağmur miktarını göz önüne alırsak, muhtemelen daha fazla şey için dua etmesi gerekiyordu. Sağanak, köprüleri sele boğan, yollara taşan yağmurlar. İncil'deki gibi bir tufan. Kurbağa salgını.

"Eğer kardeşinizin gelişiyse, sizi Londra'da tutan şeyin bol miktarda hayvan kılı dışında bir şey olduğuna ikna olduysam ... ? İşte o zaman, ancak o zaman, müdahale etmeye ikna olabilirim."

"Pekâlâ," dedi Penny. "Bir pazarlığınız var."

"Pazarlık mı? Bu bir pazarlık değil, kızım. Sana hiçbir garanti vermedim ve bu mücadeleye hazır olduğuna da ikna olmadım. Olsa olsa bir bahse girdik ve çok büyük ihtimallerle karşı karşıyasın."

Gerçekten de uzun bir ihtimaldi. Teyzesi gittikten sonra Penny kapıyı kapattı ve kapının önüne yığıldı.

Üç hafta.

Ona bağlı olan yaratıkları kurtarmak için üç hafta.

Kendini kurtarmak için üç hafta.

Penny'nin bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu ama bu kazanmak *zorunda* olduğu bir bahisti.

Dördüncü Bölüm

Teyzesiyle yaşadığı o sefil karşılaşmadan sonra Penny gününün daha da kötüleşebileceğini hayal bile edemezdi. Ama daha kötüsü, Marigold'un günlük anayasasının tam ortasında, yeşilliklerin arasından geçerek doğrudan ona doğru yürüyen Bay Gabriel Duke şeklinde geldi.

Yıkım Dükü, demişlerdi. Penny adamın skandal gazetelerindeki lakabının hakkını verip vermediğini bilmiyordu ama kesinlikle Öğleden Sonrasını Mahvetme Dükü'ydü.

"Leydi Penelope." Başını isteksizce eğerek selam verdiğini ima etti.

Penny'nin onun gözlerinin içine bakabilmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Adamın görünüşünü baştan aşağı inceledi. Güzel kıyafeti "beyefendi" diyordu. Görünüşünün geri kalanı "nazik "i çıkarıyor ve sadece "erkek" diyordu. Dün gece ile bu öğleden sonra arasında tıraş olmuş olmalıydı ama bıyıkları boğazına ve keskin kesimli çenesine kadar uzanıyordu.

"Eee?"

Hay aksi. Ona bir soru sormuş olmalıydı ve o da adamın bıyıklarının karanlık ormanında o kadar derinlere dalmıştı ki soruyu duymamıştı.

Onun üzerindeki etkisini görmezden gelmeye karar verdi. Kararlılığı yaklaşık dokuz saniye sürdü.

Tekrar konuştuğunda sesi nefis bir şekilde derin ve samimiydi.

"Konuşmamız gerek."

Ürperdi. Onun bunu söylemesinden korkuyordu. "Dün geceyi unutmak konusunda anlaşılamaz mıyız?"

"Korkarım oldukça unutulmazdı."

Bununla birlikte, tartışamazdı. "Papağan için özür dilerim. Ve izinsiz girdiğim için. Ve haneye tecavüz için."

"Papağan hakkında konuşmak için burada değilim. Şu anda beni ilgilendiren keçi."

"Marigold'u neden umursuyorsun ki?"

"Şöyle başlayayım: Tanıdığınız çoğu erkekten farklıyım."

Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ne kadar hafif bir ifade.

Penny erkeklere alışık değildi ama dostça bir tanışma ile erkeksi bir fizikselliğin yakın mesafeden yüzleşmesi arasında fark vardı. Sanki biri karnının derinliklerinde saklı bir kadınlık gonguna çekiçle vurmuştu ve şimdi titreşimler kemiklerinde dolaşarak eski, ilkel bir gücü çağırıyordu.

Penny bunun için tek bir isim düşünebiliyordu: şehvet.

Hiç mantıklı değildi. O her zaman romantik biriydi. Arkadaşlarının beklenmedik eşleşmelerini alkışlardı. Kadere, ruh eşlerine, ilk görüşte aşka inanırdı.

Penny, Gabriel Duke'ten bunların hiçbirini istemiyordu. Onun giysilerini yırtıp atmak ve dün gece yaptığı gibi ona, her şeye bakmak istiyordu. Oda çok karanlıktı ve bakacak cesareti kendinde bulamamıştı. Bu kadar büyük bir adamı, bu kadar az şey giyerken bir daha ne zaman görecekti?

Asla, o zamandı.

Bu düşünce onu sinirli ve somurtkan yaptı.

Tanrım, Penny. O bir insan. Sadece ilginç bir saç dağılımına sahip bir kas koleksiyonu değil.

"Çoğu beyefendinin aksine, bana bir servet miras kalmadı," diye devam etti. "Ben bir servet inşa ettim. Bunu, değerinin altında olan şeyleri satın alarak ve sonra onları ödediğimden daha fazlasına satarak yaptım. Dolayısıyla kâr ettim. Beni anlıyor musunuz?"

"Eğer temel matematiği anlayıp anlamadığımı soruyorsanız, evet. Sizi anlıyorum."

"Güzel." Uygunsuz bir şekilde onunkine bitişik olan eve doğru baktı. "Wendleby'ler borçlarını ödeyemeyince mülklerini satın aldım. Şimdi de kârla satmak istiyorum."

"Ve bu nedenle birkaç ay süren iyileştirmeler yaptınız." "Evdeki iyileştirmeler evin değerine katkıda bulunacak, ancak Mülkün ana satış noktası tam burada."

"Meydanı mı kastediyorsun?"

"Seni kastediyorum."

Sözleri onu şaşırttı. "Ben mi?"

"Evet, sen. Sosyetik bir ailenin bir hanımefendiye komşu olmak için ne kadar ödeyeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Evet, biliyorum. Ve bu çok çirkin bir rakam. Kendilerini seçkinlerle dirsek temasında, toplumun basamaklarını tırmanırken, zarafet ve lüks içinde yaşarken hayal ediyorlar. Misafir odasının penceresinden dışarı baktıklarında aristokrat komşularını Marie Antoinette'in saçma bir taklidi gibi yeşil alanda çobanlık yaparken görürlerse? Bu etkiyi mahveder."

"İnsanlar köpeklerini her zaman yeşil alanda koşturuyor." "Köpekler evcil hayvanlardır."

"Marigold da bir evcil hayvan. Ve göz atmaya ihtiyacı var. Sadece yonca ile beslenemez. Şişkinliğe yatkındır."

"Şişkinlik mi?" diye yineledi, inanamayarak. "Hassas bir sindirim sistemi var."

"Bu bana şişkinlik gibi görünmedi." Başını eğdi ve Marigold'un şişmiş karnına baktı. "Bu üremeye benziyor."

Penny kırılgan bir şekilde geri çekildi. "O üremiyor. Bu imkânsız. Kilometrelerce ötede hiç dolar yok." "Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Kimse Mayıs ayının ortasında keçi beslemez-" Onun yerine tartışmaya girmeden önce dilini ısırды. "Sana söylüyorum, bu imkânsız. Eğer mews'te ya da arka bahçede değilse, onu kısa bir ipucuyla tutuyorum."

Kaşları alaycı bir ifadeyle çatıldı. "Bahse girerim bu civardaki pek çok mahvolmuş genç kadının koruyucusu gibi konuştun."

"Özür dilerim. Marigold o tür bir keçi değildir."

"Sen ne dersen de. Yaratığın erdemi umurumda değil. Ben sadece onun meydandan uzaklaştırılmasını istiyorum."

"Sana söyledim, göz atmaya ihtiyacı var. Beslenmesi için çalılara ve taze otlara ihtiyacı var. Saman ve mısır Angus için yeterince iyi ama-"

"Bir dakika bekle. Angus?"

"Angus bir Highland öküzü. Onu buzağıyken kurtardım ama şimdi üç yaşında. Büyümüş ve her şeyiyle sağlıklı."

Ona göz kırptı. "Tamamen yetişkin bir boğanız var-"

"Bir öküz."

"-Arka bahçenizde yaşamak."

"Saçmalama. Angus mews'de yaşıyor. Su samuru arka bahçede."

"Bir su samuru mu?" *Kutsal tertemiz keçi anası* gibi bir şey homurdandı. "Bu çok saçma."

"Bay Duke, beslediğim evcil hayvanların çeşitliliği alışılmadık olabilir ama hayvanlara olan bağlılığım öyle değil. Hiç kendi evcil hayvanınız olmadı mı?"

"Hayır."

"Hayvanları sevmez misin?"

"Elbette, hayvanları severim. Kızarmış hayvanları. Kızarmış hayvanları. Kızarmış ve turta içinde pişirilmiş hayvanları." Eliyle genişçe bir işaret yaptı. "Her türlü hayvanı severim."

Oh, bu adam imkansızdı.

Hayır, Penny düzeltti. Adam imkânsız değildi. En evcilleşmemiş, kötü huylu yaratıklar bile biraz sabırla kazanılabilirdi. Gabriel Duke'ten daha kötü hayvanları evcilleştirmişti.

Sadece bu öğleden sonra çaba gösterecek durumda değildi, hepsi bu.

"Dinle," dedi, "uzlaşmak için zamanım yok. Gitmek zorundalar. Hepsinin. Keçi, inek, su samuru, papağan, kirpi ve kırımlarınızda ne varsa. Hepsinin gitmesini istiyorum."

"Bunu söylemeniz ne tesadüf."

Teyzesi gittiğinden beri Penny bu konuyu kafasında evirip çeviriyordu. Hayvanlara yeni bir yuva bulmak zorundaydı. Ya bunu çabucak yapacak ve teyzesini ikna etmeyi başaracaktı ya da Bloom Square'den ayrılmak zorunda kalacaktı ki bu durumda hayvanlarını yanına alması mümkün olmayacaktı. Bradford onları asla Cumberland'e götüremezdi. Eğer ağabeyinin isteklerine karşı gelirse, Penny'nin arkadaşlarından biri onu mutlaka yanlarına kabul edecekti ama onlardan birkaç düzine hayvanı da yanlarına almalarını isteyemezdi.

Öyle ya da böyle, onlara veda etmek zorunda kalacaktı. Bloom Square'de kalma umudu varsa, sadece evcil hayvanlarına yeni bir yuva bulmakla kalmamalı, aynı zamanda on yıllık sosyal inzivayı da ortadan kaldırmalıydı. Üç hafta içinde.

Her şey umutsuz görünüyordu.

"Olduğu gibi, Bay Duke, dileğiniz gerçekleşecek. Hayvanlar öyle ya da böyle bir ay içinde gitmiş olacak."

"Güzel."

"Aslında, benim de gitmiş olmam tamamen mümkün."

"Bekle." Kaşları çatık bir şekilde birleşti. "Ne dedin sen?"

"Kardeşim atalarımın kalan malikâneye gitmemi istiyor. Cumberland. Üç hafta içinde beni almaya gelecek. Bu da demek oluyor ki ben de Bloom Square'den ayrılacağım. Tabii bir mucize yaratmazsam."

Nefesinin altında küfretti. "Bu kabul edilemez."

"Ben de bu durumdan memnun değilim ama korkarım ikimizin de bu konuda söyleyecek fazla bir şeyi yok. Benim gitmem gerekiyor." Marigold'un peşinden gitti. "Gel tatlım."

Onun yolunu kesti. "Mucize."

"Ne?"

"Bir mucize yaratmazsan gideceğini söylemiştin. Bana mucizeden bahset."

"Neden umursaman gerektiğini bilmiyorum."

"Oh, umurumda," dedi. "Hem de çok önemsiyorum. Bu 'mucize' her neyse, onu gerçekleştireceğim."

"Mümkün değil."

"Yapabilirim ve yapacağım."

Aman Tanrım. Karanlık, yoğun bakışları terliklerini çakıllı yola çiviledi. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Ve sonra Penny'nin bir daha duyacağından şüphe etmeye başladığı o sert, sahiplenici sözleri söyledi.

"Size ihtiyacım var, Leydi Penelope Champion. Gitmenize izin vermeyeceğim."

Beşinci Bölüm

Bu kesin açıklamayı yaptığında Gabe, Leydi Penelope'nin tepkisini beklemiyordu. Önce şaşırılmış görünüyordu, sonra da-

Umutlu mu görünüyordu?

"Sen . . ." Yanakları pembeleşti. "Bana *ihtiyacın* mı *var*?"

Burada dikkatli davranması gerekiyordu. Korunaklı, naif bir kızdı. Ve evde kalmış bir kız olmak istemiyordu. Sadece çini mavisi gözlerine bakarak bile çok şey anlaşılabilirdi. O yumuşak, kızarmış tatlılığı yıllardır saklıyor, doğru erkeğe sunmak için bekliyordu.

Gabe doğru adam değildi ve asla da olmayacaktı. Ne onun için, ne de başkası için. Leydi Hazretleri aksini düşündüyse aptalın tekiydi.

"Evi iyi bir kârla satabilmem için Bloom Square'de oturmaya devam etmene ihtiyacım var," diye açıkladı. Ki bunu yapmaya tamamen niyetliyim."

Art arda birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, tabii ki. Bunu biliyordum.

Yardım teklif etmeniz çok nazik bir davranış, hepsi bu."

Nazik mi?

Ne kadar da masumdu. Onun geçmişindeki çirkinliği, zihnini tüketen acımasız açlığı, kalbinin karanlığını görebilseydi, yaptığı hatanın büyüklüğünü öğrenirdi. Ama ruhunun esneyen, boş çukuruna kimsenin yaklaşmasına asla izin vermeyecekti. Gönderebileceği en iyi şey uyarılardı. Kendi iyiliği için onlara kulak verse iyi olurdu.

"Beni dinle," dedi sertçe. "Benim güdülerim asla nazik değildir. Cömert, hayırsever ya da iyi de değiller. Para odaklı ve tamamen bencilce. Bunu hatırlasan iyi edersin."

O da öyle.

"Peki," dedi, "bahsettiğin bu mucizenin şartları nedir?" "Teyzem, kardeşimin bu konudaki fikrini değiştirmeye çalışacağına söz verdi. beni eve götürecek ama şartlarını yerine getirirsem."

"Ve bunlar ?"

"Yeni, şık bir gardırop, başlamak için."

"Bu bir meydan okuma bile değil. Kesinlikle mucizeye yaklaşan bir şey değil."

"Bu işin kolay kısmı, evet. Sevgili arkadaşım Emma evlenmeden önce terziydi. Yardım edeceğini biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama dahası da var. Ayrıca yeniden toplum içinde hareket etmeye başlamam gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Mucize kelimesinin farklı tanımları mı var? Çünkü bu da kulağa zor gelmiyor."

"Anlamıyorsunuz. Neredeyse on yıldır *ton* içinde sosyalleşmedim. Şimdiye kadar varlığımı bile unuttular. Yine de bir şekilde yeniden büyük bir giriş yapmam gerekiyor. Beni sosyete sütununda görmek istiyor."

Gabe bunun ilk koşuldan biraz daha karmaşık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı ve kesinlikle kendi yeteneklerine uygun bir şey değildi. Bir baloda ölü olarak yakalanmazdı ve gazetelerde birçok kez adı geçmesine rağmen hiçbiri sosyete sütununda yer almıyordu.

Yine de, bu görev olasılık dahilindeydi. İş o noktaya gelirse, davetiye için baskı yapabileceği birkaç lord ve beyefendi vardı.

"Teyzenizin talep ettiği üçüncü bir şeyden bahsettiniz."

"Talep ettiğiniz şeyin aynısı. Hayvanlardan kurtulun." Keçinin kulağının arkasına şefkatli bir çizik attı. "Bu kalbimi kıracak ama başka seçeneğim yok. Onlara yeni evler bulmalıyım."

"Tamamdır."

"*Bitti mi?*"

Omuz silkti. "Bitti sayılır zaten. Onlara ev bulacağım. Hepsine."

"Aynen böyle."

"Aynen böyle. En fazla bir hafta sürer."

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi. "Hayvanlarım bana yaralı, terk edilmiş, evcilleştirilmemiş olarak geldi. Onlar kimsenin istemediği hayvanlar. Onlara güvenli, sevgi dolu yuvalar bulmak, onlara ailenin bir parçası gibi davranacak insanlarla birlikte olmak kolay bir iş olmayacak."

Ailenin bir parçası mı? Bir hayal dünyasında yaşıyordu. Gerçek dünyada böyle "güvenli, sevgi dolu" evler olsa bile, Gabe onları nasıl tanıyacağını bilemezdi. Neyse ki, bir ya da iki yalanın üstünde değildi.

"Merak etmeyin. Bana bırakın. Onlara mükemmel evler bulacağım." Daralmış, şüphe dolu gözlerle onu taradı.

"Bağışlayın beni, Bay

Duke, ama bu tür bir işi üstlenebilecek nitelikte olduğuna hiç ikna olmadım.

."

Onun bu çok anlayışlı açıklaması bir havlama telaşıyla kesildi. Söz konusu havlama evinin önündeki kaldırımdan gelmiyor olsaydı, bu dikkat çekici olmazdı.

Gürültüye doğru döndü. "Oh, hayır. Yine mi?"

Yine mi? Havlayan kaldırımlar evinin önünde düzenli olarak görülen bir olay mıydı? Tabii ki öyleydi.

"Tut şunu." Keçinin tasmaını Gabe'in eline sıkıştırdı ve sonra gürültüye doğru koşarken ikisini orada öylece bıraktı.

O şaşkın şaşkın bakarken, Leydi Penelope Campion - bir kontun kızı - yere diz çöktü ve kaldırıma gömülü küçük, yuvarlak demir plakaya doğru bağırdı. Kömür deliği.

"Bixby? Bixby, sen misin?"

Aşağıdan bir köpek cevap olarak uludu.

Ellerini gözlerinin etrafında birleştirdi ve demir plakadaki delikten baktı. "Endişelenme sevgilim. Cesur ol ve sıkı tutun. Senin için hemen geliyorum."

Leydi Penelope kendini kaldırımdan kaldırdı, eteklerini iki eliyle yukarı kaldırdı ve evine girerek gözden kayboldu.

Bir anlık iç tartışmadan sonra Gabe de onu takip etti. Bu sahne en hafif tabiriyle merakını uyandırmıştı. Alternatifinin meydana keçiyle ilgileniyor gibi görünmesi de cabasıydı.

Cehenneme kadar yolu var.

"Gel bakalım, sen," diye homurdandı.

Keçiyi merdivenlerden yukarı çekti ve Leydi Penelope'nin az önce kırarak açtığı kapıdan geçirdi.

İçeri girdiğinde, cehennem papağanı bitişik odadan ona doğru ciyakladı. "*Evet! Evet! Evet!*"

Gabe ön kapıyı arkasından kapattı ve keçiyi talihsiz bir şeyi yemesi için serbest bıraktı. Umarım kuşu.

"Geliyorum, Bixby!" Leydi Penelope uzaktan seslendi.

Gabe sesi koridor boyunca takip etti ve sonra merdivenlerden aşağı indi. Mutfığa girdi. Görünürde hiç hizmetçi yoktu ve ocağın üzerinde kuru kuru kaynayan bir çaydanlık vardı. Şöminenin yanında bir yığın kedi kıvrılmıştı.

"Buradayım, Bixby! Sadece biraz daha dayan."

Mutfığın bir ucundaki ağır kapı aralık duruyordu. Gabe ona doğru ilerledi ve kapıyı iterek açtı.

Karanlıktan başka bir şey yok.

Kaçışan bir karanlık.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra buranın kömür deposu olduğunu ve birkaç dakika önce bağırdığı demir levhanın tam altında yer aldığını fark edebildi. Küçük bir kömür dağı dik bir açıyla yükseliyor, yerden tepedeki kömür oluşuna doğru uzanıyordu.

Ve orada -karanlığın içinde bir yerde, yığının tepesinde- muhtemelen Bixby vardı. Köpek cılız bir viyaklama çıkardı.

"Neredeyse geldik." Leydi Penelope dağa tırmanmaya çalıştı, elleri ve dizleri üzerinde yığına tırmanıyor, ilerlerken gevşek kömür parçalarını kenara itiyordu.

Gabe kollarını sallayarak paltosundan kurtardı ve bir kenara fırlattı. "Ne yapmış böyle?"

"Sıkıştı. Daha önce de olmuştu. Bir fare buluyor, sonra onu dükkana kadar kovalıyor ve sonra arabası kömürlük kancasına takılıyor ve-"

Evet, el arabası. Demek yuvarlanan köpek buydu.

"Arka bacakları sakat ve-" Daha da yükseğe tırmanarak daha fazla kömür çıkardı. "Açıklayacak zaman yok. Onu çözmeliyim, yoksa kayıp kendini asabilir."

Gabe kelepçelerini çekerek açtı ve kollarını dirseklerine kadar itti. "Ben yaparım."

"Neredeyse-" Ayağını kaybetti ve tüm ilerlemesini kaybederek yere geri kaydı.

Duvara dayalı bir küreğe uzandı. "Kenara çekil."

Sonunda yumuşadı ve kömür dağından uzaklaştı. Gabe tavanın izin verdiği kadar yükseğe tırmandı ve kömürün içine daldı, tepeden bir kürek dolusu isli topağı kaldırıp kiler zeminine yuvarladı.

Bir ritim bulduğunda, sadece kollarının değil, sırtının ve bacaklarının da gücünü kullanarak küreği kömür yığınının tekrar tekrar saplayarak hızlı bir şekilde çalıştı. Kasları, unutmaya çalıştığı şeyin anısını muhafaza ediyordu. Kömür küremek daha önce yapmadığı bir şey değildi. Sadece bir daha asla yapmamaya yemin ettiği bir şeydi.

Gabe çalışırken o da aşağıdan cesaretlendirici sesler çıkarıyordu. Ona değil tabii ki. Köpeğe.

"Sadece biraz daha, Bixby!"

Köpeğin sızlanmaları kederli bir hal aldı.

Gabe artık neredeyse ona ulaşabiliyordu. Küreği bir kenara fırlattı ve oluğun altından daha fazla kömür temizledi. Yeterince yer açtığında, karnının üzerine yattı ve kömürün üzerinde kıvrılarak

dirseklerini kullanarak, oluğun altındaki noktaya ulaşana kadar kendini ileriye doğru sürükledi.

İşte oradaydı, küçük melez. Bir sıçandan daha büyük sayılmazdı. Kömür deliğinin demir kancasına takılmış, bir parça deri kayışla asılmış ve güdük arka ayaklarının ve arabasının ölü ağırlığına karşı mücadele ediyordu.

"Sakin ol. Sakin ol." Gabe elini oluktan yukarı uzattı, en iyi açığı bulmak için döndü. Tam olarak ulaşamadı. Uzanabilse bile, neye uzandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu araba birbirine nasıl uyuyordu? Köpeği kurtarmak için çözmesi gereken bir toka ya da düğme var mıydı? Eğer öyleyse, umutsuzdu. El becerisi gerektiren herhangi bir manevrayı tamamlamak için yeterli ışığı ya da alanı yoktu.

"Pekala, köpek. Sen de üzerine düşeni yapmalısın." Gabe yan döndü ve bu kez el yordamıyla kör bir şekilde tekrar oluğa uzandı. Parmak uçları kürke değdiğinde köpeğin ağırlığını avucunun içine aldı ve yukarı doğru itti, omzunu neredeyse yuvasından çıkaracak kadar zorlayarak Bixby'nin kurtulmasına yetecek kadar gevşeklik vermeyi umdu.

"Hadi ama, seni küçük piç," dedi dişlerini sıkarak. "Senin yüzünden bir takım elbiseyi mahvettim ve bunun sonunda hanımına ölü bir köpek vermeyeceğim."

Tanrıya şükür. İşe yaradı.

Gabe, Bixby'nin serbest kaldığı anı biliyordu, çünkü köpek oluktan aşağı kaymış ve yüzünün üzerine düşmüştü. Keskin küçük pençeleriyle bir çırpıda sahibine doğru kaçtı. Gabe terk edilmiş arabayı kancadan kurtarıp aşağı indiğinde, onu mutfakta yere oturmuş, kucağındaki isle kaplı köpeğe bakarken buldu.

"Bixby." Yavru köpek onun boynunu ve yüzünü yaladı. "Sen *yaramaz*, *yaramaz*, *yaramaz* bir çocuksun ve ben seni çok seviyorum."

Gabe boğazını temizledi. "Araba kırılmış."

"Arkadaşım Nicola tamir edecek."

Parçalanmış aleti kenara koydu ve kömür deposunun kapısını kapattı.

Arkasını döner dönmez Leydi Penelope ona doğru atıldı ve kollarını omuzlarına doladı. "Teşekkür ederim."

Gabe yüzünü buruşturarak onun kucağından kurtuldu. "Omzunu incitmişsin."

"Önemli bir şey değil."

"Umarım sakat değildir?" Yüzünü buruşturmasına aldırmadan omzunu dürttü. "Biz çocukken kardeşim Timothy ağaçtan düştüğünde omzu çıkmıştı. İyileştikten sonra bile

canı ne zaman isterse onu sokup çıkarırdı. Bunu sadece beni bağırtmak için yapardı."

"Eklem yerinden çıkmadı. Rahat bırakın."

İtirazlarına aldırmadan onu bir mutfak taburesine doğru itti ve oturmasını sağladı. Otoriter hareketlerle kravatını çözdükten sonra, onun arkasında durmak için döndü ve elini gömleğinin yakasından içeri kaydırıldı.

Kutsal Tanrı.

"Kaslarınıza kramp girmiş." Ağrının kaynağını bulana kadar parmak uçlarıyla omzunu okşadı. Adam dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Ah, canım. Çok acıyor, değil mi?"

Evet. Evet, çok acıttı. Onun dokunuşundan ürktü.

Onu susturdu. "Sakin ol. Sen sakinleşene kadar serbest kalmayacak."

"Hanımefendi, siz sakinleştirici olmaktan çok uzaksınız."

"Sen de pek sevimli sayılmazsın," dedi. "Neyse ki, dikenli hayvanları yatıştırma konusunda biraz deneyimim var." Parmaklarını kas düğümüne bastırarak hafifçe yoğurdu. "İşte böyle," diye fısıldadı.

"Sadece nefes al."

Parmakları saçlarının arasından geçerek alnından geriye doğru okşadı. İs lekeli ve terli halinin acı verici bir şekilde farkındaydı. Kendisini yeniden açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi hissetti; paçavralar giymiş, üstü başı kir içinde, ocaktaki yemeklere ve çırçır evinin masalarındaki atılmış kabuklara ağzı sulanarak bakıyordu. O kadar çok çalışmış, o çocukluğu geride bırakmak için o kadar çok yol kat etmişti ki.

Kızgınlık göğsünde yükseldi ve kalbini öfkeli bir hızla pompaladı. Kırmızı öfke görüşünü bulanıklaştırdı ve nabızı kulaklarını doldurdu.

Gabe onun ellerini silkti ve ayağa kalktı. Duygularını ona yöneltmeden önce gitmesi gerekiyordu. Nefret ettiği bu elit, ayrıcalıklı dünyanın bir parçası olabilirdi ama bunu o seçmemişti. Kendisi de bir batakhane doğmayı seçmemişti.

Geri dönerek onun önünde durdu. "İşte oldu. Daha iyi misin?" Adam isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Kolunu her yöne hareket ettirebilir misin?"

Bunu kanıtlamak için omzunu döndürdü.

"Evet." "Peki ya tutuşun?"

"Kavrayışım güçlüdür."

"Belki de kolunuzu askıya almalıyım."

"Askıya ihtiyacım yok."

"Burada bekle. Ben üst kata çıkıp çarşaf getireceğim ve-"

"Tanrı aşkına, kadın. Omzum iyi." Onu belinden tuttu ve göz göze gelene kadar yerden kaldırdı. "İşte böyle. Şimdi bana inanıyor musun?"

Gözlerini kocaman
açarak başını salladı.
"Güzel."

Onun ellerinde narindi, kırılabilirdi. Saçları asla ama asla dokunmaması gereken altın bir hazineydi. Ve ah, o yumuşak, pembe dudaklara nasıl da açlık duyuyordu.

Tanıdık ses kulaklarında yankılandı.

Dokunma, evlat. O senin gibiler için değil.

Koy. Onu. İndir.

Ama Gabe o kurdeleli pembe terlikleri yere indiremeden önce, onun isli, terli yüzünü ellerinin arasına aldı-

Ve onu dudaklarından öptü.

Altıncı Bölüm

Öpücük muzaffer, güzel bir an sürdü.

Sonra onu yere bıraktı.

Penny, seni aptal.

Sadece birkaç santimlik bir mesafeydi ama darbe bacaklarını titretti ve dizlerini güçsüzleştirdi. Denge için ona tutunmak zorunda kaldı, bu da doğal olarak durumu daha da garipleştirdi.

"Özür dilerim," diyerek onu serbest bıraktı. "O bir kazaydı."

Adamın kaşları çatıldı.

"Yani, bu bir kaza değildi. İnsanlar kazara kafalarını çarparlar, değil mi? Ya da dizlerini. Kimse kazara dudaklarını çarpmaz. Ben bunu bilerek yaptım." Saçmaladığını duyabiliyordu ama duracak gibi görünmüyordu. "Bixby'ye yardım ettiğin için minnettarım ve o kaba güç gösterisinden biraz daha fazla etkilendim. Tüm o esneme hareketleri."

Adam kızın ağzına sertçe baktı, muhtemelen ağzından çıkan saçma sapan sözcüklere inanamıyordu.

Dudağını ısırdı. "Yükseklikten başımın döndüğünü söylesem bana inanır mıydınız?"

"Hayır."

"Pekala, ben ..." Gözlerini sıkıca kapattı. "Seni öpmek istedim. Nedenini açıklayamam. Hiçbir mazeretim yok. Her neyse, endişelenme. Belli ki bir hataydı ve söz veriyorum bir daha olmayacak-"

Tekrar.

Onu *tekrar* öptü.

Daha doğrusu, *onu* ilk kez öptü ve bu konuda ondan çok daha iyiydi.

Bu öpücük, ağızların kazara çarpışmasıyla karıştırılamazdı.

Oh, hayır. Bir amaçla öptü. Dudaklarının fikirleri vardı. Dilinin *planlar*.

Gözlerini kapadı ve onun karşısında eriyerek ellerini adamın kaslı kollarına koydu. Adam bir dizi iffetli ama ustaca öpücükle dudaklarını onunkilere değdirdi. Bir elini omurgasından yukarıya, saçlarına doğru götürdü ve birbirine karışmış bukleleri avucunun içinde topladı. Sonra sertçe çekiştirerek kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve kızın tüm sinirlerine elektrik hissi gönderdi.

Penny'nin ağzı bir solukta açıldığında, adam dudaklarını geri aldı ve dilini dudaklarının arasında gezdirdi. İlk içgüdüğü uzaklaşmaktı ama Penny buna karşı savaştı. Daha da yükseğe uzandı, kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tuttu.

Dili yavaş ve ısrarlı bir şekilde onunkini okşadı. Tadı is, tuz, ... ve garip bir şekilde elma kokuyordu. Ekşimsi, dumanlı, biraz da tatlı.

Yemyeşil, çökmekte olan bir zevk içinde çözüldü, damarlarında yılan gibi kıvrıldı - sanki yıllardır beklenti içinde kıvrılmış duruyordu. Bu anı bekliyordu.

Bu adamı bekliyorum.

Ve sonra, özlemle sertleşen bir sesle, dudaklarına tek bir kelime fısıldadı. "*Envanter.*"

Penny'nin gözleri şak diye açıldı. "Ne?"

"Bana bir envanter gönderin," dedi, onu kucağından bırakarak.

"Hayvanların bir listesini. Onlara ev bulmaya başlayacağım."

Attığı paltosunu topladı ve kolunun üzerine katladı. İs bulaşmış kravatına bir göz attıktan sonra onu da ateşe attı.

Birdenbire, her şey yoluna girdi. Penny'nin kafası karışmıştı.

Adam mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmandığında, kadın da onu takip etti, çünkü başka ne yapabiliirdi ki?

"Ben hayvanlar üzerinde çalışırken," diye devam etti, "terzi arkadaşınızla görüşün. Giyecek bir elbisen olmadan balolara falan katılamazsın. Ve eğer sosyete köşesine çıkmak istiyorsan, göz alıcı bir elbise olsa iyi olur."

"Çarpıcı bir şey yaratabilecek biri varsa, o da Emma'dır."

"Güzel." Ön kapıyı açtı. "O zaman hepimiz sıralandık." "Öyle mi?"

"Listenizi bekleyeceğim." Başını sallayarak evden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ne kadar sinir bozucuydu. Penny öpüşmelerinin etkisiyle hâlâ sersemlemiş ve nefessiz kalmıştı ama görünüşe bakılırsa o öyle değildi. Düşünceli bir adam en azından biraz gevşemiş *gibi davranırdı*.

Sonra kapı yeniden açıldı ve adam tekrar içeri girdi. "Leydi Hazretleri, ben-" Uzun bir duraksamadan sonra ona sordu. "Sen . . . ?"

Kaşlarını çatarak yere baktı. "Biz."

Biz.

Bunu sanki tam bir cümleymiş gibi söylemişti ama Penny birkaç dakika düşündükten sonra bile buna bir anlam veremedi.

Başını sinirli bir şekilde sallayarak kapıyı üçüncü kez açtı, hışımına içeri girdi ve arkasından öyle kararlı bir şekilde çarptı ki portreler duvarda takırdadı.

Penny kendi kendine gülümsedi.

Bununla tatmin olabilirdi.

Tap. Tap. Dokun.

Ertesi gün Gabe kendini ofisinde otururken buldu. Aslında saatlerdir orada oturuyordu. Dikkatini bekleyen çok sayıdaki kâğıt, sözleşme ya da defterden hiçbirini incelemiyor, sadece boşluğa bakıyor ve elindeki şilini masaya vuruyordu.

Tap. Tap. Dokun.

Onu öpmek istemişti. Onu öpmek *istemişti*. Bunu açıkça söylemişti ve karşılığında öpülmekten son derece memnun görünüyordu. Memnun olmaktan da öte.

Ondan faydalanmamıştı. Sadece muazzam bir aptallık yapmıştı.

Gıcırdayan bir iniltiyle başının yavaşça öne düşmesine izin verdi, ta ki alnı masanın kurutma kağıdıyla buluşana kadar. Ve sonra orada öylece kaldı, onun öpücüğünün tatlı tazeliğini ya da göğüsleri göğsüyle buluştuğunda içinde alevlenen sıcak sevinçli hatırlamamaya çalıştı.

Devasa. Aptalca.

"Bay Duke, ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz-" Gabe başını kaldırdı.

Hammond kapı aralığında kıpırdandı. "Size göstermek istediğim bir şey var ama belki de şu an uygun bir zaman değildir."

"Hayır, hayır." Gabe ayağa fırladı. "Şimdi tam zamanı."

Aslında mümkün olan en iyi zamandı. Rahatsız edilmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Hammond onu üst kattaki banyoya götürdü ve küvete doğru geniş bir işaret yaptı. "İşte, modern kolaylıkların en sonuncusu. Sıcak akan su."

"Bu sefer emin misin?"

"Esnaf dün kombiyi tamir etti. Daha bu sabah test ettim. Çok sıcak."

Mimarı musluğu çevirirken Gabe kollarını kavuşturdu ve güvenli bir mesafede durdu. Bugün Hammond'ın şansını denemesine izin verecekti. Neyse ki musluk, buzlu şarapnellerle dolu bir top gibi patlamadı. Ne yazık ki küvette biriken şey paslı bir çamur damlasıydı. "Deuce it." Hammond musluğu kapattı ve karo zemini tekmeledi. "Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, bu bir saat önce çalışıyordu. Burns muhtemelen

onu
büyüledi."

"Hizmetçi mi? Yine o saçmalığa başlama."

"Size söylüyorum, o doğal değil. Hayalet mi, cadı mı, iblis mi, yoksa daha kötü bir şey mi bilmiyorum. Ama bu kadın şeytandan."

"Ahem."

Hem Gabe hem de Hammond irkilerek etraflarında döndüler.

Bayan Burns orada duruyordu. Gabe bile itiraf etmek zorundaydı, bu ani görünüşler giderek tedirgin edici olmaya başlamıştı.

Hammond parmaklarını haç şeklinde kaldırdı. "Seni azarlıyorum." "İyi günler Bayan Burns," dedi Gabe. "Ne dediğinizi duymadık. ayak sesleri."

"Bana hep hizmetkârların mümkün olduğunca az dikkat çekmesi gerektiği öğretildi, Bay Duke."

Şimdi kesinlikle onların dikkatini çekmişti.

Hammond sözünü sakınmadan kolunu kaldırdı, tek parmağını uzattı ve hizmetçinin omzunu dürttü.

Bayan Burns ona baktı. "Evet, Bay Hammond?"

"Katı bedensel form," diye mırıldandı. "İlginç."

Gabe onun kaburgalarına bir dirsek atarak mimarın "cismani formunu" çamur dolu küvete doğru tökezletti. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı, Bayan Burns?"

"Sadece bir mektubunuz olduğunu bildirmek için geldim efendim. Yeni geldi." "Posta bu sabah geldi."

"Bu mektup postadan gelmedi, Bay Duke. Leydi Penelope Champion'dan."

* * *

Sevgili Bay Duke,

Talep edildiği üzere, işte bakımındaki hayvanların bir

envanteri: • Bixby, iki bacaklı bir terrier.

• Marigold, kesinlikle damızlık olmayan, kusursuz karakterli bir dadı keçi.

- *Angus, üç yaşında bir Highland öküzü.*
- *Regan, Goneril, ve Cordelia- yumurtlayan tavuklar.*
- *Delilah, bir papağan.*
- *Hubert, bir su samuru.*
- *Freya, bir kirpi.*
- *Farklı renk ve huylarda on üç yavru kedi.*

Gabe rapora inanamayarak göz gezdirdi. Sayfalarca devam ediyordu. Her bir yanlış yaratığın sadece isimlerini, cinslerini ve yaşlarını vermekle kalmamış, aynı zamanda mizaçlarını, uyku programlarını, tercih ettikleri yatakları ve orta derecede başarılı bir tüccara yalvaracak bir diyet gereksinimleri listesi eklemişti. Beklenen saman, yonca, mısır ve tohumun yanı sıra, hayvanların haftada birkaç kilo kıymaya, günlük taze kremaya ve çok sayıda sardalyaya ihtiyacı vardı.

Öküz ve keçinin aynı sevgi dolu eve gitmesi gerektiğinde ısrar etti. Görünüşe göre birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar, bu ne anlama geliyorsa artık, ve ayrıldıklarında yemek yemeyi reddediyorlardı.

Yumurtlayan tavuklar aslında düzenli olarak yumurtlamıyordu. Önceki sahipleri bu yetersiz üretimden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve bu nedenle Hanımefendilerinin bakımına girmişlerdi.

Peki ya on yaşındaki bir kirpiyi kabul eden şanslı piç kurusu? Sadece düzenli olarak un kurdu tedarik etmekle kalmamalı, aynı zamanda "gençliğindeki bazı travmatik deneyimler" konusunda her zaman dikkatli olmalıdır.

İnanmak için o kısmı üç kez okuması gerekti.

Gençliğinde yaşadığı travmatik deneyimler.

İnanılır gibi değil.

Dünya, onun bu yaratıkların en küçüğüne verdiğiinden daha az yiyecek ve ilgi gören çocuklarla doluydu. Gabe bunu iyi biliyordu. Kendisi de onlardan biriydi. İslahevinde her hafta et suyu, ekmek ve birkaç parça peynirle besleniyordu -eğer beslenme düzeni yaramazlıklarının cezası olarak kısıtlanmamışsa, ki genellikle öyleydi.

Bunun için zamanı yoktu ve bu görevle oyalanmak için kendine de güvenmiyordu. Bu da Leydi Penelope'yi en az listedeki yaratık sayısı kadar araması anlamına geliyordu. Hayvanları yeniden yerleştirmek için bir aydan az zamanları olduğunu düşünürsek, bu onu neredeyse her gün görmek anlamına geliyordu. Aptallık için çok fazla fırsat var.

Sevgi dolu yuvalar, onun gözü. Tüm yaratıklara en yakın kasaba kadar sevgi dolu bir yolculukta eşlik etmek istiyordu. Hanımefendilerinin bilmediği şey

ona zarar vermezdi.

Yine de, eğer Leydi Hazretleri bunu daha sonra fark ederse, bu muhtemelen *ona* zarar vermek için geri dönecekti. Ve Gabe bile masum bir kirpiyi katletmeye gönderecek kadar acımasız değildi.

Kasap değil o zaman. Ama hepsini tek seferde götürebileceği bir yer olmalıydı. Bir hayvanat bahçesinin eski bir kirpiyle ya da yumurtlamayan üç tavukla ilgileneceğini sanmıyordu. Tehlike altındaki bir keçiyi ve onun en iyi arkadaşı olan Angus adlı dağ öküzünü Hyde Park'ın ortasına salmak ... ? Bunun fark edilmemesi pek mümkün görünmüyordu.

Londra büyüklüğünde bir şehir çok az olanak sunuyordu.

İhtiyacı olan şey bir çiftlikti.

Yedinci Bölüm

"Sonra ne oldu?" Emma, Penny'nin boynundan bileğine kadar uzanan mezurayı tutmuş, onun cevabını bekliyordu.

"Ve sonra onu öptüm," diye cevap verdi Penny sessizce. "O da beni öptü."

"Hayır." Emma geriye doğru üç adım attı ve Ashbury House'un sabah odasının karşı tarafından ona baktı. "Ah, Penny."

"Kendimi o ana kaptırmıştım. Bixby'yi yeni kurtarmıştı ve ona minnettardım. Ve omzu elimin altında büküldüğünde, kasları öyle hissettirdi ki-"

"Omuzlarını mı hissediyordun?"

"Sadece bir tanesi," diye itiraz etti, sanki bu gerçek onu daha az uygunsuz yapıyormuş gibi.

Penny terzinin kutusundan indi, divanın üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Emma ölçü bandını makaraya aldı ve yanına oturdu.

Penny başını arkadaşının omzuna koydu. "Seni görmek beni çok rahatlattı. İçimi dökecek kimsem yoktu. Kasabaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Doğal olarak geldik. Bize ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz. Ayrıca, *size* teşekkür etmeliyim. Yıllardır sana yeni bir gardırop yapmak için can atıyordum. Eskizler çizeceğim, kalıplar çıkaracağım. Sonra da Londra'daki en iyi kumaşlara ve en yetenekli terzilere sahip olduğunuzu göreceğiz."

Terziyken düşes olan Emma, boş bir hayat için dikiş nakış işlerini bırakabilirdi. Onun yerinde olan çoğu kadın kesinlikle böyle yapardı.

Ancak Emma alışlagelmiş türden bir kadın değildi ve Penny bunun için her zaman minnettardı. Kibar sosyetenin sınırlarındaki ortak konumları, yakın arkadaş olmalarının sebebiydi.

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye inledi Penny. "O ne zaman yakınımda olsa, kendimi çiftleşme dönemindeki bir hayvan gibi hissediyorum. Sanırım şehvete kapıldım."

"Eğer varsa, bu dünyadaki en kötü şey değildir. Birçok kadın aynı hastalığın kurbanı oldu. Ben de dahil. Eğer Bay Duke'u görmek istemiyorsanız, ondan uzak durun."

"Ondan kaçamam. Teyzemin talepleri konusunda bana yardım etmeyi teklif etti ve etmeseydi bile yan komşumuz."

"Aman Tanrım, Penny." Ashbury Dükü hışımla odaya girdi. "Yan komşunuzda ne tür bir haydut yaşadığını biliyor musunuz?"

"Gabriel Duke," diye cevap verdi.

"Gabriel Duke, işte o." Ash pencereye doğru ters ters baktı. Yüzünün bir yarısını saran savaş yaraları nedeniyle her zaman korkutucu görünüyordu. Botuna bağlı kıkırdayan çocuk olmasa, gerçekten korkutucu görünebilirdi.

"Richmond, hayatım." Penny kollarını uzattı ve çocuk onun kucağına doğru yürüdü. "Bak ne kadar büyümüşsün."

"Yeni komşunuz kötü şöhretli bir alçak," diye devam etti Ash. "Ve şimdi Emma bana o adamla arkadaşlık ettiğini mi söylüyor?"

"Onunla arkadaşlık etmeyeceğim. Teyzem bana bir ultimatom verdi. Eğer bir ay dolmadan onun onayını alamazsam, kardeşim beni Cumberland'e geri götürecektir."

Penny'nin midesi çalkalandı. Teyzesinin ziyaretinden beri, Cumberland'e dönme ihtimali üzerinde bir fırtına bulutu gibi dolaşıyordu, baskıcı ve karanlık. O evde yaşama, o odada uyuma fikri bile ...

Geri dönemezdi. Dönmezdi.

"Bay Duke bana birkaç görevde yardımcı olmayı teklif etti. Bloom Square'de kalmam onun mali çıkarlarına uygun."

"Bunun onun çıkarına olduğuna eminim. Lord Fairdale'e ne yaptığını duymadınız mı?"

Penny Richmond'ı dizinin üzerinde zıplattı. "Aslında duymamıştım."

"Size anlatayım. İlk olarak, adamın tüm gazetelerini satın aldı. Hepsini kastediyorum. White's'taki ödenmemiş bir bahisten Glover'daki ödenmemiş bakiyesine kadar her alacaklının izini sürdü ve hepsini tek bir aşılmaz borç haline getirdi. Sonra bir nakliye şirketindeki hisse senetlerinin değerini düşürerek Fairdale'e satacak değerli bir şey bırakmadı. Elinde bir parça çorak arazi ve atalarından kalma yıkık dökük bir evden başka bir şey kalmamıştı."

"Tanrım."

"İçinde iyilik adına hiçbir şey yoktu. Düpedüz kötülük. O aileyi sadece tarla anızı olarak biçmekle kalmadı, altlarındaki toprağı da tuzladı. Ve Fairdale onun tek kurbanı değil. Adam İngiltere'nin en iyi ailelerini bir araya toplayıp dizlerinin üzerinde kırmak istiyor. Onunla hiçbir şey yapamazsınız. Tehlike çok büyük."

"Neyin tehlikesi?"

Kollarını iki yana açtı. "Belli değil mi? *Seni* mahvetmek istiyor." "Ash, lütfen." Emma oğlunun kulaklarını kapattı.

"Onun önünde olmaz.

Richmond."

"Daha iki yaşında bile değil. Anlayabilecek gibi değil." Yine de Ash karısının isteğine boyun eğdi. "Adam seni R-U- I-N etmek istiyor."

Penny dik oturdu. "Bay Duke'ün beni S-E- D-U-C-E etmek istediğini mi ima ediyorsunuz? Ne kadar saçma."

Kendi kendine bunun saçma olduğunu söyledi. Geçen günkü öpüşmeleri bir baştan çıkarma eylemi değildi. Bir kazaydı. Bir delilik anıydı.

Daha da önemlisi, her şeyi o yaptı.

Eğer bir şey varsa, ondan yararlanmıştı.

Penny başını salladı. "O lordların servetini R-U-I-N-S eder, kadınların itibarını değil."

"Dallanıp budaklanmaya başlayacağını asla bilemezsin. Eğer kötü adamın çeyizinizde gözü varsa, onunla başa çıkamayacak kadar deneyimsizsiniz demektir."

"Bence Penny onunla başa çıkabilir," dedi Emma masumca. "Şimdiye kadar adamı oldukça iyi idare etti."

Penny arkadaşına bir bakış attı. *Lütfen yapma.*

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Ash güçle. "Chase de öyle." "Chase mi?"

"Her zamanki gibi, tanıtılmaya ihtiyacım yok gibi görünüyor." Chase Reynaud, aşırı hamile eşi Alexandra ile kol kola girmiş ve iki koğuş arkadaşı Rosamund ve Daisy tarafından takip edilerek odaya girdi.

"Alex." Penny Richmond'ı Emma'ya verdi ve arkadaşını sıkıca kucaklamak için acele etti - ya da aralarındaki engel göz önüne alındığında mümkün olduğunca sıkı. Rosamund ve Daisy onu öpücük yağmuruna tutarken Penny de arkadaşının paytak paytak divana doğru yürümesine yardım etti. "Hapse girdiğini sanıyordum."

"Hapsedilmekten bıktım." Alexandra bir gümbürtüyle divanın üzerine düştü. "Ayrıca Ash bize hemen ihtiyaç olduğunu söyledi. Nedenini bilmiyorum."

Ash, "Söyle ona, Chase." dedi.

Chase dik durdu ve parmağını inandırıcı olmayan bir ciddiyetle Penny'ye doğrulttu. "O adamın yanında yaşayamazsın. Lord Fairdale'e ne yaptığını bilmiyor musun? Alçak herif-"

"Borçlarını satın aldı, yatırımlarını yok etti ve ona neredeyse hiçbir şey bırakmadı."

"Evet. Ya bast-" "Chase," dedi

Alexandra sertçe.

İç çekti. "Ya B-A-S-T-E-R-D sana göz koyarsa?" "A," diye düzeltti Rosamund. "B-A-S-T-A-R-D."

Penny bir öneride bulundu. "Kızlar, lütfen meydanın karşısındaki evime gidip Angus'a bir bakar mısınız? Dün hapşırdı. Belki de üşütmüştür."

"Belki de vebadır!" Daisy neşelendi.

"Muhtemelen hayır," dedi Penny. "Ama gidip görsen iyi olur."

"Ölüyor olma ihtimali var mı? Ölmesini *istemiyorum* tabii ki. Ancak bir şansın olması her zaman çok heyecan vericidir."

"Daisy, o ölmüyor." Rosamund küçük kız kardeşini elinden tutup çekti. "Yetişkin meselelerini tartışabilmek için bizden kurtulmaya çalışıyorlar."

Genç kız suratını astı. "Pooh."

Çocuklar kulak kesildikten sonra Ash konuşmasına devam etti. "Penny, bizi dinlemek zorunda değilsin. Sadece gazetelere bak. Ona Yıkım Dükü demeye başladılar."

"Kısa bir süre önce gazeteler *sizin* için Mayfair Canavarı diyordu," diye belirtti. "Skandal sayfalarına kulak asmamam gerektiğini iyi biliyorum."

"Bu sadece bir söylenti değil." Chase bir sandalye çekti. "Adam kasıtlı olarak varlıklı aileleri iflasın eşiğine getirmeye çalışıyor."

"Onları sadece uçurumun kenarına sürüklemiyor," dedi Ash. "Onları uçurumun kenarına getiriyor. Sizin için de aynı şeyi düşünmediğini kim söyleyebilir?"

"Bunu imkansız bulacaktır. Kardeşim Bradford mülkün finansmanını ana kayadan oluşan bir temel üzerinde tutuyor."

"Ailenizin parasına dokunamasa bile," dedi Chase, "bir çeyiziniz var."

"Eğer kendinizi korumazsanız," diye uyardı Ash, "sizin adınıza koruyucu önlemler almak zorunda kalacağız."

"Ne tür koruyucu önlemler?"

Nicola aceleyle odaya girdi. Kızıl saçları dağınık bir hale gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Elinde kahverengi kâğıttan bir paket taşıyordu. "Zehirli bisküvileri getirdim," dedi nefes nefese. "Hâlâ kapısı için yaylı tuzağı mükemmelleştirmeye çalışıyorum."

Harika. "Penny'yi Koru" tugayına bir yenisi daha eklendi. "Çok nazıksın Nicola." Penny bisküvi paketini aldı. arkadaşından aldı, arkasına sıkıştırdı ve odadaki turunu tamamlarken gizlice ateşe attı.

Alexandra, "Belki de insanların haklı olduğu bir nokta vardır," dedi. "Belki de endişelenmek için bir neden vardır."

"Alex. Sen de mi?"

"Özür dilerim canım. Ama hepimiz kalbinin ne kadar hassas olduğunu biliyoruz. Bu harika bir özellik ve bunun için sana tapıyoruz. Ama bazen fazla güveniyorsun."

"Her zaman," diye ekledi Chase.

Penny buna inanamıyordu. "Yani sadece beni baştan çıkarmaya çalışacağına değil, bu sözde numaraya kanacağıma da inanıyorsun."

Nicola, "Hiçbirimiz senin incindiğini görmek istemiyoruz," dedi.

"Hepsi bu."

Penny döndü ve pencereden dışarı baktı. Arkadaşlarının onun muhakeme yeteneğine tamamen inanmamasına gücenmeye başlamıştı. O yetişkin bir kadındı, çocuk değil. Her an onun önünde kelimeleri hecelemeye başlayabilirlerdi.

Kapının bir kez daha çalındığını duydu.

Tanrım, bu çabaya başka kimleri dahil etmişlerdi? Penny bu kez arkasını dönüp öğrenmeye zahmet etmedi.

"Evet," dedi kızgın bir ifadeyle. "Yeni komşum Gabriel Duke. Evet, Lord Fairdale'e ne yaptığını duydum. Evet, gazetelerin ondan Yıkım Dükü diye bahsettiğini biliyorum. Hayır, korunmaya ihtiyacım yok. Tek istediği evini satmak. Tek istediğim benimkinde kalmak. Karşılıklı yarar sağlayan, *geçici* bir anlaşmamız var. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyor ve ben de kesinlikle ona aşık olmayacağım."

Ardından gelen sessizlik çok şey anlatıyordu. Ve bu seslerin başlığı *Penny'nin Hayatının En Kötü Anları, ciltler. I-XIII.*

Erkeksi sıcaklığı odayı doldurmuş, kadının tüylerini diken diken etmişti. Onun orada olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. Belki de bakmasına *gerek* yoktu ama eninde sonunda, trajik bir şekilde, onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Perdelerin arkasına dalıp o gidene kadar saklanabilecek gibi değildi.

Ya da yapabilir miydi? Bu fikri reddetmeden önce bir an daha düşündü. Sonunda kendini dönmeye zorladı.

Orada, sabah odasının girişinde duruyordu, karanlık ve yıkıcı. Konuştuğunda, kendini alçak ve emredici bir sesle duyurdu. "Keçi için geldim."

Kimsenin nasıl karşılık vereceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Ve öküz, ve tavuklar," diye devam etti Penny ile konuşurken.

"Hizmetçiniz sizi burada bulacağımı söyledi. Bir çözüm buldum."

"Tanrım. Çok hızlıydı."

Penny'nin kalbi sıkışmıştı. Marigold ve Angus'a bu kadar çabuk veda etmeye hazır değildi.

"Sana söyledim, ben zaman kaybetmem. Yarın öğleden sonra geleceğim.

Ayrıntıları o zaman konuşabiliriz."

"Bir dakika bekleyin." Ash silkinerek kendine geldi. "Seninle hiçbir şey tartışmıyor."

"Bu doğru." Chase ayağa kalktı. "Keçisi de öyle."

Gabriel bakışlarını bir adamla diğeri arasında değiştirdi. "Sen de kimsin?"

Ash göğsünü kabarttı. "Ben Ashbury Dükü'yüm."

Penny araya girdi. "Hadi ama Ash. Biz unvan kullanmayız. Misafirimiz senin de komşun. Millet, bu Gabriel. Gabriel, Alexandra, Chase, Nicola, Emma ve Ash'le tanış. Onlar benim iyi arkadaşlarım."

"Arkadaşlar mı dediniz? Kendilerini gardiyanlarınız sanıyor gibiler."

"Beni dinle, seni B-A-S-T-" Ash kelimeleri ısırды, kızgınlıkla hırladı ve tekrar başladı. "Dinle beni, seni piç kurusu."

"Hayır," dedi Gabriel.

Bu basit yanıt Ash'i şaşkına çevirdi. Ama öfkeliydi.

"Bu odada tam olarak tek bir kişiyi dinliyorum," dedi Gabriel sakın bir sesle. "O kişi siz değilsiniz. Hanımefendi kendi adına konuşabilir."

Oh. Penny'nin kalbi göğsünde çırpındı.

Eğer şans eseri onu baştan çıkarmaya niyetlendiyse, bu cümleyi elli kez tekrarlamak işe yarayabilirdi.

Doğrudan onunla konuştu. Sadece ona. "Yarın öğleden sonra. Anlaştık mı?"

Başını salladı. "Anlaştık."

Her zamanki nezaketi gösterip izin almadan odadan çıktı. Ön kapının gümbürtüsü onun ayrıldığını duyurdu.

Sonunda Chase inanmaz sessizliği bozdu. "Yüce Tanrım. Bu adam tahammül edilemez."

"Evet," dedi Penny. "Öyle."

Alexandra ayağa kalktı -bu durumdayken hiç de zor değildi- ve ona endişeyle baktı. "Oh, Penny."

"Ne?"

"Bunu söyleme şeklin. Sesin rüya gibi geliyordu."

"Hayalperest değilim," diye yalan söyledi. "Chase onun tahammül edilemez olduğunu söyledi, ben de katıldım. İstersen terbiyesiz ve hayvan gibi olduğunu da ekleyeyim."

"Kesinlikle," dedi Nicola. "Bizi endişelendiren de bu. O tam da senin ilgini çekecek türden bir adam. Meydan okumayı ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz."

"İnanın bana, şu anda hayatımda yeterince zorluk var. Bir tane daha almak istemiyorum."

"En azından bize bir söz ver," diye yalvardı Alexandra. "Onunla yalnız yakalanmayacağınıza söz verin."

Penny yumuşadı. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

Sekizinci Bölüm

Penny arkadaşlarına verdiği sözü tutmakta hiç zorlanmayacaktı. Hiçbir zaman gerçekten yalnız değildi. Sıra dışı evcil hayvan koleksiyonu on yıl boyunca erkekleri uzak tutmayı başarmıştı. Şimdi de bunun değişmesi için bir neden göremiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, Marigold'u meydandaki gözünden almak üzereydi ki, yaklaşan araba tekerleklerinin gürültüsü onu ahırdan çıkarıp ara sokağa sürükledi.

Araba, Penny'nin o güne kadar gördüğü en iri atlardan oluşan bir ekip tarafından çekiliyordu. Şoför mahallinde sade giysiler içinde orta yaşlı bir çift oturuyordu. Ve arabanın kasasında, kendi geçit töreninin mareşali gibi duran Gabriel Duke duruyordu.

Ekip durdu. Adam arabanın yan korkuluklarından atladı ve kadının önüne indi.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

Şoföre ve yanındaki arkadaşına araçtan inmelerini işaret etti. "Bay ve Bayan Brown'ı tanıştırmama izin verin."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Penny, ama *neden* onlarla tanıştığından hiç emin değildi.

Bay Brown şapkasını çıkardı ve eğilirken kalbinin üzerinde tuttu. "Bu gerçek bir onur, Hanımefendileri."

Karısı derin bir reverans yaptı. "Gerçek bir hanımefendiyle tanışmayı hiç düşünmemiştim."

"Brown'ların Hertfordshire'da büyüleyici bir çiftlikleri var," dedi Bay Duke. "Ve hayvanları elinizden almaktan memnuniyet duyacaklardır."

"Hepsi mi?"

Sırıttı. "Hepsi. Bugün."

Penny buna inanamıyordu. "Bu nasıl oldu? Nasıl tanıştınız?"

"Onlarla pazarda buluşan Hammond'dı. Kasabaya bir sürü ... ile gelmişlerdi. Neydi o, Brown?"

"Yaban havucu, efendim."

"Yaban havucu." Bay Duke başıyla onayladı. "Hammond taze yaban havucuna bayılır.

Hanımefendilerine çiftliğinizden bahsedin, Bayan Brown."

"Burası çok güzel bir yer leydim. Sadece küçük bir çiftlik, ama bizim. Atlar için mera ve yulaf, yonca, yonca tarlaları."

"Ve yaban havucu," dedi Penny.

"Evet, tabii ki. Ve yaban havucu." Bayan Brown gülümsedi. "Küçük bir gölet bile var."

"Söyler misiniz Bayan Brown, bu küçük göletiniz bir su samuru için iyi bir yuva olur mu?" Bay Duke sordu.

"Bir su samuru için ideal bir yuva olacağını söyleyebilirim, efendim."

"Peki o zaman. Ne kadar uygun. Bunu duydunuz mu, Leydim? Su samurunu da alabilirler. Hadi o zaman. Kutulayın onu."

Penny kuşkuyla gözlerini kıstı. "Sanırım Bay Duke size bu hayvanların çoğunun özel bakım gerektirdiğini açıklamıştır?"

Bayan Brown ellerini birbirine kenetledi. "Tanrı bize kendi çocuklarımızı nasip etmedi leydim. Hayvanlara bakmak gerçek bir keyif olurdu. Sevmek için yaratıklara ihtiyacımız var."

"Gerçekten." Bay Brown Angus'un kıçına bir şaplak attı. "Bu yaşlı kızın iyi bir sağıcı olduğuna bahse girerim."

"Bu bir Highland öküzü," dedi Penny.

"Oh!" Çiftçi -eğer gerçekten bir çiftçiyse- Angus'un kuyruğunun altına baktı. "Demek öyle. Herefordshire'da-"

Bayan Brown kocasına dirsek attı. "Hertfordshire."

"Hertfordshire'da bu cinsi pek sık görmeyiz."

Penny, sığırın üreme organlarının ne olursa olsun büyük ölçüde aynı kaldığına dikkat çekebilirdi. Zahmet etmedi. Bu insanlar her kimse, Hertfordshire'lı yaban havucu çiftçileri değillerdi. Herhangi bir çiftçi de değillerdi.

"Peki o zaman." Bay Duke ellerini çırpı. "Hepsini yükleyelim mi?"

Bu hileyi ne kadar ileri götürmeye niyetliydi? Penny'nin yaban havucu vagonundan kafa üstü yuvarlandığını mı düşünüyordu?

"Elbette," dedi. "Siz bunu yaparken ben de eşyalarımı getireyim."

"Eşyaların mı?"

"Evet, tabii ki. Bay ve Bayan Brown alınmasın ama burayı kendi gözlerimle görmeli ve değerlendirmeliyim."

"Yolculuk iki gün sürecek." Ses tonu kırılmıştı. "Her yöne." Kadın gülümsedi. "Ona göre hazırlanacağım."

"Tamam. Bunu sen yap. Bay ve Bayan Brown bekliyor olacak." Blöfünü bir sonraki aşamaya taşıyamadan, "Bay Brown"

araya girdi. "Bir dakika efendim. Size soruyorum, bu yaramazlık nedir? Her iki yönde de iki günlük yolculuk mu? Akıl almaz."

Adamın sevimli taşra aksanı, tiz R'ler ve el hareketleri ile tam bir Shakespeare beyanına dönüşmüştü.

Bayan Brown olduğunu iddia eden kadın, hafif İrlandalı bir ses tonuyla Bay Duke'un karşısına dikildi. "Bir defaya mahsus olmak üzere anlaşıştık, efendim. Bir öğleden sonra mütevazı bir çiftçi ve karısını oynayacaktık. Hertfordshire'a gitmek de neyin nesi? Birkaç saat içinde Drury Lane'de bir gösterimiz var. Entrikacı küçük yedeğime Lady Macbeth için bir şans vermeyeceğim."

"İlk perdede görüneceğimi bilmenizi isterim, efendim!" diye bağırdı çiftçi. "Perdeyi kaçıraramam."

"Sanki kimse fark edecekmiş gibi, Harold. Sen manzaradan başka bir şey değilsin."

Harold göğsünü kabarttı. "Tiyatroda önemsiz roller yoktur."

"Oh, emin olmak için yok. Boyut önemli değil. Kendinize bunu söylemeye devam edin."

Bay Duke para bulmak için cebini karıştırdı. "İkiniz de gidin."

Penny oyuncular gidene kadar bekledi. "İnanılmazsınız. Ve hayal gücünden de yoksun. Yaban havucu çiftliği mi?"

"Pekala, çiftlik falan yok. Ama kendimi savunmam gerekirse, müsait olan ilk mera parçasını satın almak niyetindeydim."

"İlk müsait olan mı? Bana *en iyisini* getireceklerine söz vermiştin. Önemseyen insanlarla."

"Bana kilometrelerce uzunlukta bir hayvan listesi verdiniz. Yaşlanan hayvanlar için emeklilik evini nereden bulacağım?"

"Bu berbat bir fikirdi. Yardım teklifini asla kabul etmemeliydim. Eğer benimle alay edeceksen, bunun hiçbir anlamı yok. Teyzemle aynı fikirdesin. Ben aptal ve zavallıyım ve artık pes etme zamanım geldi." Eve doğru geri çekilmek için döndü. "Belki de haklısın."

"Oh, hayır, yapamazsın." Onu bileğinden yakaladı. "İkimiz ... Biz farklı ırklardanız. Hatta farklı türlerden. Tüm bu hayvanlarla ne yaptığınızı anlamış gibi davranamam. Ancak, hayatımı yaşama şeklimi onayladığınızdan da şüpheliyim."

Bunu söylemek doğrudu, diye düşündü.

"Yine de ortak bir noktamız var. Ben çok inatçıyım ve sizin de kolay kolay teslim olmadığınız izlenimini edindim. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılmadınız."

"Anlaştık o zaman." Bakışları onu esir almıştı. "Ben vazgeçmiyorum, sen de vazgeçmiyorsun."

Yanaklarında pembe çiçekler açtı. Bakışları adamın ağzına kayd ve orada oyalandı. Aman Tanrım. Onu öpmeyi düşünüyordu. Sadece geçen gece onu öptüğünü hatırlamakla kalmıyor, onu tekrar öpmeyi düşünüyordu.

O bir aptaldı. Saf, güvenen, korunaklı bir aptal.

Ve Gabe onu yoldan çıkarmayı o kadar çok istiyordu ki kemikleri sızlıyordu. Bu saçma görevi bir an önce tamamlamak zorundaydı.

"Taşrada bir mülk satın alacağım. Hepsini aynı anda yerleştirebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Surrey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Surrey mi? Surrey konusunda kararsızım."

"Herkes Surrey konusunda kararsız. Surrey hakkında hissedilecek başka bir şey olduğundan emin değilim."

"Bunun bir önemi yok. Onları rastgele bir araziye 'yerleştirmiyoruz'. Onlara ev bulmamız gerekiyor. Gerçek insanlarla birlikte."

"Sorun şu ki, gerçek insanların yemek yemesi gerekiyor. Diyet kısıtlamaları ve eksik bacakları olan hayvanlarla uğraşacak zamanları yok."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İşte bu yüzden hepsi burada benimle. Başka kimse onları almazdı. Örneğin Angus." Highland öküzüne doğru ilerledi. "Aptal bir tüccar tatil için İskoçya'ya gitmiş ve karısına Highlands'den evcil bir buzağı getirmeye karar vermiş. Büyüyeceği gerçeğini düşünmek için hiç durmamış."

"İnsanlar o kadar aptal değildir herhalde."

"Oh, bu her zaman olur. Ama genellikle bu hatayı yavrularda ya da midillilerde yaparlar. Sığırlarda değil." Başını iki yana salladı. "Onu en kötü, en acı verici şekilde boynuzlarından ayırmışlar. Bana geldiğinde zavallının yaraları enfeksiyon kapmıştı. Hem de istila edilmişti. Bu yüzden ölebilirdi.

Tek başına sinek saldırısı. Bu adam gerçekten de aptaldı. Doğru yaptığı tek şey buzağı seçimiydi. Angus son derece sevimli."

Sevimli mi?

Gabe hayvana baktı. Hayvanın boyu Gabe'in omzu kadardı ve tıpkı sığırların koktuğu gibi kokuyordu. Tüylü kırmızı kürkü gözlerini bir göz bağı gibi örtüyordu ve siyah, süngerimsi burnu parlıyordu.

"O dünyadaki en iyi Highland öküzüdür," dedi. "Gel tanış onunla."

"Buna gerek yok."

Ona bu konuda bir seçenek bırakmadı ve dev, tüylü canavarın önünde durana kadar onu kolundan tutup götürdü.

"Kulaklarının arasının kaşınmasına bayılıyor." Angus'un ön saçlarını okşadı. "Kulaklarının tırmalanmasından hoşlanmayan pek fazla yaratık yoktur. Hadi bakalım. Sıra sende."

"İneği sevmek istemiyorum."

"O bir öküz."

"Geyiği sevmek istemiyorum-"

Elini uzatıp Angus'un düz başının üzerine koydu ve elini ileri geri yönlendirdi. Sanki öğretilmesi gereken bir çocukmuş gibi.

"Gördün mü? Görüldüğünden daha yumuşak."

Gabe, Angus'un postunun dokusundan çok Leydi Penelope'nin teninin dokusuyla ilgileniyordu. Penelope'nin eli onunkinin üzerinde küçük ve zarıftı ama bu, iyi bir hanımefendiden bekleyeceği yumuşak, narin bir el değildi. Cildinin orasında burasında çizgiler ve yara izleri vardı; bazıları soluk, bazıları hâlâ pembeydi. Bunlar yıllar boyunca birikmiş, iyileşmiş ısırıklar ve çiziklerdi. Hayatı boyunca kabul edemeyecek kadar vahşi ya da korkmuş hayvanlara bakım elini uzatmak gibi bir alışkanlığı vardı; bu da onu aptalların en cesuru yapıyordu.

Gabe o iyileşmiş yaraların her birini öpmek istiyordu; bu da onu sıradan bir aptal yapıyordu.

Angus burnunu çekti ve başını salladı.

Kadın gülümsedi. "Sanırım senden hoşlandı."

Gabe elini pantolonuna sürerek geri çekildi. "Bir çiftlik icat edip o aktörleri *tamamen* kalpsizlikten işe almadım. Bu pratik bir mesele. Hayvanları teker teker yerleştirmek, birlikte çok zaman geçireceğimiz anlamına gelir. Bu kötü bir fikir."

"Eğer itibarım konusunda endişeleniyorsan, endişelenme. Fark edilmeyecek. Kimse bana fazla ilgi göstermez."

Bu ifadedeki adaletsizlik onu şaşırtmıştı. Nasıl olur da kimse onunla ilgilenmezdi? Son birkaç gündür ondan *başka* hiç kimseye ya da hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

"Bizler yetişkiniz," dedi. "Elbette kendimize çeki düzen verebiliriz. Seni bir daha öpmeyeceğime söz veriyorum."

"Seni endişelendirmesi gereken sadece bir öpücük değil." "Başka ne olabileceğinden endişeleniyorsun?"

Yüce Tanrım. Neler olabileceğinden endişelenmiyordu ki. Gecenin yarısını olasılıklar icat ederek geçirdi.

"Keçine bak," dedi. "Ona dikkat etmiyordun ve şimdi yavruluyor."

"Marigold hamile *değil*."

"Gördün mü? Çok güveniyorsun. Bu yüzden tehlikeli. Eğer bütün bu zamanı refakatsiz geçiriyorsak, bu çok fazla
-"

"Ne için çok fazla şans?"

Daha da yaklaşarak vücutları arasındaki gerilimin artmasına izin verdi.
"Bundan."

Altın kirpikleri kızarmış yanaklarını öptü. "Boşuna endişeleniyorsun. Benim hayvanlarım cazibe, kur yapma, romantizm ya da evlilikle bağdaşmaz. Bunu yıllardır düzenli olarak hatırlatıyorlar bana. Beyefendilerin cesaretini kırma konusunda son derece yetenekliler."

"Ben bir centilmen değilim. Cesaretim kırılabilseydi, şu anda sahip olduğum serveti asla biriktiremezdim. Aklıma bir şey koyduğumda, bir fil sürüsü bile yoluma çıkamaz."

Bir güneş ışığı huzmesi dönen toz zerreciklerini yakaladı ve onları başının etrafında parıldayan bir hale haline getirdi. Bu kıvılcımlar vücudunu istila etti, damarlarında dolaştı ve her santimi onun güzelliğinin keskin bir şekilde farkına varana kadar.

Onu öpmek için başını eğdi.

Onunla yarı yolda buluşmak için gerindi.

Ve Angus hapşırdı, üzerine bir sığır burnunun içeriğini oluşturan ıslak, yapışkan maddeler püskürttü. Gabe ayrıntıları düşünmek istemiyordu. Orada öylece durdu, dehşetle kekeledi ve-

Ve damlıyor.

Koluyla yüzünü silerek sığırlara, yaylalara ve genel olarak dünyaya lanet okudu.

Leydi Penelope güldü. Tabii ki güldü.

Boynundaki fichu'nun düğümlerini çözdü ve onun görüşüne açtığı göğüs dekoltesinden habersiz bir şekilde gömleğine dokundu. Dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım Angus benim yerime davamı çözdü."

Başını iki yana salladı. "Şu andan itibaren yazılı olarak iletişim kuracağız." "Yan yana yaşıyoruz. Bu çok saçma."

"Bu gerekli. Bu kendimizi yalnız bulduğumuz son sefer olacak. Hayvanlar refakatçi olarak sayılmaz. Bacaklı olanlar bile. Beni anlıyor musunuz?"

"Evcil hayvanlarımın skandalı önleme becerisini çok küçümsüyorsunuz."

İçinden küfrederek kızın çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Hanımefendi, kendinizi çok hafife alıyorsunuz."

Dokuzuncu Bölüm

İki gün sonra Gabe'in planları çoktan suya düşmüştü.

Hanımefendi imkansızdı. Ona su samuru hakkında yazdığında, notunda açık talimatlar vermişti. Tam yedi buçukta yola çıkmaya hazır ol. Havaya uygun giyin. En önemlisi, yanında bir arkadaş getir.

Papağanı getirdi.

Papağan.

Londra'nın sınırlarını çoktan aşmışlardı ve Gabe hâlâ buna inanamıyordu. Şuna bir bakın. Bir kadın, bir papağan ve bir su samuruyla birlikte bir arabada kapana kısılmıştı. Absürd bir şakanın ortasına düşmüştü. Sonu kahkahalarla biteceği kesin olan bir şaka.

Arabanın koltuğunda mutsuzca kıpırdandı. "O kuşu gerçekten getirmek zorunda mıydın?"

"Evet." Su samurunun şık kahverengi tüylerini okşadı. "Sanırım Alexandra ve Chase onu yanlarına alacaklar. İki kızları da korsancılık oynamaya bayılıyor. Ama senin de belirttiğin gibi, Delilah'nın kelime dağarcığının biraz yenilenmeye ihtiyacı var, bu yüzden repertuarına bazı sağlıklı ifadeler aşılama çalışıyorum. Sadece iki haftam olduğunu düşünürsek, bir günümü bile boşa harcayamam." Kuş kafesine yaklaştı ve Bloom Meydanı'ndan ayrıldıklarından beri en az yüz kez yaptığı gibi parlak bir şekilde öterek "Seni seviyorum" dedi.

Kuş ıslık çaldı. "*Güzel kız.*"

"Seni seviyorum."

"*Sevişmek ister misin, aşkım?*"

"Seni *seviyorum.*"

Kuş cafcacflı tüylerini karıştırdı. "*Evet! Evet! Evet!*"

Kız yılmadı. "Seni seviyorum-"

"Bu anlamsız," diye araya girdi. "Zaman kaybı. Kuşa bir iki yeni deyim öğretmeyi başarsan bile, eskilerini asla unutmayacaktır. Yılların pisliği bir yağmurla öylece akıp gitmez. Bu

"hafif bir isyan hareketiyle" -kıpır kıpır, tutkulu bir öpücük- "okuldaki havanızı kaybedeceğinizi söylemek gibi."

Duruşunu düzeltti, omurgasını çit direği gibi dikleştirdi. "Okul bitirme havam yok."

"Emin olmak için söylemiyorsun," diye homurdandı. "Kendinize bunu söylemeye devam edin, Leydim."

"Lütfen bana bu şekilde hitap etmeyi keser misin? Yakın olduğum herkes bana Penny der."

"Yakın değiliz."

"Biz yakınlığın tam tanımıyız."

Aman Tanrım. Bunu belirtmek zorunda mıydı? Bu arabada birbirlerine çok yakındılar, öyle ki daha yakın olmak için can atıyordu. Vücudu acı verici bir şekilde onunkinin farkındaydı.

Gabe aristokrasiden nefret ederdi. Kendine asla iyi bir bayana şehvet duyamayacağını söylemişti.

Görünüşe göre, kendine yalanlar söylemiş.

"Biz komşuyuz," dedi. "Evlerimiz yan yana duruyor. Bu da bizi yakın kılıyor."

"Bu bizi arkadaş yapmaz."

Dikkatini tekrar papağana çevirdi ve şarkı söyleyerek işkence etmeye devam etti. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Yeter." Gabe paltosunu çıkardı -bir arabada hiç de azımsanacak bir başarı değildi bu- ve kuş kafesinin üzerine örttü. "Kuşun dinlenmeye ihtiyacı var." *Benim de dinlenmeye ihtiyacım var.*

Kız biraz somurttu ama adam hiç oralı olmadı.

Güzel kız, sikişmek istiyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. . .

Kelimeler zihninde karmakarışık bir hal alıyordu ve zihni "sikiş", "aşk" ve belirli bir "güzel kız" ın ayrı şeyler olarak kalması gereken bir yerd.

"Bana bakmayı bırakabilirsin," dedi.

"Özür dilerim. Bıyıklarının uzamasını gerçekten izleyebilir miyim diye merak ediyordum. Londra'dan ayrıldığımızda sinekkaydı tıraş olmuştun. Şimdi daha öğlen bile olmadı ve şimdiden kırlaşmışsın. Yağmur sonrası otlar gibi. Büyüleyici." Kendini salladı. "Bana nereye gittiğimizi söyle."

"Tanıdığım bir beyefendinin kır evi. Oğlu bir gelincik için yalvarıyor."

"Hubert bir gelincik değil! O bir su samuru."

"Bu çocuk söz konusu olduğunda, o bir gelincik. Sadece beni takip edin." "Eminim şaka yapıyorsunuzdur."

"O daha beş yaşında. Aradaki farkı anlayamaz."

"Sonsuza dek beş yaşında kalmayacak."

"Evet, ama o zamana kadar bir önemi kalmayacak. Ördek yuvasına kuğu yumurtası bırakan çocuk hikayesi gibi. O da Çirkin Gelincik olacak."

"Beş yaşındaki bir çocuk bir su samuruna doğru düzgün bakamaz. Ya da bir gelinciğe."

"Yani özel talimatlar bırakacaksınız."

Başını iki yana salladı. "Artık arabayı geri döndürseniz iyi olur. Anlaşmamızın şartlarında bu yok."

"Sevgi dolu bir yuva istediniz. Ona tapılacak."

"Belki," dedi. "Ama kendisi için değil. Gerçekte olduğu su samuru için değil, derinlerde."

Gabe burun kemiğini sıktı. "Buraya kadar geldik. Artık geri dönmeyeceğim."

"İstersen zamanını boşa harca. Onu orada bırakmayacağım."

"Sanırım yapacaksın. Bana reddetmeye niyetli olduğunu söyleyebilirsin. Ama oraya vardığımızda ve parlak gözlü, umutlu bir çocuğun önünde durduğunuzda? Hayır diyemeyeceksin. Kalbin çok yumuşak."

Vücudu da çok yumuşaktı.

Öne doğru eğilmiş, bir koluyla su samurunu tutarken diğeriyle bir sepete uzanıyordu; bu poz ona tam da korsesinin altını görme imkânı veriyordu. Tatlı, baştan çıkarıcı göğüsleri korsajının muslin rafını itiyordu.

Gabe ellerini yumruk yapıp iki yanına sıktı.

Tam kızın göğüslerine bakmayı bırakmayı başardığı sırada -her ne kadar onları düşünmeyi henüz bırakamamış olsa da- araba çarparak durdu.

Leydi Penelope oturduğu yerden doğruca adamın kucağına atladı. Göğüsleri ve her şeyiyle.

İnişler arasında Penny'ninki pek de zarif değildi. Araba aniden durduğunda, kendisini bekleyen, kahramanca kaslı kollarına zarif bir kayış yaptığını iddia edebilmeyi diledi.

Ne yazık ki, gerçek oldukça farklıydı.

Araba sarsılarak durduğunda, Hubert için bir lokma almak üzere öne doğru eğilmişti. Güç onu koltuğundan fırlatarak Gabriel'e doğru itti. Burnu Gabriel'in göğsüne çarptı ve göğüsleri kucağına döküldü.

Muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem. Ne hanımefendiydi ama.

Ellerini kızın kollarının altından geçirdi ve yüzünü saten yeleşinden sıyrarak kaldırdı. Onu dizinin üzerine oturttu. "Yüce Tanrım. Söyle bana

Yaralanmadın."

"Yaralı
değilim."

"Bütün parmaklarını oynatabiliyor musun?

Ayak parmaklarını?" "Sanırım."

Anlaşılan bu güvenceleri tatmin edici bulmamıştı. Kızın başlığını çözdü ve bir kenara fırlattı. Kadının yüzünü incelerken gözleri endişeyle karardı. Çenesinden tutarak başını iki yana çevirdi, yanaklarında ve şakaklarında çürük olup olmadığını kontrol etti. Sonra ellerini omuzlarında ve kollarında gezdirdi. Sertçe sıktığı parmak uçlarına kadar.

Teftiş tamamlandıktan sonra elini kızın yanağına koydu. Başparmağı alt dudağını okşadı. "Yaralanmadığına emin misin?"

Başını salladı.

Yaralanmış mıydı? Hayır.

Elektrikli mi?

Muhtemelen. Kesinlikle
nefessiz.

Adamın yakınlığı, dokunuşu ve hepsinden önemlisi beklenmedik şefkati başını döndürmüştü. Bir güneş ışığı arabayı delip geçerek onu sıcak ve soğuk arasında ikiye böldü. Bir kalp atışının şiddetli çarpıntısını hissetti.

Muhtemelen onunkiydi ama emin olamadı.

Penny'nin aklı o kadar karışmıştı ki, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı.

Hayvanları tamamen unutmuştu. En azından birkaç saniyeliğine.

Belki bir, hatta iki dakika.

Bir viyaklama sesi onu kendine getirdi.

"Delilah." Ayağa fırladı ve arabayı aradı. "Hubert."

Ne mutlu ki hem papağanı hem de su samurunu ayaklarının dibinde buldu. Delilah'nın devrilmiş kafesinde zıplayıp çırpınmasından sarsıldığı ama yaralanmadığı anlaşılıyordu. Penny Hubert'i kucağına aldı ve herhangi bir yara ya da kanama olup olmadığına bakmak için onu çevirdi.

Hiçbir şey bulamayınca rahatlayarak nefes verdi.

Gabriel, muhtemelen aniden durmalarının nedenini araştırmak için arabadan inmişti. Birkaç dakika içinde geri döndü.

-Her zamanki nahoş haline geri dönmüş görünüyordu.

"Bu lanet olası köy yolları. Araba bir çukura girdi ve şimdi tekerleklerden birinin tamire ihtiyacı var."

Adam ona elini uzattı, o da kabul etti ve arabadan inip botları toprak yola değdiğinde dağınık elbisesini yeniden düzenledi.

"Bir ya da iki mil geride geçtiğimiz bir köy var. Arabacı oraya gidip bir demirci ya da tekerlekçi bulacak." Güneşli kırları seyrederek etraflarına bakındı. "Sanırım burası durmak için iyi bir yer. Atların dinlenmeye ve suya ihtiyacı olacak. Bir dere var gibi görünüyor." Başıyla yoldan çok uzakta olmayan bir dizi ağaç ve çalıyı işaret etti.

"Bu gecikmeyi en iyi şekilde değerlendirebiliriz." Penny arabanın içinden bir sepet çıkardı ve onu bir bileğine dolayarak Hubert'i diğer kolunun altına sıkıştırdı. "Aç mısın?"

"Ben her zaman açım."

"Sandviç getirdim. Tabii kargaşada tamamen parçalanmadıklarını varsayarsak."

Dereye doğru yürüdü ve tomurcuklanan dallarla yeterince gölgelenmiş ama altı çok nemli olmayan bir yer seçti. Sepetten neşeyle basılmış bir kare keten çıkardı, açıp yere serdi. "Piknik yapabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Ne, yerde mi?"

"Piknik genelde böyle bir şeydir," diye alay etti. "Daha önce hiç pikniğe katılmadın mı?"

Cevap vermedi, ki bu da başlı başına bir cevaptı. Daha önce hiç pikniğe katılmamıştı. Servetlerini mahvetmek ve mülklerine el koymakla çok meşgul olduğunu düşündü.

"O zaman gelip buna katılmalısın," dedi.

Penny rahatına baktı, yere otururken ayak bileklerini eteklerinin altına sıkıştırdı. Hubert yanına uzandı ve karnını ovmak için eğildi. Penny'nin reddetmesi mümkün değildi.

Tesadüfe bakın ki sandviçler sadece biraz ezilmişti. Penny onları kahverengi kâğıt ambalajlarından çıkardı ve ahşap bir peynir tahtasının üzerine güzelce dizdi.

"Gazlı limonata da paketledim." Mantarlı bir sürahi çıkardı. "Gerçi son zamanlarda yaşadığımız düşüşü göz önünde bulundurursak, açmayı ertelemek isteyebiliriz." Ona sandviç tabağını uzattı. "Buyurun."

Tepsiden bir tane aldı ve incelemek için eğdi. "Bunlar ne tür sandviçler?"

"Sadece dene."

Penny, tariflerini önceden açıklamanın iyi bir fikir olmadığını deneyimlerinden biliyordu. İnsanlar onun alışılmadık malzemelerine şüpheyle bakma eğilimindeydi. Ancak bir kez adil bir şekilde denendiğinde, sandviçleri en seçici damakları bile kazanmakta asla başarısız olmadı.

"Devam et," dedi. "Onları kendim yaptım. Tadına bakın."

Oh, Tanrım. *Tadı.*

Dişlerini sandviçe geçirirken, Gabe kendisi için son derece nadir olan bir duyguyu yaşadı.

Pişmanlık.

Bu tat yüzüne bir yumruk gibi çarptı. Çene kasları işlevini yitirdi. Çiğnemeyi reddettiler. Ağız dolusu ... bu her neyse, yiyecek olarak nitelendirilemeyeceği açıktı ... dilinin üzerinde oturdu, giderek daha yumuşak ve kaygan hale geldi.

"Neydi o?" dedi, sonunda boğazı düğümlenerek, "neydi o?" "Bu benim son tarifim." Gülümsedi. "Kızarmış yaprak."

"Bozuldu. Bu şimdiye kadar yediğim hiçbir biftekli sandviçe benzemiyor."

"Hayır, hayır. Biftek değil. Kızarmış yaprak." Adam ona baktı.

"Ben vejetaryenim," diye açıkladı. "Et yemiyorum. Bu yüzden sebzelerle kendi ikamelerimi yaratıyorum. Örneğin yaprak kavurma. Pazarda hangi yeşillik varsa onunla başlıyorum, haşlayıp tuzla ezıyorum, sonra da fırında kızartıyorum. Yemek kitabına göre, en az gerçeği kadar doyurucu."

"Yemek kitabınız bir yalanlar kitabı."

Hakkını yemeyelim, bunu oyunbazca karşıladı. "Hâlâ kızarmış yaprağı mükemmelleştirmeye çalışıyorum.

Belki daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardır. Diğerlerini dene. Esmer ekmeğin üzerindeki ton balığı -balık yerine salamura şalgam gevreği- ve beyaz ekmeğe ise sham. Sham herkesin favorisidir. Rengi jambona benzemiyor mu? İşin sırrı pancarda."

Gabe ikisini de denedi. Tuna-ish, kızarmış yaprağa göre şüpheli bir gelişmeydi. Sahteye gelince. . . bu üçü arasında en sevdiği olabilirdi. Ama seçenekler düşünüldüğünde, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Sandviğin geri kalanını ağızına attı ve çiğnedi.

"Ee?" diye sordu.

"Dürüst fikrimi mi soruyorsunuz?"

"Ama tabii ki."

"İğrençler." İsteksizce yutkundü. "Hepsi de." "Ben onları seviyorum. Arkadaşlarım da seviyor."

"Hayır, öyle değil. Arkadaşların da senin sandviçlerini iğrenç buluyor. Sadece sana söylemek istemiyorlar, çünkü duygularını incitmekten korkuyorlar." Bir üçgen beyaz ekmeğe daha uzanırken başını iki yana salladı.

"Madem sandviçler bu kadar iğrenç, neden daha fazla yiyorsunuz?"

"Çünkü açım ve yemek israf etmem. Senin ve arkadaşlarının aksine, benim seçici olma lüksüm hiç olmadı."

Kızgın bir ısırlıkla sandviçin yarısını yırttı. Çocukken sokaklarda, kadının köpeğine attığı artıklar için dilenirdi. İslahevinde, haftada iki gün et verildiğinde, son kemiğe kadar kıkırdak ve iliği emerdi.

Bu kadın -hayır, bu hanımefendi- yemek masasını rostoların, koyun etlerinin, kümes hayvanlarının, ıstakozların ağırlığı altında gıcırdayana kadar doldurabilirdi.

Onun yerine *bunu* yedi. *Bilerek*.

Bu düşünce onu içgüdüsel olarak, mantıksız bir şekilde öfkelenirdi.

Yeleğinin cebinden bir şilin çıkardı ve kalçasına vurdu. "Neden açıklama zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Sen anlamazsın. Anlayamazsın. Gerçek yoksunluğu hiç tatmadın."

"Haklısın," diye kabul etti.

Gabe onun kabul etmesini istemedi. Kızgın kalmak istiyordu.

"Ben böyle bir açlık yaşamadım. Hayvan yememeyi seçiyorum ve bu seçeneğe sahip olmanın bir lüks olduğunu biliyorum. Herhangi bir seçeneğe sahip olmak da bir lüks. Ayrıca insanların beni gülünç bulduğunu da biliyorum."

"Saçma değil." Şilini havaya fırlattı ve tek eliyle yakaladı, parmakları parayı avucuna sıkıştırdı. "Korunaklı. Güvenilir ve naif."

"Hayal ettiğin kadar korunaklı ve saf değilim."

Sadece gülebildi.

"Samimi olmaya çalışıyorum." Bir ot parçasını kopardı. "Benim gençliğim de cennet gibi değildi."

"Dur tahmin edeyim. Beau Brummell bir keresinde bir partide seni terslemişti. Kabuslarının bugün bile peşini nasıl bırakmadığını hayal edebiliyorum."

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Demek başka denemeler de varmış, öyle mi?" Şilini tekrar havaya fırlattı ve kolayca yakaladı. "Değirmencinin pembe kurdelesini bitmiş."

"Zalim olmayı bırak."

"Dünya acımasız. En azından *bu* dünya öyle. Söyleyin bana Leydim, sizin masal diyarınız nasıl bir yer?"

Adamın elinden şilini kaptı. Adam kızgınlıkla bakarken, kadın ayağa kalktı, kolunu kaldırdı ve tüm gücüyle parayı kanatlandırdı.

Ayağa kalktı. "Az önce mükemmel bir şilini çöpe attın. Şımartılmış varlığınız için bundan daha iyi bir örnek düşünemiyorum. Bu bir işçinin bir günlük ücreti."

"Herkesle söylemekten çok hoşlandığınız gibi milyonlarca şilininiz var." "Evet, ama çok daha azıyla geldiğimi asla unutmuyorum. Bunu unutamam, Denesem bile."

"Unutmaya çalıştım. Nereden geldiğimi unutmaya, geçmişini inkâr etmeye. Ne kadar çabaladığımı bilemezsin." Sesi kenarlarından çatallaştı. "Yoksulluğu bilmiyor olabilirim ama bu acıyı bilmediğim anlamına gelmez."

Gabe bir elini saçlarının arasından geçirdi. Kadının sesindeki gerçekliği fark etti. Dürüst davranıyordu ve o da götlük yapıyordu.

Karakteri nihayet netleşmeye başlamıştı. Onu kimin ya da neyin incittiğini bilmiyordu ama bıçak derinlere batmıştı. Dünyada bu yarayı dolduracak kadar kedi yavrusu yoktu ama bu onu denemekten alıkoymamıştı.

Gabe sesini yumuşattı. "Dinle..."

"Oh, hayır." Etrafında döndü. "Hubert kayıp." "Kim kayıp?"

"Hubert! Su samuru. Buckinghamshire'da mahsur kalmamızın tek nedeni, hatırladın mı?"

Oh, evet. Şu Hubert.

"Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?" Bir eliyle gözlerini gölgeledi ve etrafı araştırdı. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Onun bir nehir su samuru olduğunu göz önünde bulundurarak, çılgınca bir tahminde bulunacağım ve nehir diyeceğim."

Görünüşe göre o da aynı sonuca varmıştı. Gabe, derenin kenarına doğru koşarken onu takip etti.

"Hubert!" Ellerini bir trompet gibi ağzının etrafında kavuşturdu. "Hyooooo-bert!" Nemli çimlerin üzerine çöktü ve botlarının bağcıklarını çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu aramaya gidiyorum."

Botlarını çıkardıktan sonra eteklerini yukarı kaldırdı, baştan çıkarıcı pembe jartiyerini çözdü ve beyaz çorabı bacağına baştan çıkarıcı kıvrımlarından aşağı yuvarlamaya başladı.

Tatlı zafer.

Gabe kendini salladı. Bakışlarını kaçırmaması gereken anın bu olduğunu düşündü. Aslında centilmenlik anı birkaç saniye önce olmalıydı ama o centilmenlik kurallarına göre oynamıyordu ve bakışlarını bu tür bir güzellikten ayırmak o kadar kolay değildi. Bir su samurunun nehre çekildiği gibi o da bu manzaraya çekilmişti.

Her iki çorabını da çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve eteklerini bir elinde topladı, nehir kıyısından aşağı inerken ayak bileklerinin üzerinde tuttu.

Gabe iç çekti. Onun peşinden gitmeliydi. Hubert'i yakalamayı önemseydiği için değil, kızın kayalara takılıp boynunu kırma ihtimali olduğu için.

"Bırak onu." Ona yetişti ve denge aracı olarak elini uzattı. "Onların iyi bir yuvaları olsun istedin. Bizi zahmetten kurtardı ve kendisi için bir tane buldu."

"Yavruluğundan beri benimle yaşıyor. Vahşi doğada hayatta kalamaz."

"Vahşi mi? İngiltere'nin Midlands bölgesindeyiz. Burası vahşi doğa sayılmaz." Tavrı aydınlandı. "Onu görüyorum. Şurada."

Karşı nehir kıyısında, ince kahverengi bir kuyruk bir sıçramayla su yüzeyinin altında kayboldu.

Onu elinden tutup çekiştirdi. "Onu kurtarmak zorundayız." "Kurtarılmaya ihtiyacı yok."

Onu görmezden gelerek eteklerini dizlerine kadar kaldırdı ve ayak parmaklarını nehre daldırdı.

"Hayır." Gabe ayağını çamurlu kıyıya dayadı ve onu geride tuttu. "Kesinlikle olmaz. Suyu girmeyeceğiz."

İleri atıldı.

Suya giriyorlardı.

Lanet olsun, hava çok soğuktu. Daha ikinci adımında nehir onu dizlerine kadar yutmuş, botlarına su dolmaya başlamıştı. Yeni, en kaliteli, paranın satın alabileceği en iyi botları.

Yılmadı, daha da ilerledi. Kısa süre sonra beline kadar suya batmıştı. Gabe ona katıldığında, taşakları o kadar hızlı geri çekildi ki, göğüs kafesine yerleştiklerine yemin edebilirdi.

Onu bileğinden sıkıca tuttu. Bu kez tartışmaya tahammülü yoktu. "Bir adım daha atma."

İşaret etti. "Hemen diğer tarafta. Onu görebiliyorum. Benimle gelmene gerek yok. Eğer dereyi geçersen-"

"Delirdin mi sen?"

"O kadar derin değil. Başım suyun üstünde kalacak."

"Bu da vücudunuzda zatürre, verem ve gribe yakalanmak için fazlasıyla yer bırakıyor."

"Belki de bu riski almaya hazırım."

"Ama ben değilim." Bir kolunu kızın beline doladı, diğerini dizlerinin altına soktu ve onu sudan çıkarıp kollarına aldı. Tıpkı bir

Lanet denizkızı. Pırıl pırıl, altın saçlı, yakut dudaklı bir denizkızı. "Seni kaybedemem."

Seni kaybedemem, dedi.

Dirseklerimi hissedemiyorum, diye düşündü Penny.

Yardım edemedi ama uzun, baygın bir iç çekti.

Bu adam çok tehlikeliydi. Yoğun bakışlarla noktalanın ve katıksız erkeklik gösterileriyle taçlandırılan, bu büyümekte olan, sahiplenici ifadeleri ağzından kaçırmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Ve sonra onları hemen mahvetmek gibi bir alışkanlığı vardı. "Eğer sana bir şey olursa, benim-"

"Biliyorum, biliyorum." Adamın kollarından sıyrıldı. "Mülk değeriniz düşecek. Tanrım. Buna izin veremeyiz."

"Şikayet etme. Eğer hayatında maddi bir çıkarım olmasaydı, şimdiye kadar Cumberland'e gitmiş olurdun."

Penny buna itiraz edemedi. "Nehri geçmeyeceğim. Ama vazgeçmeyeceğim."

Hubert'i çağırarak diz boyu suyun içinde ilerledi.

Gabriel onun arkasında ilerledi. "Tanrı aşkına, bırak da canavar özgürlüğüne kavuşsun. O kırmızı kanlı bir ... erkek su samuruna ne deniyorsa artık."

"Domuzlar. Erkekler domuzdur."

"Kendi küçük evini inşa edecek ..."

"Buna holt deniyor."

". . . Bayan Hubert'i bulun. . ."

"Su samurları çok eşlidir. Domuzlar birden fazla dişi domuzla çiftleşir."

"Böylece birden fazla Bayan Huberts bulacak. Daha da iyi. Bir su samurunu kıskanacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti.

"Çok geçmeden, bir sürü su samuru yavrusu doğurmuş olacak."

"Yavrular." Onunla yüzleşmek için döndü. "Onlar yavru. Bir su samurunun ne istediğini biliyormuş gibi davranmayı bırak. Onlar hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun."

"Yapmak için doğduğu şeyi yaptığını biliyorum. Ve sen bencilce davranıyorsun."

"Bencil mi?"

"O hayvan senin malın değil. O sizin eğlenmeniz için var değil. İhtiyaçları var, içgüdüleri var. Dürtüleri."

Bu kelimeyi söyleyiş şekli, o derin, topraksı hırıltısı, tenini ürpertmişti.

Sertçe yutkundu. "Dürtüler mi?"

"Evet. *Urges*." Ona doğru yürüdü - bir adam diz boyu suda ne kadar yürüyebilirse o kadar. "Ama sizin gibi bir hanımefendi bunlar hakkında ne bilebilir ki?"

"Oh, dürtüleri anlıyorum. Şu anda bunu yapmak için güçlü bir dürtü duyuyorum."

Göğsüne sertçe vurarak onu geriye, nehre doğru savurmayı umdu.

Kımıldamadı. Kıpırdamadı. Kıpırdamadı.

Gözünü bile kırpmadı.

Penny teslim olmayacaktı. Geriye doğru bir adım attı ve ardından vücudunun ağırlığını çabasına ekleyerek tekrar denedi.

Bu sefer, onun için hazırды. Kadının bileklerini avuçlarının arasına aldı ve temas bile edemedi onu durdurdu.

"Şimdi, şimdi, Hanımefendileri. Bu çok yakışsız bir davranış."

"Bunu biliyorum." Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Sen çok Çıldırııcı. Tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şekilde beni kışkırtıyorsun. Sanki senin yanındayken farklı bir insan oluyorum ve ondan hoşlandığımdan emin değilim."

Onu kendine çekti. "Ondan hoşlandım."

Penny onun kısa süre içinde bu ifadeyi mahvedeceğini tahmin ediyordu.

Mülk yatırımaımın getirisini artırma potansiyelini seviyorum.

Bu sefer değil.

Bunun yerine, ağzı onunkine değene kadar başını eğdi. Dili dudaklarına değene kadar dudaklarını araladı.

Sonra birlikte nehir kıyısına yuvarlandılar ve adamın her şeyi kadınınkine değdi.

Gabe onu istemedi. Ama istiyordu. Tanrı şahidim, istiyordu. Hiç mantıklı gelmese de. İçindeki her şey buna karşı olsa bile.

"Bunu yapmamalıyım."

Onun göğsüne doğru itti ve gözleriyle buluşmak için aralarında yeterli mesafe bıraktı. "Bunu ikimiz de yapıyoruz."

Onu derinden öptü, diliyle tatlılığını keşfetti ve bedenini nehir kıyısına bastırdı. Sırtının altında ezilen bahar yeşili otlar, toprağın serin rutubetine karşı bir yatak oluşturuyordu. Etekleri botlarının etrafına dolanıyor ve onu sıkı bir şekilde kucaklıyordu. Ve vücudu ... Kıvrımları ona boyun eğdi, tüm sert kenarlarını karşıladı ve onlara dinlenecek bir yer verdi.

Parmakları adamın saçlarını okşayarak omurgasından aşağı bir sevinç ürpertisi gönderdi.

Kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Gabriel."

Tatlı cennet.

Hayır, hayır. Daha çok cehennem gibi.

Nehir kıyısındaki bu küçük cilveleşmenin ona nelere mal olabileceğini biliyordu, sadece şilinelere değil, gururuna da. Bunun ona da neye mal olabileceğini biliyordu. Yine de kendini durduramadı.

Tadı çok güzeldi, altında çok yumuşak hissediyordu.

Burada olmamalıydı. Onun kollarına ait değildi. Güzel bir eve izinsiz giren, dokunması yasak bir sokak çocuğuydu. Ama tam da bu yüzden ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Her zaman mahrum bırakıldığı şeyi almak için.

Ama kadın bir kez daha onun tüm düşüncelerini altüst etti. En aşağılık insan bile özgürce verilen bir şeyi çalamazdı.

Öpüşüklerinde, kadın sessiz ve içgüdüsel bir yalvarışla vücudunu adaminkine doğru kaldırdı. Başparmağı göğsünün alt tarafını sıyrana kadar bir elini göğüs kafesinden yukarı kaydırды. Kadın adamın altında gerildi ve tırnakları adamın boynunu ısırdı.

Öpüşmelerine ara verdi, ona baktı ve vücudu gevşeyip mavi gözleri devam etmesi için ona izin verene kadar düzensiz nefesler aldı.

"Evet?"

Başını salladı. "Evet."

Kadının göğsünü avucunun içine aldığı anda, zevkle iç geçiren o oldu. Bunu istiyordu, hem uykuda hem de uyanıkken bunun hayalini kuruyordu. Teni serindi ve soğuk akıntı meme ucunu sert bir düğüm haline getirmişti. Bir an için, soğuk yumuşaklığı elinde tuttu, onu ısıtmayı, soğuğu kovmayı amaç edindi.

Ama uzun süre basit bir temasla yetinemezdi. Kadının yumuşak ağırlığına masaj yaptı, sonra başparmağıyla göğüs ucunu buldu ve hafifçe tıngırdattı. Kızın nefesi kesildi. Bu küçük ses bir kıvılcım oldu, arzuyu ateşledi ve alevler içinde kalarak tüm sinirlerini tutuşturdu.

Onun tenine karşı aptalca kelimeler mırıldanmaya başladı - "istemek", "ihtiyaç", "Penny" ve "Tanrı" gibi kelimeler ve bunları gizli tutmak için yüzünü onun boynunun tatlı kıvrımına gömdü. Kendisinden bile.

Beceriksiz parmaklarıyla nemli tülbenti teninden sıyırdı, parmaklarını altından kaydırıp göğsünü kaldırarak kadar gevşeklik elde edene kadar kolunu omzunun üzerinden geçirdi ve onu iç çamaşırından ve kalçalarından kurtardı.

Çıplak teni ipek gibiydi ve dantelli göğüs ucu dudaklarıyla aynı yumuşak pembelikteydi. Yukarıdaki yapraklı dalların arasından süzülen bir tutam güneş ışığı tenine sıcak bir parıltı yayıyordu. Başını eğerek meme ucunu ağzına aldı, diliyle çekti ve -bu yeterli olmadığına- dişleriyle hafifçe kazıdı. Tadı baharda akan su gibiydi. Taze, saf, tatlı. Daha fazlası için açgözlülükle onu yaladı.

Daha fazla.

Suya girdiğinde, taşakları o kadar derinlere saklanmıştı ki, Gabe günlerce ortaya çıkmalarını beklememişti. Bu kadının gücünü hafife almıştı. Aleti pantolonunun düğmelerini zorlayarak sertleştirdi ve ısrarla kadının kalçasına doğru bastırdı. Leğen kemiği eğildi ve onu yarığıyla enfes bir temasa getirdi.

Zevkin keskin mızrağı neredeyse onu delip geçiyordu.

Elini aşağıya doğru bir yolculuğa gönderdi, belinin, kalçalarının, uyluklarının inişli çıkışlı manzarasını keşfetti. Sırılsıklam eteği bacaklarına yapışmış, vücudunun hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elbisesinin etek ucuna ulaştığında, parmaklarıyla başparmağı arasında kenarını yokladı. Çimlerin üzerine atılmış çoraplarını düşündü.

Yapmamalı.

O yaptı.

Kızın tenine yapışan kumaşı ayırarak, eliyle çıplak ayak bileğini sarmak için altına uzandı.

Adam dokunuşunu baldırında gezdirirken, kadın şaşkınlıkla sarsıldı. Adamın elini yakaladı ve dizinin hemen altına hapsetti. Adam hemen durakladı.

"Gıdıklanmak mı?" Kelimeyi boğazından zorlukla çıkarabildi.

Kadın başını salladı.

"Ne oldu?"

"I . . ." Öpücükle kızarmış dudakları nazlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım dürtüler yüzünden."

Elinde olmadan sırtarak karşılık verdi.

Onun yaramaz tarafına dair bu alaycı ipuçları onu meraktan çıldırtıyordu. Onu narin pembe dikişlerinden açmak ve içindeki şehvetli kadını keşfetmek istiyordu.

Ama bu kadının merkezinde bir kalp vardı. Yumuşak, savunmasız, kırılmak için yaratılmış bir kalp. Adam o organ konusunda kendine güvenmiyordu ve eğer kadın biraz dikkatli olsaydı, onu o organın yanına bile yaklaştırmazdı.

"Bay Duke!" Çağrı yolun yönünden geldi. "Bay Duke, orada mısınız?"

"Oh, hayır." Göğsünü iten Leydi Penelope, onun altından dışarı fırladı. "Geri döndü."

"Bir dakika," diye seslendi Gabe. Ona elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Burada kal. Ben gidip senin için bir mazeret uyduracağım."

"Ne bahanesi?"

"Bilmiyorum. Ona tuvaletini yapmaya gittiğini söyleyeceğim."

"Gerçekten mi?" Burnunu kırıştırdı. "En azından çiçek falan topladığımı söyleyemez misin?" Islak, çamurlu elbisesini kırıştırdı. "Ve sanırım bu sırada dereye düştüm, inerken de çamurda bir güzel yuvarlandım."

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

"Bu çok utanç verici. Sanki kendi başıma yığınla utanç yaratmıyormuşum gibi. Şimdi onları ödünç almak zorundayım."

"Sen, şey ..." Tereddüt etti. "Benim için sakıncası yok ama elbiseni düzeltmek isteyebilirsin."

Aşağıya doğru baktı. Açıkta kalan göğsünü görünce, çabucak geri soktu. "Ne demek istediğimi anladın mı? Yığınla aşağılanma. Yığınla."

Gabe geçen çeyrek saatin onun aşağılanma yığınlarına mı girdiğini, yoksa bunu başka bir şey olarak mı gördüğünü merak etti.

Merak etti ama sormayacaktı.

Kendi adına, bu anıyı "Aşağılanmalar" başlığı altında dosyalamayacaktı. Oh, hayır. Her erkeğin yatağının altında sakladığı "Fanteziler" zulasına girecekti, gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda.

Onun saf ve tatlı tadını asla unutamayacaktı. Teninin ellerinin altında saten gibi hareket edişini, dokunuşuyla ısınmasını.

Peki ya ona nasıl karşılık vermişti? Bu çoktan beynine kazınmıştı.

Sanırım dürtüler yüzünden, demişti.

İşin endişe verici kısmı, dürtülerinin tatmin edilmemiş olmasıydı.

Öyle kalacaklar, dedi kendi kendine. Bu öğleden sonra bir hataydı. Keyifli bir hataydı ama yine de bir hataydı. Karar verme yetisini yeniden canlandırma zamanı gelmişti. Gabe her türlü yoksunluğa dayanabilirdi, buna bu da dahildi.

Leydi Penelope Champion'a bir daha elini sürmeyecekti. Hem de hiç.

Kesinlikle

olmaz.

Muhtemelen

hayır.

Lanet olsun.

Onuncu Bölüm

Hikâyesini inandırıcı kılmak için Penny, adamların arabanın tekerleğini tamir etmesini beklerken biraz kır çiçeği toplamaya karar verdi.

Sonraki çeyrek saati böyle geçirdi: Kır çiçekleri toplayarak, güneşli bir yerde durup elbisesini kurutmaya çalışarak, Hubert'i gözleyerek ve Gabriel'in meme ucundaki dilini düşünerek.

Yalama. Döndürme. Emme. İç çekme.

Diğer hanımlar -ve şüphesiz pek çok bey- bu karışık, tutkulu ilişkiyi bir hata olarak görürlerdi. Penny mi? Asla. En ufak bir pişmanlık duymuyordu.

Kendini uyanık hissetti. Canlı.

Ve kendisiyle gurur duyuyor, gerçekten.

Böylesine çiğ, cinsel duygular hissedeceğini hiç hayal etmemişti. Arkadaşlarının aşk ve arzusunun iç içe geçtiği evlilikleri vardı -sıkı örülmüş bir kordonun iki ipi. Ama Penny her zaman kendisi için böyle olamayacağına inanmıştı. Bu şans uzun zaman önce, ne kaybettiğini bile anlayamayacak kadar gençken elinden alınmıştı.

Ama bugün . . .

Onun eline dokunduğunda nasıl durakladığını düşündü. Dokunuşunu daha yükseğe mi çekmek istediğini yoksa itmek mi istediğini bilemediği zaman. Ama o herhangi bir yargıda bulunmamış ya da kendi arzusunu tatmin etmek için bastırmamıştı; sadece onun karar vermesini beklemişti. Bu bir keşifti.

Piknik eşyalarını topladıktan sonra -Gabriel istemese de karıncalar onun sandviçlerini istiyordu- nehir kıyısına son bir kez baktı ve sazlıkları tarayarak şık kahverengi bir su samuruna dair herhangi bir işaret aradı.

Hiçbir şey.

Hubert ona dönmek isteseydi, bunu yapardı diye düşündü. Belki de Gabriel haklıydı. Sahip olmak için doğduğu hayatın peşindeydi. Penny'yi içermeyen bir hayatın.

Elveda, Hubert. Sana nice mutlu yıllar dilerim.

Arabaya doğru dönerken çıplak ayakları botlarının içinde ezildi. Çoraplarını almıştı ama ıslak etekleri hemen ıslanacağı için onları giymenin bir anlamı yok gibiydi.

Penny tekerlek tamircisi değildi ama arabaya döndüğünde, arabanın tekerleğinin henüz tamir edilmediğini o bile görebiliyordu. İlk ipucu, tekerleğin yolun kenarında yatıyor olmasıydı.

"Onu aksa bağlayan parça kırılmış." Gabriel ön koluyla alnını sıvazladı. "Bunun onarılması saatler sürebilir."

"Bu çok talihsiz bir durum."

"İkimiz önden köye doğru yürüyeceğiz," dedi. "Arabayı handa bekleyeceğiz."

"Neden burada bekleyemiyoruz?"

"Seni bu halde eve götüremem." Çamurlu, çimen lekeli elbisesine bir bakış attı. "İkimizin de yıkanması gerek."

"Evde yıkanabilirim."

"Sen de biraz uzanabilirsin."

"Yorgunluğum konusunda bu kadar endişeliyseniz, neden hana kadar iki mil yürümemi istiyorsunuz?"

"Çünkü. Ben. Açlıktan
ölüyorum." Penny ona göz
kırpı.

"İşte. Mutlu musun? Senin sefil sandviçlerini yeterince yiyemedim. Bir şeyler yemem lazım. Bir zamanlar yüzü olan bir şey."

Burnunu kırıstırdı. "Bunu söylemenin korkunç bir yolu."

"Sen sordun. Bu sefer duygularını incitmemeye çalıştım. Bu konuda bana hak ver."

"Sen git o zaman. Ben burada bekleyebilirim."

"Seni yolun kenarında mahsur bırakmayacağım."

"Yalnız olmazdım. Arabacı ve demirci ile birlikte olurum."

"Onlar için benim için olduğun kadar önemli değilsin.

Ayrılmayacağım.

sen burada." Kuş kafesini aldı ve geriye, köyün olduğu yöne doğru yürüdü. "Tıpkı senin papağanını alıp gitmeme izin vermediğin gibi."

İmkansız adam.

Öğleden sonra iyice ısınmıştı. Tropik bir kuş olan Delilah sıcaktan etkilenmiyor gibiydi. Penny öyle değildi. Yorgun ve susamıştı,

ve her an daha da sinirleniyordu. "Köyün sadece bir ya da iki mil uzakta olduğunu sanıyordum."

"Artık çok uzakta olamaz. Muhtemelen yoldaki şu virajdan hemen sonra."

"Bunu iki viraj önce de söylemiştin. Koçun şimdiye kadar bizi yakalamış olacağını sanıyordum. Belki de tamir edemezler."

"Köyü bulmak için bir sebep daha. Daha kötüsü olursa ve araba tamir edilemezse, başka bir ulaşım aracı bulabiliriz. Bir araba kiralayabilirim-" Yolda durdu. "Lanet olsun."

Küfürleri Delilah'yı titretti. *"Sevişmek ister misin, aşkım? Ooh! Ooh! Evet! Güzel kız."*

"Paltom," dedi. "Arabada unutmuşum."

Penny durdu ve gözlerini kısarak bulutsuz gökyüzüne ve neşeyle kavuran güneşe baktı. "İhtiyacınız olacağını sanmıyorum."

"Paltoya ihtiyacım yok. İçindeki paraya ihtiyacım var." Kuş kafesini yere bıraktı ve iki eliyle yüzünü ovuşturarak küfürler savurdu.

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Ama öyle ya da böyle, akşam olmadan seni Londra'ya geri götüreceğim. Mahvolacaksın diye endişelenmene gerek yok."

"Mahvolacağımdan endişelenmiyorum. Ben mahvolamam."

Delilah'dan başka duyacak kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Eğer bu daha önce nehir kenarında yaptığımız şeyle ilgiliyse. Yaptığımız şeyle çiftleşme eylemi arasında oldukça büyük bir uçurum var. Sen erdemini kaybetmemişsin."

"Tanrı aşkına, bir erkekle bir kadın arasında işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum." Alnındaki teri sildi. "Mahvolmuş olamam çünkü bu zaten mahvolma ihtimalim olduğunu gösterir. Bir kontun kızı olmama ve hatırı sayılır bir çeyizim olmasına rağmen hâlâ evlenmedim. Hiçbir talip kapımı çalmıyor."

"Evlenmemiş olmanızın ilgisizlikten kaynaklanmasına imkan yok."

"Lütfen beni bunun nedeni konusunda aydınlatın."

"Bu çok basit. Kendini saklıyorsun ve bunda da iyisin. Bir kamuflej ustasıydın."

Güldü. "Kamuflej mı?"

"Tek olası açıklama bu. Misafir odasının duvarlarını kaplayan ipekten bir elbise yaptın, kedi tüyü ve tüylerle süsledin. Sonra da beyefendiler ziyarete geldiğinde kıpırdamadan durup ortama uyum sağlıyorsun."

"Şaşırtıcı derecede canlı bir hayal gücün var."

"Sahip olduğum tek Şey deneyim." Yolda durdu ve ona doğru d6nd6. "Değerinin altında olan Şeyleri tespit ederek, tozlarını alarak ve uygun fiyata satarak bir servet inşa ettim. Gizli bir hazineyi g6rd6đimde tanırım."

"Oh."

Başka tarafa bakarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir daha olmaz." "Bir daha ne olmayacak?"

"Ne zaman 6ç kelime konuŐsam, kollarıma bayılacakmıŐ gibi bakıyorsun."

"Hayır," diye itiraz etti Penny, muhtemelen 6yle olduğunu 6ok iyi biliyordu. "Aptal gibi i6 6ekiyorsun, pancar gibi kızarıyorsun. En k6t6s6 de g6zlerin.

Bu havuzlara d6n6Őuyorlar. Y6zeyin altında insan yiyen k6pekbalıklarının bulunduğu cam gibi mavi havuzlar."

"Umarım Şiir alanında bir kariyer planlamıyorsundur."

"İkimizin de iyiliği i6in bana bakmayı bırakmalısın." "O zaman sen de bana kur yapmayı bırakmalısın."

"Sana *kur yapıyorum*." Y6z6n6 buruşturdu, sanki kelimeler dilinde limon turŐusuymuŐ gibi. "Ben *kur* yapmam."

"Sen de 6yle woo." Onun sert tınısına uymak i6in sesini al6alttı. "'Sana ihtiyacım var', 'Gitmene izin vermeyeceğim'. Bir kadının i6i yumuŐamadan edemez. Bu t6r beyanlar dayanılmaz derecede romantiktir."

"Onları bu Şekilde *kastetmediğimi* 6ok iyi biliyorsun."

G6zlerini devirmekten kendini alamadı. "Sanırım Şimdiye kadar yapmadıysam, Şimdi yaparım."

"Aynen 6yle. O y6zden bana bayılma."

"Sizi temin ederim, bu konuda endişelenmenize gerek yok. Eğer bayılacak olsaydım, bu sıcaktan olurdu."

Arkalarından gelen toynak sesleri kurtuluŐ ihtimalini haber veriyordu. Penny arabayı g6rmeyi umarak d6nd6.

Gabriel'in arabası değildi ama ondan sonraki en iyi Şeydi. Yollarından ge6en bir posta arabası. Penny yolun ortasına doğru fırladı ve s6r6c6 arabayı durdurana kadar kollarını salladı.

"Sen koruyucu bir meleksin," dedi Penny. "K6ye kadar gidebilir miyiz?" Őof6r onları dikkatle s6zd6, periŐan haldeki kıyafetlerine baktı. "Bu durumda mı? Sandıklarla yukarı 6ıkmanız gerekirdi."

"Bunu yapabiliriz." Penny Őof6re elini uzattı. "Kalkmama yardım eder misin?"

Őof6r onun elini tutmadı. "O kadar acele etme. 6creti peŐin istiyorum."

"Ne kadar?" Gabriel sordu.

"Bir bakalım." Şoför gözlerini kıstı. "İkiniz için ücret, artı bagaj için bir peni-"

"Oh, bu bagaj değil." Penny görmesi için kafesi kaldırdı. "O bir papağan."

"O zaman bu ikinizin ücreti, artı papağan için *üç peni*. Hepsi bir şilin."

Penny retikülüne uzandı.

Retikülü yoktu.

Retikülü arabaya geri dönmüştü. Gabriel'in ceketıyla birlikte.

"Deuce it," dedi Gabriel dramatik bir şekilde. "Keşke bir şilinin olsaydı." İç çekti.

"Buralarda bir yerde bir tane olduğundan emindim." Ceplerini yoklar gibi bir hareket yaptı. "Ah, doğru ya. Birisi atmış."

"Lütfen," diye yalvardı Penny şoföre. "Bize merhamet edin. Bir kaza geçirdik. Sadece bir sonraki köye kadar."

"Özür dilerim hanımefendi." Sürücü atları harekete geçirmek için dizginleri oynattı. "Ücret yoksa, yolculuk da yok."

Penny ve Gabriel sessizce posta arabasının yolda ilerleyişini izlediler, ta ki bir virajı dönüp gözden kaybolana kadar.

Yürümeye devam ettiler. Yapacak başka bir şey yoktu.

Gabriel birkaç dakikalık öfkeli bir sessizlikten sonra, "Cebimde her zaman bir şilin bulundururum," diye mırıldandı. "Her zaman. *Neden* cebimde her zaman bir şilin tuttuğumu biliyor musun? Çünkü bugün olduğum her şey, kazandığım her şey, hepsi orada başladı. Bir zamanlar tek bir şilin değerindeydim. Şimdi yüz binlerce pound değerindeyim."

"Hayır, değilsin."

"Bunu kanıtlamak için banka defterlerini göstereyim mi?"

"Defterler anlamsızdır. Üzerimde bir miktar var, biliyorsun. Kırk binlik bir çeyiz. Yine de erdemimi kaybedecek olsam, bazıları beni değersiz görür."

"Asla değersiz olamazsın."

"Evinizin fiyatını kesinlikle düşürebilirim. Bana hatırlatma fırsatını hiç kaçırmıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Mesele bu değil."

"İşte mesele burada." Onun yoluna çıktı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. İnsan yiyen köpekbalıkları ve hepsi. "Hiç kimse bir defterdeki rakamlara, bir yığın banknota ya da tek bir gümüş paraya indirgenemez. Bizler ruhları, kalpleri, tutkuları ve sevgileri olan insanlarız. Her birimiz paha biçilemeziz. Siz bile."

Hayal kırıklığını bir kenara bıraktı ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bunu duymaya ihtiyaı vardı. O da dahil olmak üzere herkesin bunu duyması gerekiyordu.

Belki de bu yüzden kelimeleri bu kadar sık, bu kadar çok yaratığa söylüyordu. Sadece yankılarını duymak için.

"Gabriel Duke. Sen paha biçilemezsin."

On Birinci Bölüm

Sen paha biçilemezsin.

Gabe'in kalbi onu kaburgalarından tekmeledi.

Hayatında hazırladığı yanıtlar vardı; ne kadar olasılık dışı olursa olsun, onlara ihtiyaç duyabileceği gün için saklamıştı. Londra İş Ligi ödülü için bir kabul konuşması hazırlamıştı. Bir gün o zalim ıslahevi gardiyanıyla karşılaşma ihtimaline karşı ölümcül tehditlerini iyi prova etmişti.

Gabe annesine ne söyleyeceğini bile biliyordu, eğer mezardan çıkıp gelseydi.

Buna nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hazırlıklı olması mümkün değildi. Hayatındaki hiçbir şey ona bu sözleri hayal etmeyi öğretmemişti.

Sen paha biçilemezsin.

"Tanrım, bu kadar paniklemene gerek yok." Gülümsedi ve adamın başını hafifçe salladı. "Bixby'ye her gün söylediğimden daha fazlası değil."

Doğru. Tabii ki değildi. Yüzü kızardığı için kendisiyle alay ettiği için biraz intikam alıyordu ve muhtemelen bunu hak etmişti. Gabe hayal kırıklığına uğramış hissetmekten nefret ediyordu. Hatta ihanete uğramış gibi.

Kadının ellerini kenara itti. "Demek istediğini anladım. Bayılmamak için elimden geleni yapacağım."

"Gabriel, bekle."

Yürümeye devam etti. "Benim bölgemden gelecek herhangi bir açıklama için endişelenmenize gerek yok. Hiç konuşmamıza gerek yok."

Sonunda köye ve köyün tek hanına ulaştılar.

Gabe iri gözlü hancıya, "Gördüğünüz gibi bir seyahat kazası yaşadık," dedi. "En büyük süit odanızı alacağız. Kız kardeşimin soyunmasına ve yıkanmasına yardım edecek bir görevliye ihtiyacı olacak."

Hanımefendinin kendisine attığı sorgulayıcı bakışı hissedebiliyordu.

Rahibe mi?

"O dinlenirken, kıyafetleri yıkanmalı ve ütülenmeli. Ve mümkün olan en kısa sürede akşam yemeği istiyoruz."

"Seçiminizi yapın, efendim." Hancı mutfağın günlük ikramlarını karışık bir tebeşirle listeleyen bir levhayı işaret etti.

Gabe listeyi gözden geçirdi. Böbrek turtası, haşlanmış sığır eti, koyun budu, kızarmış tavşan. Et, et, et ve et. Harika.

"İkisinden de birer tane," dedi. "Hayır, ikişer tane."

Leydi Penelope onu yanından dürttü. "Benim için sipariş vermenize gerek yok."

"Ben yapmadım."

"Çirkin adam." Nefesinin altında iç çekti.

"Sen çocuk değilsin. Tahtayı benim kadar iyi okuyabilirsin ve senin için seçimler yapmama ihtiyacın yok."

Tekrar iç çekti. "*Pek de çirkin olmayan bir adam.*"

"Bu daha doğru."

"Tost ve tereyağı lütfen," dedi hancıya. "Eğer varsa bir dilim peynir ve biraz da reçel."

"Bir şey daha var," dedi Gabe. "Yazı kâğıdına, kaleme ve mürekkebe ihtiyacım var. Bir mektup göndermem gerekiyor. Buckinghamshire'da gelinciğini alamadığı için kalbi kırılacak beş yaşında bir çocuk var."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Asla bir gelinciği olmayacaktı."

Hancı yağlı bir kâğıda bir şeyler karaladı. "Hepsi konaklama ile birlikte . . . Altı şilin, sekiz."

"Üzerimde bozuk para yok," dedi Gabe. "Arabam ve şoförüm geldiğinde size ödeme yapacağım."

"Emin olmak için, yapacaksın. Parisli şefim geldiğinde size akşam yemeği vereceğim."

Gabe küfretti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Botlarımı teminat olarak al."

Hancı çamurlu, su dolu çizmelere baktı. "Sanki savaştan çıkmış gibi görünüyorlar."

"Onlara on iki pound ödedim. Her halükarda altı şilin, sekiz şilin eder. Ben size para olarak ödeyene kadar sizde kalsınlar."

"Pekala. *Botları* ve hanımefendinin çamaşırlarını alayım. Ödemeyi yaptıktan sonra elbisesini yıkatabilir ve ütületebilir."

Yeterince adil.

Hanın sunduğu en büyük oda süitini tuttular. Hanımefendinin yıkanması ve yatması için bir yatak odası, bir oturma odası

Yemek yiyebileceği ve mektup yazabileceği bir oda ve en önemlisi de ikisi arasında bir antre.

Süitin kapısında yollarını ayırdılar. Hizmetçi kızlar kızın odasına sıcak su, erkeğin odasına da yemek tepsileri getirdi. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Tamamen ayrı.

Gabe yalnız kaldığında gömleğini başından çekiştirerek çıkardı ve kuruması için şöminenin yanındaki bir sandalyenin üzerine örttü. Leğende çok ihtiyacı olan yıkanma işini bitirdikten sonra yemeğine oturdu.

Düzgün bir akşam yemeği. Tabaktaki yalanlardan ziyade gerçek, gerçek yiyecekler.

Böğürtlenli turta ya da kızarmış yengeç ya da icat edeceği aptalca bir isim yoktu. Eline bir bıçak aldı ve bir parça haşlanmış sığır etini tatmin edici bir darbeye mızrakladı.

Çiğnemesi yavaşladığında dumanı tüten sıcak böbrek turtasının ikinci tabağındaydı. Ve işte o zaman duydu. En hafif sesler onun odasından kaçıyor, ön odayı süpürüyor ve kapının altından ona doğru kayıyordu.

Banyo sesleri. Bir

sıçrama.

Bir damla.

Hafif bir dizi damlama.

Hepsi işkenceye dönüştü. Saf, sıvı işkence.

Tabağını itti, dirseklerini masaya dayadı ve bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kulaklarını tıkamak bile işe yaramadı.

Gözlerini kapattığında onu hayal edebiliyordu. Sığ bir küvette çıplak. Ayakları bir uçtaki dudağın üzerinden sarkıyor, başı diğerine yaslanıyordu. Ve tüm bu su onu sıcaklığıyla kucaklıyor, çıplaklığını yalıyor, en gizli kıvrımlarının ve oluklarının üzerine dökülüyordu.

Anında, şaşırtıcı bir şekilde sertleşti.

Gabe parmaklarıyla masaya vurdu. Bir yağmur fırtınası için mükemmel bir zaman olabilirdi. Bir isyan, bir patlama, akortsuz okul çocuklarından oluşan bir koro. Bir şey, gürültülü herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Yumuşak, yıkıcı, erotik seslerden başka bir şey yok.

Belki zihnini kandırabilirdi. Seslerin banyodan gelmediğine kendini ikna edebilirdi. Onun yerine, çorba yaptığını hayal edebilirdi. İştah açıcı olmayan bir çorba. Çalışma evi çorbası. Sulu et suyu ve birkaç topak-

Uzun, durgun bir iç çekti.

Lanet olsun. Strateji mahvoldu. Kimse çorba yaparken iç çekmedi.

İsa hayattayken, kadınlar gülünç derecede uzun banyo yaparlardı. Priapizmden ölmek mümkün müydü? Belki de onu bir doktorun araştırma vakası olarak gönüllü kılmıştı.

Acele et, diye sessizce tembihledi. Bitir şu işi.

Zihninin gözünde, onun bir süngerini sabun köpüğü örtüsünün altına daldırdığını ve sonra ensesine bastırdığını gördü - ensesindeki kıvrılmış altın buklelerin hemen altına. Süngerini uzun ve sert bir şekilde sıkarak sırtından aşağıya sıcak bir çağlayan gönderdi. Yaramazca akan bir damla köprücük kemiğinin üzerinden süzüldü, göğüslerinin arasına girdi ve bal rengi buklelerin arasında kaybolmadan önce göbeğine doğru kaydı.

Yeterli.

Sandalyesinde geriye doğru itildi ve pantolonunun düğmelerini açtı. Aletini eline aldı ve ucundan fişkıran nemi şaftına doğru yaydı.

Gözlerini kapatarak onu çıplak hayal etti. Hâlâ banyodaydı ama şimdi su oydu. Onu ısıtıyordu. Onu okşuyordu. Her yerini yalıyordu. Tek bir pembe meme ucuyla yetinmesine gerek yoktu. Bu sefer değil. Göğüslerini birbirine bastırdı ve her ikisiyle de ziyafet çekti, kemirdi ve emdi. Kadın inledi ve onun altında kıpırdandı, saçlarını kavradı ve onu aşağı doğru yönlendirdi, dilini onun tatlı, ıslak-

Kavrayışını sıkılaştırdı, daha hızlı okşadı.

Şimdi onu kollarının arasında tutuyordu. Kilitlenmiş ayak bilekleri sırtının küçük kısmına girene kadar bacaklarını onun etrafına sararak onu ileri doğru itiyordu. İçeri. Daha derine.

Ve adam tekrar tekrar içine girerken, kadın onu kendine yakın tuttu. Çok yakın ve çok sıkı. Onun adını fısıldadı.

Gabriel.

Gabriel.

"Gabriel mi?"

Gabe'in gözleri birden açıldı. Neredeyse sandalyesinden düşecekti. Hanın kendisine verdiği yazı kâğıdını kaptığı gibi ayağa fırladı, kâğıdı stratejik olarak kasıklarının önünde tutuyor ve bol gelen pantolonunun ayak bileklerine kaymaması için dua ediyordu.

Kapıyı, başını kenarından çevirip içeri bakabileceği kadar açmıştı.

"Hiçbir şey," diye açıkladı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Hiçbir şey ne?" "Hiçbir şey, hiçbir şey."

O bir aptaldı ve çarpan kalp atışları ona bunu saniyede birkaç kez hatırlatıyordu. *Seni aptal, seni aptal, seni aptal, seni aptal.*

Kağıda baktı. "Mektubunu mu yazıyorsun?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Mektubumu yazıyorum." Görünüşe göre sikiinin ucuyla yazıyordu.

"Hava kararıyor," dedi. "Bunu fark etmişim."

"At arabası . . . Sürücü ve demirci yakında gelse bile atların dinlenmeye ihtiyacı olacak."

"Evet, biliyorum." Gabe içten içe küfretti. Bırakın başka bir araba tutmayı, hancıya ödeyecek parası bile yoktu. Öngörüsüzlüğü sayesinde, sabahın ilk ışıklarına kadar bu süitte kapalı kalacaklardı. "Madem burada sıkışıp kaldık, bari uyuyun."

"Uyuyamıyorum."

"Eminim yorgunsunuzdur."

"Evet, ama-" Dudağını ısırđı. "Yatağımda bir hayvana ihtiyacım var." Adam sadece ona bakabildi.

"Evde, yatakta her zaman en az bir kişi benimle birlikte olur. Genellikle daha fazla.

Bixby, tabii ki, ve bir ya da iki kedi yavrusu. Yalnız uyuyamam." "Peki ya kuş? Eminim sana arkadaşlık edebilir."

"Delilah? Kafesinde uyuyor. Öyle olmasaydı bile, bir papağanla kucaklaşmak pek mümkün değıl." Gözleri oturma odasını taradı.

"Burada bir gazete ya da kitap olabileceğini umuyordum, böylece zaman geçirebilirdim."

"şey, yok."

Kapıyı biraz daha iterek açtı ve üzerinde Grek esintileri taşıyan, bol dökümlü yatak çarşaflarından başka bir şey olmadığını gördü. Çıplak omuzlarının ve kollarının zarif açaları karanlığa karşı parlak duruyordu. Buharla nemlenmiş saçlarının düğümü çok kolay çözülebilirdi. Bileğinin bir hareketiyle serbest kalabilir, parmaklarının arasından erimiş altın gibi akabilirdi.

Ve şu yatak çarşafları... Tek bir çekişte yerde bir su birikintisi olurdu.

Onu öldürmeye çalışıyordu. Bundan emindi.

"Ne giyiyorsun böyle?"

"Onlara tüm kıyafetlerimi yıkamaları için almalarını söyledin." "Vardiyanı da onlara vereceğini düşünmemiştim."

"Etek ucu çamur içindeydi. O halde giyemezdim."

Burnunun kenarını ovuşturdu. "Bana hiç giysiniz olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

*Bana bunu
söyleme. Lütfen
söyle.*

Bir adım öne çıktı, beyaz çarşafı bir gelinliğin kuyruğu gibi arkasından sürükledi. "Okuyacak bir şey olmadığına emin misin? Şöminenin üzerinde üç aylık bir kitap gördüğümü sanmıştım."

"Hayır."

Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünerek tekrar kapının arkasına çekildi. "Bana bağırmana gerek yok."

"Odana geri dön. Üzerini çarşaftan başka bir şeyle ört."

"Bir korsem ve çoraplarım var. Onları giyeyim mi?"

Tanrı İsa.

Bir eliyle pantolonunu kapalı tutarken, bir tarafa doğru hamle yaptı ve ateşin yanında kurumakta olan gömleğini kaptı. Kadına doğru fırlattı ve yüzüne çarptı.

Yavaşça aşağı doğru çekerken ona kırgın bir bakış attı. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Evet. Git o zaman. Mektubumu bitirir bitirmez geleceğim."

Sonunda geri çekilip kapıyı arkasından kapattığında, Gabe rahat bir nefes aldı. Artık yumuşamış olan sikini tekrar pantolonunun içine soktu. Başladığı yerden devam etmesine imkân yoktu. Tekrar ne zaman gelmeye karar vereceğini ve gelirse ne giyeceğini -ya da giymeyeceğini- sadece Tanrı bilirdi.

Bunun yerine oturdu ve mektubunu yazdı - kalem ve mürekkeple. Her kelimeyi seçmek için zaman ayırdı. El yazısı hiç bu kadar okunaklı olmamıştı. Ama birkaç paragraf saatlerce uzamayı reddediyordu. Sonunda bahaneleri tükendi ve ön odaya geçti. Kapıyı yarıya kadar açtığında bir dua gönderdi.

Lütfen yatakta uyumasına izin ver.

Uyumuyordu. Yatakta değildi.

Yatağın üzerindeydi. Ona ödünç vermekle aptallık ettiği gömleğini giymişti.

Çarşafı bürünmüş, Grek tanrıçası gibiydi. Tapınılması, sevilmesi, hatta korkulması gereken ama asla kucaklanmaması gereken uzak bir ilah.

Ancak onu gömleğinin dalgalanan dalgaları arasında yüzerken, sarı saçları omuzlarına dökülürken görmek . . . ? Bunun samimiyeti onu derinden sarstı.

Sadece arzulanır değil, gerekli de görünüyordu. Onun bir parçası. Daha iyi bir parçası elbette. Kurtarıcı niteliklerinin saklanıyor olabileceği parçası,

Eğer gerçekten de varsa. Gabe sahip olduğundan şüpheliydi ama emin olmak için onun içini ve dışını iyice araştırmayı arzuluyordu.

Bu tehlikeli bir durumdu. Su samuru yok. Araba yok. Arabacı yok. Sadece bir adam, bir kadın ve bir yatak.

"Gabriel?" Sesi boğuk ve tatlıydı. "İçeri gelmiyor musun?"

Yapma, dedi kendi kendine. Onu rahat bırak. Sensiz daha güvende. Kapıyı kapatın, mandalı çevirin, sürgüyü kaydırın ve iyi bir önlem için çivileyin. Git buradan.

Onun yerine içeri girdi.

On İkinci Bölüm

Silueti kapı aralığında belirdiğinde Penny yutkundu. Sesli bir şekilde.

Burası eski bir koçluk tesisiydi, asırlık. Döşeme tahtaları koyu, yivli bir cilaya kadar aşınmıştı ve duvarların zemine oturduğu yerlerde zeminler sarhoş açılarla eğilmişti. Odaların tavanları alçak, kapı şömineleri daha da alçaktı.

Gabriel odaya girdiğinde, tüm bunlar etkileyici bir etki yaratmak için bir araya geldi.

Kapı aralığını doldurdu, iri ve büyüktü ve yatağa doğru yürürken zemin ayaklarının altında inledi ve gıcırdadı.

Kendini koruma içgüdüleriyle yatağın diğer tarafına doğru kıvrıldı ve yorganı boynuna kadar çekti. Rasyonel olarak, korkacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Ondan değil yani. Ama o heybetli, erkeksi vücudunu yatağın diğer tarafına savurduğunda, biraz da kendinden korktu.

Çok sıcaktı ve çok büyüktü. Sabun ve temiz su gibi kokuyordu ve ona bir göz attığında, çıplak göğsünü hafifçe saran tüyler loş ateş ışığında görülebiliyordu. Parmakları ona dokunmak için can atıyordu.

"İşte böyle." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Yatağında bir hayvan var. Uyu."

Uyumak mı? İmkansız.

Böyle bir gürültü karmaşası içinde nasıl uyuyabilirdi? Nabızı hızla atıyordu.

Bütün *vücudu* çarpıyordu. Kalbi, kulak zarları, bilekleri, dizlerinin arkasındaki oyuklar ve en çok da bacaklarının arasındaki gizli, mahrem nabız zonkluyordu.

İlk görüşte şehvete kapılmak yeterince kötüydü. Bu öğleden sonra boynuna kadar uzanan koca bir arzu nehrine yuvarlanmıştı. Şimdi Penny bir şehvet denizinde boğuluyordu. Kafası karışmıştı, hatta biraz paniğe kapılmıştı ama yine de ona doğru çekiliyordu.

Çünkü yüzmeyi biliyordu.

Ve ona yüzmeyi de öğretebilirdi.

Yüzünü elleriyle kapattı ve ellerinin içine doğru inledi. "Ne?"

"Hayvanlar," diye yalan söyledi. "Bu akşam yemeklerini kaçıracaklar. Bayan Robbins onu dışarı çıkarmazsa -ki bu pek olası değil- biz eve dönene kadar Bixby halının üzerine pislemiş olacak."

"Bu gece yapılacak bir şey yok. Gücünü sakla. Su samuru sadece bir hayvandı. Hala kurtulmamız gereken bir düzine ya da daha fazla hayvan var. Seni meşgul edecek gardiobun ve sosyal yükümlülüklerin olduğundan bahsetmiyorum bile."

Gözlerini kararmış tavan kirişlerine dikti. "Bu asla işe yaramayacak. Hayvanlara yuva bulmayı başarsak bile -ki kabul etmelisin ki pek de iyi bir başlangıç yapmadık- toplum içinde dolaşma konusunda teyzemin beklentilerini asla karşılayamayacağım."

"Oh, evet, yapacaksın. Bunu gerçekleştireceğim. Elimin altında para ve nüfuz var."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama dünyadaki tüm para ve nüfuz benim doğamı değiştiremez."

"Senin doğanda yanlış bir şey yok. Senin doğanda bir sorun yok." Sadece bu cümle için bile onu öpebilirdi.

"Ben bir duvar çiçeğiyim," dedi. "Hayır, ben bir duvar çiçeği bile değilim. Bir partide, bir duvar çiçeği lambri kaplamanın karşısında durur. Ben kapıdan bile geçemiyorum."

"Neden olmasın?" Yan döndüğünde yatak gıcırdadı. "Bu hiç mantıklı değil. Bütün o kulak kızı meselesini bir kenara bırakırsak, sen sevimli bir insansın. Bana göre fazla cana yakın. Kalabalıktan mı? Gürültü mü?"

"Hayır, bu ..." Yüzünü buruşturarak ona döndü. "Kirpi."

Buna boş bir bakıştan başka bir yanıt vermedi. Böyle bir şey beklememesi gerektiğini düşündü.

"İlk kez sahneye çıktığım yıl on altı yaşındaydım. Yıllardır bundan korkuyordum. Okulu bitirdiğimde diğer kızlarla uyum sağlayamamıştım. İnsanlardan çok hayvanlarla aram hep daha iyiydi. Diğer öğrenciler suluboyalarıyla çiçek resimleri yaparken, ben yavru kuşları yuvalarına geri götürüyordum. Kirpilerle arkadaş oluyordum. Freya gibi."

Yorganın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, diğer öğrenciler benimle dalga geçtiler. Benimle alay ettiler. O yaştaki kızların nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Aslında bildiğimden emin değilim."

"Önemli değil. Sonunda daha gerçek dostlar buldum. Ama Londra'ya ilk geldiğimde kendimi oldukça yalnız ve tamamen hazırlıksız hissettim. Ailem Hindistan'daydı ve Caroline Teyzem de zorlu bir kadındı. Sosyeteye girmem için ısrar etti. Resmi bir başlangıç yapmak istemedim, bu yüzden Almack's'ta bir tanışma konusunda uzlaştık."

"Almack'ın mı?" Yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum, korkunç. Artık sadece limonata ve bisküvi servis ettiklerini biliyor musun? İyi bile olmadıklarını duydum. Her neyse, çok gergindim. Bu çileyle tek başıma yüzleşebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden Freya'yı cebime soktum."

"Elbisenin cepleri mi vardı?"

"Her elbisenin cebi olmalı. Caroline Teyzem her zaman ısrar ederdi ve bu üzerinde hemfikir olduğumuz tek şey." Dikkatle kaşlarını çatı. "Nerede kalmıştım?"

"Büyük sosyal çıkışınız için Almack'ın yerinde, kuru bisküvi yiyerek ve cebinizde bir kirpi saklayarak."

"Evet. Anlatacak pek bir şey yok. İlk dansımı Bernard Wendleby ile yapmıştım. Bana aile zorunluluğundan dolayı teklif etti tabii ki. O da benim kadar orada olmak istemiyordu. Kadril sırasında adımlarımız kesişti ve onun kalçası benimkiyle çarpıştı. Sanırım bunun nereye gittiğini görebiliyorsunuz."

Yavaşça başını salladı. "Zihnim bir resim çiziyor."

"Güzel," dedi parlak bir sesle. "O zaman size tarif etmeme gerek yok." "Hayır, gerek yok. Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Bunu söyleyeceğinden korkmuştu. "Freya irkildi ve tüylerini Bernard'a batırdı. Bernard telaşla sıçradı ve ayağıma bastı. Öne doğru tökezledim ve yere yuvarlandım. Ve ..."

"Ve . . . ?"

"Ve Freya cebimden düştü. Çim çanaklarındaki bir top gibi yerde yuvarlandı. İnsanlar iğne gibi dağıldı."

Göğsünde alçak bir gümbürtü başladı.

"Gülme." Ona bir yastıkla vurdu. "Bu hiç nazik değil."

Yastığı kadının elinden çekip aldı. "Hiçbir zaman nazik olduğumu iddia etmedim." "Aşağılanmıştım. Hiç komik değildi."

"O zaman değil belki. Şimdi ve burada mı? Bu son derece komik ve siz de bunu biliyorsunuz."

Penny öyle olduğunu düşündü. Yıllar olmuştu, değil mi?

O sırada arkadaşları onu teselli etmeye çalışmışlardı. Zamanla bu utancın azalacağını ve bu olayın akşam yemeği partileri için eğlenceli bir hikaye olacağını söylemişlerdi.

Ama ondan sonra pek partiye katılmadı.

Artık Mayfair'in züppelik dünyasından uzaklaşmış olan Penny, o sahneye dönüp bakabiliyor ve absürd mizahı takdir edebiliyordu. Bir kez kıkırdamaya başladı mı, duramıyordu.

"En kötüsü ..." Kahkaha gözyaşlarını sildi. "En kötüsü de, patroniçelerden birinin - hangisi olduğunu hatırlayamıyorum - limonatanın içine düşmesiydi. Düştüğümde arkamda duruyordu ve kirpinin yerde yuvarlandığını görünce ..." Bir kıkırdamayı avucunun içine gömdü. "Onun benim kafam olduğunu düşündü. Yere düştüğümde bir şekilde başımı kestiğimi ve kafamın yuvarlandığını düşündü."

Başını iki yana salladı. "Hayret verici. Almack's hakkında bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama keşke ben de orada olsaydım."

"Eğer ziyaret etmek istiyorsanız, sizi götürecek başka birini bulmanız gerekecek. Kuponum iptal edildi," dedi gururla. "Ömür boyu."

"Yazık." Başını katlanmış koluna dayadı ve dikkatle ona baktı. "Peki gerçek sebep ne?"

"Neyin gerçek nedeni?"

"Toplumdan geri çekilmen. Bir duvar çiçeği gibi yaşamın." "Az önce söyledim ya."

"Bana yıllar önce yaşanan utanç verici bir anla ilgili bir hikâye anlatmıştınız. Bir kontun kızının bir kirpi yüzünden *tondan* sürgün edildiğine mi inanmalıyım?" Başını salladı. "Hayır. Bundan daha fazlası olmalı."

Boğazında bir panik düğümü oluştu. Hazırladığı başka bir hikâye yoktu. Herkes kirpi olayını yeterli bir sebep olarak kabul etmişti.

Görünüşe göre onun dışında herkes.

"Sanırım sıra sizde," diyerek soruyu geçiştirdi. "Benim trajik gençliğim hakkında daha fazla şey duymak istiyorsan, kendi hikâyeni paylaşıyor muydun?"

"Bir hanımefendinin kulaklarına uygun hikayelerim yok."

"Gel bakalım, gizemli adam. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ailen, eğitimin, nerede büyüdüğün. Eminim bir yerlerde ilginç bir hikâyesi olan bir yara izin vardır." Nazlı nazlı gülümseyerek onu kaburgalarından dürttü. "Burası olabilir mi?"

Öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kolunun alt tarafına gıcıklayıcı bir vuruş yaptı. "Ya da belki buradadır?"

"Minx."

Adam onun bileğini yakaladı ve başını kolunun altına sokarak onu omzunun üzerinden kaldırdı. Adam onu yorganların altından çekip çıkarırken kadın kahkahalarla çığlık attı. Bir an için adamın elinden kurtulmayı başardı,

Ama adam ayak bileğinden çekerek onu geri çekti ve dizinin üzerine çevirdi. Kadın adamın karnını gıdıkladı ve adam küfredip irkilince kadın avantajı ele geçirdi.

Adamın kalçalarına sarıldı. Adam ona doğru uzandığında, ellerini yakaladı ve sıkıca dizlerinin altına sıkıştırdı. Ellerini adamın gövdesine dayadı.

İşte orada. Onu kalçalarından, ellerinden ve göğsünden yatağa çivilemişti. Nefesini toparladığında onu kolayca alt edebilirdi ama şu an için onun esiriydi.

Saçları boynuna dökülmüştü ve *gömleği* -onun gömleği- yana doğru çekiştirilmiş, zaferle böbürlenirken omzunun üzerinden aşağı kaymıştı. "Her yaratığın yumuşak bir karnı vardır. Ben de seninkini bulacağım."

"İsterseniz beni arayın, Hanımefendileri. Sizi uyarıyorum, bulacağınız şey yumuşaklık değil."

İstersen beni ara.

Penny bu davete karşı koyamadı.

Köprücük kemiği boyunca hafif bir dokunuş izledi. Ellerini dizlerine sabitleyerek parmaklarını göğsünde gezdirdi, koyu renk saçlarının arasından geçerek kaslarının kıvrımlarını izledi. Başparmaklarını sert, düz meme uçlarına bastırdı.

Yıllar önce Penny'nin annesi ona Avusturya'dan saatli bir müzik kutusu getirmişti. Bir dağın tepesinde bir çoban ve bir genç kız sahnesi vardı ve her tarafında kollar ve kollar vardı. Birini kaydırınca çoban eğiliyordu. Bir diğerini çevirince kız dönüyordu.

Anahtarın çevrilmesi çınlayan, dostça bir melodi üretti.

Kadın onun vücudunu keşfederken, Gabriel sallanmadı ya da dönmedi. Kesinlikle herhangi bir melodi mırıldanmadı. Hırladı, inledi, yüzünü buruşturdu ve küfretti. Yine de tüm bu hoşnutsuz görünen seslere rağmen, onu vazgeçirmek için hiçbir çaba göstermedi. Tıpkı ilk gece havluyla örtülü ve sıırılsıklam bir halde karşısına çıktığından beri yapmayı arzuladığı gibi, vücudunu keşfetmesi için ona bıraktı.

Tek parmağıyla göğsünün ortasından göbeğine kadar alaycı bir çizgi çizdi.

Kalçalarını salladı. Adamın ereksiyonu kadının cinsel organını sıyırdı ve kadın bu ani temas karşısında nefesini tuttu. Vücutları gömleğinin ince çimenleri ve pantolonunun yünüyle ayrılmıştı ama onu hissedebiliyordu - onun uzunluğunu, sıcaklığını, sertliğini.

Onun arzusu.

Onu yatağa yatırırken zafer kazanmış gibi hissetmişti ama bu, şu anda içinden akan güç dalgasıyla kıyaslanamazdı. Kalın, sıcak

Uyluklarının arasına sıkışmış bir uyarılma sütunu. Onun içindi. Hepsi onun içindi. Heyecan vücuduna yayıldı ve yumuşak, zonklayıcı bir ağrıya dönüşerek seksine yerleşti.

Bu acıyı dindirmek için çaresizce ona karşı sallandı. Sürtünme vücudunda bir mutluluk dalgası yarattı. Adamın acı dolu iniltisine bakılırsa, o da bunu hissetmişti.

Başı yatağın üzerine düştü. "Tanrım. Evet. Tekrar."

"Nazikçe sor." Ağırlığını dizlerinin üzerine verdi, ellerini saman kaplı şiltenin daha derinlerine bastırdı ve teması kesmek için leğen kemiğini kaldırdı. "Bana ismimle sor."

Bir süre homurdandıktan sonra pes etti. "Leydi Penel-"

"Penny," diye düzeltti. "Bana Penny de."

Daha fazlası için en az onun kadar çaresizdi ama bu fırsatın elinden kaçmasına izin veremezdi. Günlerdir ondan kendi adını kullanmasını istiyordu ve bu, ona boyun eğdirmek için tek şansı olabilirdi.

Dişlerini sıkı. "Tanrı aşkına, kadın." "Penny."

"Güzel. Penny. İşte. Mutlu musun, Penny? Bunu daha kaç kez duymak istiyorsun, Penny? Kahretsin, Penny. Bütün lanetli gün boyunca bunu arzuladım, Penny. Şehvetten çıldırıyorum, Penny. Penny, Penny, Pen

-" Kalçalarını onunkilere doğru indirdi.

"*Tanrım.*" "Şimdilik bu kadar yeter."

"Tanrı'ya şükür."

Yavaşça yer değiştirdi, sertliği yarığına iyice yerleşene kadar ileri geri hareket etti.

İçgüdüler devreye girdi. Penny kollarını kenetledi, ellerini göğsüne dayadı ve vücudunu yavaş, sabit bir ritimle onunkine sürttü.

"İşte böyle," diye mırıldandı, onun altında sallanırken. "Aynen böyle. İyi mi?"

Başını salladı, özlem duymayacak ya da utanmayacak kadar sarhoştı.

"Çok iyi." "Devam et o zaman."

"Devam et ve ne?"

"Sür beni," diye fısıldadı. "Kullan beni. Zevkini al."

Kadın tereddüt etti.

"Sen hiç . . . ? Belki de bitirme okulunda bunu öğretmiyorlardır."

Kollarını serbest bırakacakmış gibi hareket etti. "Sana göstereceğim."

"Hayır." Adamın pazularını kavrayarak onu aşağıda tuttu. "Yardıma ihtiyacım yok."

Elinin altında kocaman, güzel bir adam vardı ve kontrolü elinden bırakmayacaktı. Onu fiziksel olarak alt ettiği yanılsamasına kapılmamıştı. Her an yerlerini değiştirebilirdi.

Dizginleri *eline almamıştı*. Dizginleri ona *vermişti*. Ve bu her şeyi daha da güzelleştirdi.

Nasıl başlayacağına, ne zaman duracağına karar verdi. Her ikisini de sürtünerek mi yoksa kalçalarını gıcırdatarak mı kızdıracağına. Tempoyu o belirledi. Fısıltıyla yalvardığında ona merhamet etmek ya da etmemek onun elindeydi: "*Daha hızlı.*"

Her hareketiyle -yavaş ya da hızlı, sert ya da nazik- aldığı zevk daha da arttı. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti ve sıcaktan kızardı.

Onu öpmek için öne düştü, ağzını aradı. Keşfediyordu. Dilleri birbirine dolanırken, adamın bıyıkları dudaklarını ve çenesini tırmaladı. Meme uçları düğümlendi, son derece hassastı. Her hareketinde, göğsünün sert düzlemlerini öptüler.

Mutluluk ona her yönden hücum ediyor, onu o uzak tatmin vaadine doğru itiyordu. Ritmi tüm zarafetini kaybetti. Aciliyeti arttıkça kalçaları sarsıldı ve zıpladı.

"Evet." Sesi gergindi. "Hiçbir şeyi geri tutma. Bana karşı geldiğini hissetmek istiyorum. Çıkardığın sesleri duymak istiyorum."

Onun cesaretlendirici sözleri tam tersi bir etki yarattı. İlk kez, bir anlık bir korku hissetti. Daha önce hiç başka biriyle doruğa ulaşmamıştı. Bırakın bir erkeği, kendisiyle bile rahat hissetmesi yıllarını almıştı. Zevk sona erdiğinde, ona karşı çıplak kalacaktı. Çıplaktan daha çıplak.

Alnını adamın omzuna yaslayarak yüzünü gizledi. Onun tenine karşı inledi. "Sarıl bana."

Bir anda ellerini serbest bıraktı ve kollarını ona doladı, saçlarını okşadı ve sırtını okşayarak ona ihtiyacı olan güvenliği verdi. "Sana sahibim, aşkım. Sana sahibim."

Kız bir kez daha hareket etmeye başladığında, adamın elleri kızın sırtından aşağı kaydı. Poposunu kavradı ve sıktı, ona rehberlik etti. Onu teşvik ediyordu. Onu tekrar tekrar sert uzunluğunun üzerinde sürüklüyordu. Hiçliğin o son, sinir bozucu anında onu tuttu ve diğer taraftaki aydınlığa doğru itti.

Sevinç tenini titretti ve damarlarında dolaştı. Zevk çılgınlıklarını onun boynunun kıvrımlarına gömdü.

Doruğa ulaştığında, gerginlik vücudunu terk etti ve onun sıcaklığında eridi. İçine güzel bir huzur duygusu yayıldı. Sanki soğuk bir günde sıcacık bir odada oturmuş, pencere pervazına konan kar tanelerini izliyormuş gibi.

Adam aynı durgunluğu paylaşmıyordu. Ereksiyonu hâlâ sert ve tatminsiz bir şekilde kadının göbeğine dayanıyordu. Bir elini vücutlarının arasına soktu ve pantolonunun düğmelerini çektişirdi.

"Üzgünüm," dedi. "Daha fazla bekleyemem."

Penny yana doğru yuvarlandı. Yardım etmeyi teklif etmeli miydi? Ona iyiliğinin karşılığını vermek adil görünüyordu. Ama sonra, *nasıl* yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de beceriksizliği yarardan çok zarar getirecekti.

Elini pantolonunun içine soktuğunda, tereddütsüz bir karara vardı. Adam onun yardımını istese de istemese de, kadın kesinlikle izleyecekti.

Ne yazık ki görececek pek bir şey yoktu. Gözleri ateş ışığına alışmadan, adam elini merak ettiği nesnenin etrafına sıkıca sarmıştı ve sonra yumruğunu o kadar hızlı sıktı ki, gölgeli bir bulanıklıktan başka bir şey göremedi. Birkaç dakika içinde vücudu sarsıldı ve kısık, gırtlaktan bir ses çıkardı. Boştaki eliyle el yordamıyla karmakarışık çarşafın bir köşesini buldu. Titrerken onu kasıklarının üzerine çekti ve birkaç yavaş vuruşla bitirdi.

"Bu" -yatağa yaslandı- "çok yakın bir şeydi. Pantolonumun içinde harcamamak için elimden geleni yaptım. Ama o zaman aramızda tek bir temiz giysi bile olmazdı."

Sırt üstü uzanıp gözlerini tavana diktiler. Nefes alışları hafifledikçe ikisinin de üzerine garip bir sessizlik çöktü.

İki insan aşık ya da en azından gerçek sevgili olduklarında, Penny bu zamanı sarılıp derin bir uykuya dalmakla geçireceklerini sanıyordu. Ama o ve Gabriel aşık değillerdi ve az önce olanlara rağmen, gerçekten sevgili de değillerdi. Artık komşu olmamaya duydukları ortak ilgi dışında çok az ortak noktaları olan komşulardı.

Bunun kuralları neydi? Ne olmalarını *istiyordu*?

Sorular bir bulut gibi üzerlerinde geziniyordu.

Olabilecek en kötü öneriyi sundu. "Muhtemelen özür dilemeliyim."

"Eğer buna cesaret edersen, seni yastıkla acımasızca döverim."

Süitin kapısı yüksek sesle çalındı. Kapının diğer tarafındaki ses uykulu bir hancıya aitti. "Efendim, arabacınız geldiğinde hemen uyandırılmayı istemiştiniz."

"Ne demezsin," diye mırıldandı Gabriel. "Sadece parasını aldığından emin olmak istiyor." Ayağa kalktı ve pantolonunun düğmelerini ilikledi, sonra boğazını temizledi. "Ben, şey... Gömleğime ihtiyacım olacak."

"Elbette." Penny kollarını yorganın kollarından kurtardı, başının üzerine çekti ve yorganın altına gömüldükten sonra

yön. Birkaç dakika önceki tüm cesaretine rağmen, savunmasız ve utangaç bir hale gelmişti.

Ellerini saçlarının arasında gezdirerek boşuna bir çaba harcadı ve sonra onu o cevapsız soruyla baş başa bıraktı.

Şimdi ne olacak?

On Üçüncü Bölüm

Bloom Meydanı'na çok geç döndüler. Ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak çok erken.

Yolculuğun büyük bölümünde Gabe uykuya dalıp çıktı. Konuşmaktan kaçınan bir korkak gibi hissediyordu ama ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ve uyku ona anılarını toparlama ve onlar kaçmadan önce zihninde sabitleme şansı verdi.

Kızın kendisine nasıl da sevimli, utanmaz bir merakla dokunduğunu hatırladı. Poposunun ellerini dolduran dolgun kıvrımlarını ve yarığının sikine sarılışını. Doruğa ulaştığında attığı çığlıkların şarkısı.

Tüm bunlar yeterince işkence değilse, kadının zevki gömleğine işlenmişti. Kadının kokusu şu anda bile adamın üzerinde sıcak ve sarhoş edici bir şekilde dolaşıyordu.

Mayfair'e girdiklerinde arabacı atları yavaşlatarak gürültüyü en aza indirdi. Sabah gün ağarırken, sürüklenen bir sis sokakları gizledi ve şehri bir sessizlik örtüsüyle sardı.

Gabe onu arabadan indirmeden önce sokağın her iki yönüne de baktı. Beklendiği gibi, dantelli, bir zamanlar allık pembesi olan elbisesi iyice yıkanıp ütülendikten sonra bile darmadağın olmuştu.

"İçeride görüşürüz."

At ahırlarından -ya da Penny'nin durumunda keçi ve öküz ahırlarından- giriyorlardı ve doğal olarak, onları sevgi dolu okşamalarla ve cömert saman ve yonca çatallarıyla yatıştırmak için durması gerekiyordu. Arka bahçede ilerlerken, tavuklara mısır serpmek için durakladı ve Hubert'in boş leğenine doğru kederli bir bakış fırlattı.

"Gel benimle." Kızın kolunu kendi koluna doladı ve onu eve doğru çekti. "Burada biraz daha kalırsan biri seni mutlaka görür."

"Ya yaparlarsa? Biz sadece arka bahçede sabah sohbeti yapan iki komşuyuz. Bu nasıl skandal olabilir ki?"

Nefes verdi. "Belki de haklısın."

"Zaten kimse bana fazla ilgi göstermiyor."

Normalde Gabe durup ona bu ifadenin olasılıksızlığı ya da doğru olsa bile adaletsizliği konusunda ders verirdi. Ancak, bugün onun bilinmezliği onların işine yarayabilirdi.

Belki, sadece belki, bu işten paçayı sıyırmışlardı.

Ancak Penny'yi mutfak merdivenlerinden giriş salonuna kadar takip ettiğinde, yanıldığını hemen anladı. Anında kalabalıklaştılar.

Arkadaşları bekliyordu. Hepsini. Düşes olan, çilli olan, hamile olan, yaralı düğ olan ve sinir bozucu derecede çekici olan.

En yakın gözlemcinin bile ortak bir özellik bulmakta zorlanacağı beş kişi. Elbette önemli bir özellik dışında: Hepsi Penny'yi önemsiyordu.

"Penny, sen misin?"

"Tanrı'ya şükür
güvendesin."

"Endişeden aklımız başımızdan gitti."

"Hangi cehennemdeydiniz?"

"Bixby yemek odasındaki halının üzerine pisledi."

Penny'yle uğraşmayı bitirdiklerinde Gabe'e döndüler. Birbirinden farklı bu beş insanın ikinci bir ortak özelliği daha vardı.

Her biri ona karşı öfkeliydi.

Üç bayan Penny'yi bir tarafa çekerek sert ama sevgi dolu bir sorgulamaya tabi tuttu.

İki adam Gabe'i duvara çarptı.

"Ona ne yaptın böyle?" Ashbury hırladı. Yaralı yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Cevap istiyorum."

"Ben de cevap istiyorum," dedi diğeri. Chase, Penny ona Chase diyordu.

"Su samurunu kırlara götürüyorduk. Arabanın dingili kırıldı ve geciktik."

"Ah, lütfen," dedi Chase. "Bir araba kazası mı? Hayatım boyunca pek çok bahane uydurdum ve bu kitaptaki en basmakalıp hikaye."

"Kitapta mı?" Gabe sordu. "Kitap falan yok."

"Evet, var," diye tersledi Chase, savunmaya geçerek. "Ve eğer yoksa, ben bir tane yazacağım."

"Kitabı unut." Ashbury onu yakasından tutup sarsarak duvara asılı tabloları ve eskizleri salladı. "Ben gerçeği istiyorum."

"Gerçek bu. Arabanın dingili kırıldı. Durduk ve demircinin gelip tamir etmesini bekledik."

"O zaman neden elbisesi darmadağınık?"

Gabe iç çekti. "Su samuru nehre kaçtı. Peşinden koşmakta ısrar etti. Suya atladı, çamurlu kıyıya yuvarlandı ve sazlıklara takıldı."

Chase sinirli görünüyordu. "Penny söz konusu olduğunda bu kulağa fazlasıyla makul geliyor."

"O zaman burada işimizin bittiğini varsayıyorum." Gabe gitmek için harekete geçti.

"O kadar hızlı değil." Ashbury onu tekrar duvara çarptı ve sanat eserini tekrar salladı. "Elbisesine ne olduğu önemsiz. Bütün gece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Koridorun karşısında Penny de arkadaşlarına aynı hikâyeyi anlatıyordu. "Köye kadar yürüdük ve sonra, işte buradasın, Sevgilim." Bixby onun ayak bileklerine burnunu soktu ve o da karşılığında onu sevgiyle boğmak için eğildi.

"Ondan sonra ne olacak?" Nicola

dürttü. "Ondan sonra bir handa durduk."

Bunun üzerine Emma ve Alex endişeli bakışlar attılar.

Nicola o kadar hassas değildi. "Bir *han* mı?"

Penny, Ash ya da Chase'in duymasını istemediği için onu susturdu. "Ya öyle olacaktı ya da arabada bekleyecektim. Çok korkunçmuş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü bu korkunç!"

"Değildi. Gerçekten, öyleydi . . ." *Erotik. Harikaydı. Kafa karıştırıcı.* ". . . tamamen güvenli."

"Ona zehirli bisküvileri yedirmeliydin."

"Nicola," dedi Alexandra sivri bir mırıltıyla, "Penny düzenlemeleri kabul edilebilir bulduğunu söyledi."

"Ben bunları kabul edilebilir bulmuyorum." Nicola sesini yükseltti. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Geceyi bir *adamlar* geçirdi, Alex. *O adamlar*. Bir *handalar*."

"Bir han mı?" Ashbury homurdandı. "Geceyi bir handa mı geçirdin?" "Hanımefendilerinin yemek yemeye, dinlenmeye ve ısınmaya ihtiyacı vardı. En iyisi buydu."

Tabii onu zatürreeyle eve göndermemi tercih etmezseniz."

"Sanırım sadece bir oda boştu. Tek yataklı." Chase kollarını kavuşturdu. "O da kitapta var."

"Süitin üç odası vardı."

"Aynı odayı mı paylaştınız?" Ashbury onu bir kez daha sertçe salladı.

Chase araya girdi. "Ash, bu kadar yeter. Bırak adamı gitsin."

Dük isteksizce Gabe'i bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. "Şimdi benim sıram." Chase yerini aldı, Gabe'i yakalarından kavradı. ve onu tekrar duvara çarptı.

Yüce İsa. Adam görüldüğünden daha güçlüydü. Bu kez çerçeveli eskizlerden biri yere yuvarlandı.

"Biliyor musun," dedi Gabe, "Leydi Penelope aslında bu sanat eserlerinden bazılarını beğenebilir. Biraz daha dikkatli ol."

Ash yerden küçük, oval bir çerçeve aldı. İçinde şaşı, ezilmiş suratlı bir pug'ın olağanüstü çirkin bir çizimi vardı. "Bu çok iğrenç."

"Evet," diye onayladı Chase. "Muhtemelen en sevdiği şeydir."

Gabe çerçeveli taslağı dükün elinden aldı ve çiviye yeniden astı. "Onu yabancı bir handa korumasız bırakacak değildim. Korunmaya ihtiyacı vardı."

"Ve senin yanında güvende olduğuna mı inanacağız?" Ashbury inanamayarak sordu. "Korunmaya ihtiyacı olan kişi sensin."

Gabe buna itiraz etmekte zorlandı.

"Bunu anlamıyorum," dedi Chase. "Penny bize bir refakatçi alacağına söz vermişti."

Gabe alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öyle."

"Penny," **diye** azarladı Emma bir anne edasıyla. "Papağan kabul edilebilir bir arkadaş değildir."

Penny kafesindeki kuşa doğru bir bakış attı. "Delilah tahmin ettiğinizden daha etkili. Kesinlikle Bayan Robbins'ten daha iyi bir şaperon."

"Ne yazık ki doğru," dedi Alex.

"Bize doğruyu söyle," dedi Nicola. "Senden faydalandı mı?"

"Hayır," dedi Penny tüm dürüstlüğüyle. "Herhangi bir ahlaksızlık yapmadı."

Tam tersine, ona özgürlük *vermişti*. Vücudunu keşfetme özgürlüğü. Kendini ifade etme özgürlüğü. Bir yanı onlara her şeyi ayrıntılarıyla anlatmak istiyordu ama bunu şimdi ve burada itiraf etmek istemiyordu.

"Bir şey oldu," dedi Alex. "Bunu yüzünde görebiliyorum." "Ne demek istiyorsun?" Penny kötü bir yalancı olabilirdi ama sır tutmayı yıllar içinde öğrenmişti. Kimseye söylemediği şeyler vardı.

Nicola'nın yüzü düştü. "Gülümsüyorsun. Bu korkunç bir şey." "Gülümsemem korkunç mu?" Emma Penny'nin elini tuttu. "Seni seviyoruz. Söylemek istediğin bir şey olursa -herhangi bir şey- bize güvenebilirsin."

"Biliyorum."

Peki onlara tamamen güvenebilir *miydi*? Gabriel'in söylediği bir şey aklını kurcalıyordu.

"Dürüst ol," dedi. "Sandviçlerimi iğrenç mi buluyorsun?"

"Onun sandviçlerine iğrenç mi dedin?" Chase öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Bu ne cüret."

"Ona gerçeği söyledim. İğrençler."

"Tabii ki öyleler." Gabe'in yüzüne bir parmağını soktu. "İşte bu yüzden ona asla söylemiyoruz."

Gabe onun parmağına vurarak uzaklaştırdı. "Yani ona yalan söylüyorsun." "Kalbini kırmaktan iyidir."

"*Kalbini* kırmak mı? Aman Tanrım, dostum. Onlar sandviç."

Chase dişlerini sıkarak, "Onlar sadece sandviç değil," dedi.

"Onlar bir test. Başarısız oldun."

Ashbury dar giriş holünde volta atıyor, öfkeyle mırıldanıyordu. "Dün gece ikiniz arasında bir şey olduysa, Tanrı yardımcım olsun..."

Gabe yakalarını düzeltti. "Dün gece aramızda bir şey olduysa, bu seni ilgilendirmez."

"Terbiyesiz pislik!" Ashbury bağırdı. "Seni arsız, iri kemikli herif."

Gabe'in buna nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Shakespeare'de küfür ediyor," diye açıkladı Chase. "Sinir bozucu, biliyorum."

Buna alışsınız."

Gabe bitkin bir halde bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Bu aristokrat çılgınlığa asla alışamayacaktı ve alışmaya da niyeti yoktu. Kafatasında bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı ve bu ukala, kibirli gösteriye karşı sabrının sonuna gelmişti.

Ashbury, "Ona dokunmadığına dair bize söz ver," dedi. "Sana cevap vermiyorum. O da öyle."

"Penny bizim arkadaşımız."

"Leydi Penelope yetişkin bir kadın," dedi Gabe sertçe. "Dün gece ne yaptığını öğrenmek istiyorsan, işte sana bir fikir: Ona kendin sor."

"Ooh! Ooh! Evet! Evet! Evet!"

Salondaki herkes sessizliğe gömüldü. Hep bir ağızdan, başlarını çığlıkların kaynağına doğru çevirdiler: kuş kafesine. İçeride papağan tüneğinde neşeyle sallanıyordu.

Lanet olsun. Gabe bunun nereye varacağını biliyordu ve iyi bir yere varmayacaktı. İlk fırsatta o tüylü tehdidi koparacak ve akşam yemeği için kızartacaktı.

"Güzel kız," diye şarkı söyledi Delilah.

"Evet! Evet!" Söyleme, diye vasiyet etti

Gabe. Sakın söyleme.

Delilah dikkat çekmek için tril tril öttü, nazlı bir şekilde gerilimi artırdı.
"Sevişmek ister misin, aşkım?"

Bölüm On Dört

Penny yenilgiyle gözlerini kapadı. Hayatının mükemmel bir özetiydi. Bir papağan tarafından ihanete uğradı.

"Ne ..." Emma başını yana eğdi. "O kuş ne dedi?"

Alex düşünceli düşünceli burnunu kırıştırdı. "Bir fincan çay ister misin?" "Hayır." Chase başını salladı. "Öyle değil." Nicola, "Daha güzel bir geyik eldiveni," diye önerdi.

Chase, "Yine yanlış," dedi.

"Başka ne olabilir ki?" Emma sordu.

"'Siktir,' dedi Ash bıkkın bir ifadeyle. "Siktir' dedi. F-U-C-K, siktir. 'Sikişmek istiyorum, aşkım.' Söylediği buydu."

Chase dudak büktü. "Gerçekten mi Ash? Bu kelime hangi Shakespeare oyununda geçiyor olabilir?"

"Bu, *Kapa Çeneni Reynaud*'da olurdu: *Tek Perdelik Bir Trajedi*."

Delilah kanatlarını karıştırdı. "*Sikişmek ister misin, aşkım? Sikişmek ister misin, aşkım?*"

Ooh! Evet! Ooh! Güzel kız."

Ash ve Chase, Gabriel'e öldürücü bakışlar yönelttiler. "Bunu dışarıda halledeceğiz," dedi Chase. "Şimdi."

"Bekle." Penny, Gabriel'in önüne atılarak onu korudu. "Düşündüğün gibi değil. Delilah bunların hiçbirini bizden öğrenmedi."

"Onun küçük, yaşlı bir kadına ait olduğunu söylemiştin," dedi Emma.

"Genelevde yaşayan küçük yaşlı bir kadın." Penny elini alnına götürdü, gelmiş geçmiş en kötü tekerlemeyi uydurmuş olabileceğini fark etti. "Bunların hiçbirisi önemli değil."

"Bu kadar yeter, hepiniz." Gabriel grubun ortasına doğru ilerlerken sırtının küçük bir kısmını okşadı. "Kırlarda gezip tozmuyorduk. Olsaydık bile, bu sizi hiç ilgilendirmezdi."

Onu güçlü bir şekilde savunması Penny'nin yüreğini kabarttı.

"Hanımefendi Londra'da, bu evde kalmak istiyor. Herkes Burada da aynısını istiyor. Teyzesi ve ağabeyi kalmasına izin vermeye ikna olduklarında, benden kurtulmanın zevkini yaşayacaksınız. Sadece iki haftamız var. Bu yüzden etrafta dikilip Shakespeare okumak ve bir genelev papağanını sorgulamak yerine, yardım etmeyi teklif etmenizi şiddetle öneririm."

"O haklı," dedi Nicola. "Bir plan yapmalıyız."

"Sonunda." Gabriel ellerini havaya kaldırdı. "En azından biriniz mantıklı düşünüyor."

"Ben esas olarak gittiğinizi görmek istiyorum," diye karşılık verdi. Grubun geri kalanına, "Hayvanlarla başlamalıyız" dedi.

"Hubert daha mutlu sulara yelken açtı," dedi Penny. "Bixby ve Freya kalıyor. Elbette bir köpek beslemeye iznim var ve Freya da kimseyi rahatsız etmiyor."

Gabriel parmaklarıyla saydı. "Geriye Delilah, yavru kediler, Marigold ve Angus, sonra da Regan, Goneril ve Cordelia kalıyor."

Penny duygulandı. Hepsini isimleriyle mi tanıyordu? Kalbi kıpırdamasın. "Chase, Alexandra . . . Delilah'yı alabileceğinizi umuyordum," dedi Penny.

dedi. "Daisy ve Rosamund hâlâ korsancılık oynamaktan hoşlanmıyor mu? Omzunda bir papağan olmadan korsan olamazsın."

"Başka bir papağan olsaydı seve seve kabul ederdim," dedi Chase. "Ama *bu* papağan? Yakında evde bir bebeğimiz olacak ve kızlar zaten dehşet saçıyor."

"Biliyorum, biliyorum. Kelime dağarcığının biraz düzeltilmesi gerekiyor. Bunun üzerinde çalışıyorum. Başarılı olduğumu varsayarsak, bunu dikkate alır mısın?"

"Kızların çok sevineceğinden eminim," dedi Alex. "Chase sevinmese bile."

"Yazlık malikânemiz Kasaba'dan sadece on mil uzaklıkta." Emma kocasına anlamlı bir bakış gönderdi. "Çok güzel bir yer. Bolca otlak var."

Ash homurdandı. "Pekâlâ. İneği ben alacağım."

"O bir öküz," diye düzeltti Gabriel. "Ve keçi de onunla birlikte gidiyor." "Tamam. Ben de keçiye alacağım."

"Madem bu kadarını yapıyorsun, tavukları da alabilirsin." "Tanrı aşkına-"

"Tavukları seve seve alırız," diye araya girdi Emma.

"Geriye yavru kediler kalıyor," dedi Penny, "onlar için de ev bulabilirim."

Yavru kediler anladığım bir şey. Diğer yandan toplum? İşin zor kısmı da bu. Önlük olmadan hiçbir yere gidemem, değil mi?"

"Kalıpları çoktan hazırladım," dedi Emma. "Ama hâlâ yapılması gereken çok şey var. İpekleri, dantelleri, kurdeleleri seçmek. Yeni terlikler ve eldivenler."

"Çok fazla davet almadığımdan bahsetmiyorum bile."

"Korkarım biz de bilmiyoruz," dedi Emma.

Nicola, "Postayı açmaya bile zahmet etmiyorum," diye araya girdi.

"Şaperon olarak hizmet vermekten memnuniyet duyarım," dedi Chase. "Ama Alexandra hapsedildiği için . . ."

Penny aceleyle, "Yapamazsın," dedi. "Eve yakın bir yerde kalmalısın. Bunu asla istemem. Bir şeyler düşünürüz. Ya da birini."

Odada kalan tek "birine" döndüler. "Bana bakma," dedi Gabriel.

"Mayfair'de hiç kimse beni ve Hanımefendileri Harabe Dükü'yle toplum içinde görülemez."

"Bir fikrim olabilir," dedi Chase. "Kulüplerden biri yarın bir şenliğe sponsor oluyor. Southwark'ta bir eğlence bahçesinde. Dans, akşam yemeği, havai fişekler. Davetiye ya da yeni bir elbise gerektirmiyor ve biraz planlamayla Harabe Dükü bile skandala yol açmadan size eşlik edebilir."

"Kulağa ideal geliyor," dedi Penny.

"Kulağa imkânsız geliyor," diye karşılık verdi Gabriel. "Bunun için yeterince güvenli bir etkinlik yok. Sosyetenin gündemine girebilecek bir olay değil."

"Sizi temin ederim, var." Chase'in yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

Gabe bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Chase haklıydı.

Bu hiç hoşuna gitmedi.

Penny ile birlikte bahçenin kenarında durmuş, maskeli lordlar ve leydilerden oluşan kalabalığın geçişini izliyor, zihnini nadiren meşgul eden bir konuyu düşünüyordu: Ortaçağ tarihi.

"İngiltere nasıl oldu da tek bir Haçlı Seferi kazandı? Bunun içinde yürüyemiyorum bile. Ne görebiliyorum, ne yiyebiliyorum, ne de içebiliyorum." Sonunda açılana kadar miğferin vizörüyle oynadı. "Ve bu başlık çok küçük."

"Şikâyet etmeyi bırak. O kadar da kötü değil."

"Senin için söylemesi kolay. Taşakların iki metal levha arasında sallanmıyor." Bir ayağından diğerine dikkatlice geçerken zırh gıcırdadı.

Canlı giyimli bir uşak, kristal kadehlerle dolu bir tepsi taşıyarak onlara doğru yürüdü. "Şampanya?"

Gabe hevesle kabul etti. Aslında o kadar hevesle kabul etmişti ki, mevcut kıyafetinin kısıtlamalarını unutmuştu. Plaka metal eldivenini tek bir hamleyle tepsiyi temizledi, kristal kadehleri yere fırlattı ve hizmetkârı şampanyaya boğdu.

Harika.

Hizmetçi uzaklaşırken, Gabe boğucu kaskını küfürle doldurdu.

"Yüzünüzü kapatacak gerçek bir kılık değiştirmeniz gerektiğinde ısrar etmiştiniz. Bu kadar kısa sürede yapabileceğimizin en iyisi buydu. Ash bunu sana ödünç verdiği için minnettar ol. O bize bir iyilik yaptı."

"Ne iyilik ama," diye mırıldandı. "İşemem gerektiğinde Majesteleri'nin bana aletimi tutma iyiliği yapacağını sanmıyorum."

Şampanya kadehleriyle ilgili o olaydan sonra Gabe bunu hayatında denemezdi. Belki de bir içki iyi bir fikir değildi.

Ona alaycı bir bakış attı. "Eğer yardımı olacaksa, oldukça cesur görünüyorsun."

Biraz yardımı oldu. *Azıcık.*

"Şu anda rahatsız olabilirsin," dedi. "Ama sonsuza dek cehennemde kalacak olan benim. Maskeli baloda yas kıyafetlerimi mi giyeceğim? Bu elbiseyi en son Jeremiah amcamın cenazesinde giymiştim. Muhtemelen bana musallat olacak. Kıllı kulaklar ve hepsi."

Büyük bir çabayla gövdesini döndürerek ona baktı. Doğal olarak bir kedi gibi giyinmişti. Kıvrımlı, çekici bir kara kedi. Bir çift sivri kulak, geriye doğru taranmış altın rengi saçlarının üzerine tünemişti. Gözlerini ve burnunun ucunu kömürle kaplamış, yanaklarına ince bıyıklar eklemiştir. Elbisesinin arkasına iştirilmiş olan siyah kuyruğu, yürüdüğünde sallanıyor ve onu çağırıyordu.

Başlığı kesinlikle çok küçüktü. Kaskın vizörünü tekrar indirdi.

Küçük bir orkestra, deniz kabuğu şeklindeki kürsünün üzerinde toplanarak enstrümanlarını akort etmeye başladı.

"Dans etmelisin," dedi ona.

"Dans etmek istemiyorum."

"Metal bir başlık takmak istemiyorum ama işte buradayım. Buna değse iyi olur."

Sessizdi. "Kimse bana sormamışken nasıl dans edebilirim?" "Kimse sana nasıl sorabilir ki, sen kendini Çalılık mı? Şebboyluk yapıyorsun."

"Hayır, olmuyorum. Duvar falan yok."

"O zaman çalı çiçeğisin."

"Biliyor musun, bana bağırmanın bir faydası olmuyor."

Gabe neyin yardımcı *olabileceğini* sormayı düşündü ama pek bir anlamı yok gibiydi. Her ne ise, bunu yapamayacaktı. Onu bu seçkinler kalabalığında kimseyle tanıştıramazdı.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve onu dansa kaldıramazdı.

Parlak bir zırhın içinde bile olsa, onun kahramanı olmaya uygun değildi. "Yapabilseydim bunu senin için yapardım," dedi. "Ama yapamam." "Biliyorum."

"Geceyi çalılıklarda saklanarak geçirirsen teyzeni toplum içinde dolaştığına ikna edemezsin."

"Kendime kızgınlım, inanın bana. Maskeli balonun farklı bir yüz takınmak için bir şans olması gerekiyor, değil mi? Birkaç saatliğine başka biri olmak için bir fırsat. Yine de bunu başaramıyorum. Maskenin altında hala ben varım."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Gabe de zırhının altında hâlâ kendisiydi. Aristokratlar arasında bir davetsiz misafir. İstenmeyen. Yetersiz. "Biz neyseki oyuz, sanırım."

"Biz neyseki oyuz," diye kabul etti.

Gabe onun sesindeki yenik notayı küçümsedi. Onun maskenin altındaki kişiliğini *seviyordu*. Ve onun yanındayken, neredeyse kendisinin kim olduğunu da seviyordu. Birinin onu görmezden gelmesi fikri onu belli belirsiz öfkeliyordu.

"Dans etmek zorunda değilsin." Metal kaplı koluyla beceriksizce bir işaret yaptı. "Biriyle sohbet et. Herhangi biriyle."

"Tanıdığım birini görüyorum." Parmak uçlarında yükseldi ve boynunu bükte. "Şuradaki adam. Uzaktan kuzenim."

"Rus prensi gibi giyinmiş olan mı?"

"Aslında bir Rus prensi olan."

Elbette öyleydi. Sanki Gabe'in konumları arasındaki uçurumu bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Devam et o zaman."

Tereddüt etti.

Yanlara doğru gıcırdayarak yaklaştı. "Kirpi yıllar önceydi. Herkes bunu unutmuş olacak."

Kadın gerildi. "Ben o kadar emin değilim."

"Neden, Leydi Penelope Campion. Bu gerçekten siz misiniz?"

Penny yüzünü buruşturdu. Yıllar sonra çıktığı ilk gerçek sosyal gezintide karşılaşabileceği onca insan varken, bu Irving ikizleri olacaktı.

"Sevgili Leydi Penelope." Thomasina, Penny'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Ne kadar oldu?"

Yeterince uzun değil.

Tansy ve Thomasina Irving okulu bitirirken hayatının felaketi olmuşlardı. Diğer kızların aksine, onlar asla zalimce davranmamışlardı.

Bir kontun kızını düşman edinme riskini asla almazlardı. Bununla birlikte, onu iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmadılar ve iki kişi oldukları için her iki taraftan da iğnelediler.

Bu gece, tavus kuşu gibi giyinmişlerdi. Her biri pırıltılı deniz mavisi satenden bir elbise giymiş, eldivenleri ve terlikleri de ona uymuştu. Arka kısımlarından yelpaze şeklinde tavus kuşu tüyleri fişkırıyordu.

"Neden, ilk çıkışınızdan beri sizi görmedik?" Tansy kız kardeşine danıştı. "Almack'ındı, değil mi?"

"Hatırladığımı söyleyemem," diye cevap verdi Thomasina umursamazca. Sahte bir şekilde. "Bunun bir önemi yok. Harika olan şu anda burada olman."

Penny onu tuzağa düşürdüklerini biliyordu ve onlara meydan okumak için kendini çaresiz hissediyordu. Gabriel'in yanındayken şakacı ve esprili olabiliyordu ama bu kızların yanındayken on altıncı yazına geri dönmüştü. Tüm eski duygular ön plana çıkmıştı. İlk çıkışında yaşadığı aşağılanmanın suçlusu bu kızlar olduğu için değil, onları hayatının o döneminden koparamadığı için. İyi olmak, sessiz olmak, kendini sıkı, aşılmaz bir top haline getirmek ve fark edilmemek için çok uğraştığı yıllar.

Fark edilmemek yerine, Almack'ın yerindeki kalabalığı biçerek kendini bir gösteri haline getirmişti.

"Bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Thomasina, Gabriel'in zırlı vücutuna çaktırmadan çapkın bir bakış fırlattı. "Yuvarlak Masa'da ne güzel bir figür çiziyor olmalısın."

"Herhangi bir masada." Tansy kıkırdadı.

Penny öfkelenmişti. "Onu ele verirsem bu bir maskeli balo olmaz, değil mi?"

Thomasina, "Sanırım bunu ondan öğrenmemiz gerekecek," dedi. Penny'nin hayal gücü müydü, yoksa bakışları onun başlığına mı takılmıştı?

Gözlerini ondan çek, seni akbaba.

Böyle kötü bir düşünceyi aklından geçirdiği için kendini azarladı. Akbabalar için hiç de nazik değildi.

"Ama dans ediyor olmalısınız Leydi Penelope," dedi Tansy.

"Kardeşimiz burada. Eminim o da sizinle birlikte ayağa kalkacaktır."

"Çok naziksınız ama bu akşam dans etmek istemiyorum."

"Ne utanç verici." Thomasina gülümsedi. "Senin şu kirpi nasıl? Sanırım hâlâ bizimle değil."

"Aslında öyle. On yıla yaklaşıyor."

"Şimdiye kadar iyi bir arkadaş olduğuna bahse girerim. Bir ev dolusu sevgili küçük kimsesiz çocuğunuz olmalı."

Tansy kız kardeşinin koluna yapıştı. "Oh, Tommy. Kurbağayı hatırlıyor musun?"

Kız kardeşler gülerken, Penny çalılıkların arasında kaybolana kadar geriye doğru gitmek istedi.

"Ne tatlı bir şeydin sen," dedi Thomasina. "Tanrı'nın küçük yaratıklarına her zaman çok düşkünsün. Koleksiyonundaki son canavar ne acaba?"

"Ben." Gabriel kaskın vizörünü çevirirken metal şingirdadı. "Ben onun son canavarıyım."

Irving kardeşler kahkahalarına boğuldular, sonra da zorlukla yutkundular.

Öne doğru bir adım atarak onların üzerinde yükseldi. "Size şunu söyleyeyim, Leydi Penelope'nin elleri dolu. Ben vahşiyim. Evcilleşmem. Boyun eğmeyeceğim." Öne doğru eğildi, sesini hırıltıya indirdi. "Ve ısırırım."

Döndü ve çitlerden oluşan duvarla karşılaşınca, tıpkı Osmanlıların Sur'un duvarlarını aşması gibi duvarı delip geçti. Zırhlı bedeniyle bir yol açtıktan sonra, Penny'yi takip etmeye davet eden bir eldiven uzattı.

Eldivenli elini onun parlak elinin içine koydu.

Ona yol göstermek yerine, onu kendine doğru çekti, elini arkasına kaydırıp ve terliklerini çiğnenmiş çalılardan uzak tutarak onu ayaklarından kaldırdı.

Onun parlak zırhlı canavarı.

Onu çitlerin arasından geçirirken, böcek gözlü Irving kardeşlere el sallayarak veda etti. "Sizi görmek çok güzeldi."

Onu zevk bahçesinden kısa bir mesafe uzağa taşıdıktan sonra yere bıraktı. Giderek komikleşen zorluklarla geçen birkaç dakikanın ardından miğferi kafasından çıkardı ve bir küfür savurarak kenara fırlattı.

Penny kaskı almaya gitti. "Bırak onu," dedi.

"O Ash'e ait." "Aynen öyle."

Yüzü pancarın kırmızı-mor tonundaydı ve koyu renk saçları vahşi açılarla dikilmişti. Karanlıkta, az önce itiraf ettiği kadar vahşi ve tehlikeli görünüyordu.

Penny onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Bu muhteşemdi."

"Aptalcaydı. Eğer söylentiler teyzene ulaşırsa - ya da daha kötüsü, sosyete sütunlarına ..."

Eldivenini çıkarmasına yardım etti. "Bu gece bu konuda bir şey yapamayız."

"Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Bu toplum saçmalığına tahammül edemiyorum."

"Irving ikizleri her zaman iğrenç olmuştur."

"Sadece onlar değil. Hepsi." Meşaleler ve neşeyle dolu sahneye baktı. "İşte bu yüzden aristokrasiden nefret ediyorum. Hayatta kalmalarının tek yolu kendilerini dünyanın geri kalanından üstün tutmak. Yoksulları küçümsemek ya da işçi sınıfına kötü davranmak onlar için yeterli değil. Kendilerine de düşman olmaları gerekir. Sırf vals yapmayı sevmiyorsunuz ve evcil bir kirpi besliyorsunuz diye sizinle alay ederler."

"Kirpiye gülmüştün," diye hatırlattı ona. "Anlaşılır bir şey. Eğlenceli bir şey."

"Bu eğlenceli bir hikaye. Ama sen öyle biri değilsin." Bir kaval kemiğini çözdü ve öyle bir kuvvetle yere savurdu ki çim zeminde sekti. "Sen oradaki herhangi bir kadının bin tanesine bedelsin."

"Hadi gidelim, sana uygun bir kıyafet giydirelim ve kendimize bir akşam yemeği bulalım." Parmak uçlarıyla adamın alnını okşadı. "Alnında nabız gibi atan damardan anladığım kadarıyla acıkmışsın."

"Ben her zaman açım."

"Tek üzüntüm havai fişek gösterisini kaçırarak olmamız."

"Havai fişek mi istiyorsun?" Kaşını kaldırdı. "Sana havai fişek verebilirim."

Pekala o zaman. Penny zar zor bekleyebildi.

On Beşinci Bölüm

Gabe'in yatırımları arasında en kazançlısı değildi ama Londra'nın en büyük otellerinden birine sahip olmanın işe yaradığı zamanlar vardı. Bu da o zamanlardan biriydi. Bir kere, özel süitinde yedek kıyafet bulunduruyordu ve böylece o gülünç zırh takımını çıkarabiliyordu.

Bir diğeri ise, havai fişek gösterisine bakan özel bir akşam yemeği için benzersiz derecede etkileyici bir konum sunmasıydı.

"Dikkatli ol." Onu elinden tutarak merdivenin son birkaç basamağını çıkmasına yardım etti ve çatıdaki verandaya yönlendirdi. "Havai fişekleri buradan izleyebileceğiz."

"Evet. Sanırım öyle olacak." Kadının sesindeki huşu ve kolunu tutuş şekli onu heyecanlandırdı. "Kendimi şu sıcak hava balonlarından birinde süzülüyormuş gibi hissediyorum."

"Hizmetçiler birazdan akşam yemeği için gelecekler."

"Teşekkür ederim." Onun yanına iyice yaklaştı. "Bu o aptal maskeli balodan çok daha iyi."

Verandanın ferforje çitlerine doğru yürüdü ve kollarını parmaklıklara dayayarak Londra'nın geniş alanını seyre daldı. Rüzgâr saçlarını okşuyor, birkaç altın bukleyi tokalarından ayırıyordu.

Gabe de ona katıldı. "O kız kardeşlerin cüretine hâlâ inanamıyorum."

"Ailelerine yazık," dedi. "Bir Bayan Irving yeterince kötü olurdu. Bir seferde iki tane yediler."

"Onlara hiç acımiyorum. İstersen senin için tüm aileyi mahvedebilirim."

Ona döndü. "Ne?"

Omuz silkti. "Birkaç yıl sürebilir ama nasıl sabırlı olunacağını biliyorum. Bu sadece orada burada gizli soruşturmalar yapmak, kalıplara dikkat etmek meselesi. Bir yerlerde borçlar, ödenmemiş vergiler, kötü yatırımlar olacak.

-Şansımız varsa, şantaj ödemeleri. Aile ne kadar etkileyici olursa olsun

mülk, her zaman bir yerlerde gevşek bir tuğla vardır. Her insanın bir zayıflığı vardır."

"Öyle olduklarını biliyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Ben hâlâ seninkini arıyorum." Arsız kız. Adamın nefesini kestiğini biliyor olmalıydı.

Tanrım, ay ışığında çok güzeldi. Güneş ışığında da çok güzeldi, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda da. Gabe onun zifiri karanlıkta bile ışıll ışıll olacağından şüpheleniyordu. Çünkü yüz hatları zarif, dudakları gül yapraklarının pembemsi tonunda olsa da, en güzel özelliği açık ara kalbiydi.

Şu anda, şehrin üzerindeki yıldızların arasında süzülürken, onları ayrı tutabilecek her şeyden kilometrelerce uzakta... bunu ona söylemeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

Tam zamanında gelen bir kesinti onu kurtardı. "Benim zayıflığım akşam yemeği," dedi.

İki kişilik bir masa, sandalyeler, damask masa örtüsü, gümüş ve porselenler, şamdanlar, kristal kadehler ve ilahi kokulu yiyeceklerle dolu tepsiler taşıyan bir hizmetli geçidi geldi.

"Aman Tanrım." Güldü. "İşte bu tam bir numaraydı." "Etkilendin mi?" Ona sandalyesini uzattı.

"Çok."

Gabe koltuğuna yerleştii ve kendi kadehini doldurmadan önce ona biraz şarap doldurdu. "Şefe size etsiz yemekler hazırlamasını söyledim. Umarım tatmin edici olurlar."

Küçük bir tencereyi açtı ve bir kaşığı dumanı tüten tencerenin içine daldırdı. Karıştırdıkça egzotik baharatların kokusu havaya yayıldı. "Sebzeli köri mi? Harika kokuyor. Açlıktan ölüyorum."

Her ikisi de tabaklarını doldurup yemeklerini yerken, zımni bir anlaşmayla sohbet bir kenara bırakıldı.

Birkaç dakika sonra, bir elinde şarap kadehi, memnun bir iç çekişle sandalyesine geri oturdu. "Anlat bakalım."

Durakladı, çatal ağzının yarısına gelmişti. "Sana ne söyleyeceğim?"

Omuz silkti. "Her şeyi. Nasıl oldu da Harabe Dükü oldun? Finans hakkında bu kadar çok şeyi ve bir servetin içindeki gevşek tuğlaları nasıl bulacağını nereden öğrendin?"

Gabe lokmasını dikkatle yuttu ve çatalını bir kenara bıraktı. "Gerçek mi?" "Ama tabii ki."

Çok iyi o zaman. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu ve onun nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Bu gece, ikisi de öğrenecekti.

"Genç bir adamken bir tefeci için çalışıyordum. Sağduyulu ve seçkin bir müşteri kitlesine sahip bir rehinci. İyi eşyaların değerini nasıl ölçeceğimi öğrendim ama bundan da öte, iyi insanları nasıl değerlendireceğimi öğrendim. Zamanla, belirli kalıpları gözlemlemeye başlıyorsunuz. Saat gibi her ay gelip, gittikçe küçülen kolyesinden bir inci daha bırakan kadın mı? Kocasının bilmesini göze alamayacağı bir sır için şantajı uğruyor. Sabahın köründe içeri giren, konyak kokan ve cep saati için bir sterline şilin kabul etmeye razı olan genç adam mı? Oyun borçları. Aile yadigarlarını verirken ağlayanlar mı? Onlar iflasın eşiğindeler."

"Ve bu bilgiyi kendi yararınıza kullanıyorsunuz. Ellerinde kalanları almak için onların zayıflıklarından yararlanıyorsunuz."

"Tamamen yasal yollarla."

"Onlara hiç sempati duymuyor musunuz?"

"Yok." Öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Bütün bu paranın nereden geldiğini sanıyorsun? Kendi ailenizin mülklerinden. Yüzyıllar önce bir kralın el sallamasıyla verilen parsel parsel topraklar. Britanya'daki topraklar bunlar tabii ki. Bu yetmeyince, dünyanın her köşesinden daha fazlasını aldılar. Aristokrasi, serflerin, köylülerin, kiracı çiftçilerin sırtından servetler inşa etti. Kölelerin. Onların servetlerini ellerinden alırken bir an bile utanç duymuyorum."

"'Onlar' dediğinizde beni de kastettiğinizi anlıyorsunuz. Ailemi, arkadaşlarımı."

"Bunun farkındayım."

Elindeki kaşıkla bir tabak şeri trifle'ı karıştırdı. "Tefeciden önce neredeydin?"

"Sokaklarda. Hırsızlık. Tefeciyle nasıl tanıştım sanıyorsun? Cep saatlerimi ve mücevherlerimi bir yerlerde satmak zorundaydım."

"Peki ya ondan önce?"

"Çoğunlukla ıslahevinde."

"İslahevi mi? Ne korkunç."

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından soğuktan kurtulmuştum. Az yemek hiç yemekten iyidir. Bize okuma yazma ve hesap yapmayı öğrettiler." Gabe ayrıca parmakları kanayana kadar taşla kemik öğütmeyi ve dayak atmaktan acımasızca zevk alan bir okul müdüründen nasıl dayak yiyeceğini de öğrenmişti. Ama bunlardan söz edilmemesi daha iyi olacaktı.

"Peki ya ailen?"

"Onları hiç tanımadım." Hikayesindeki tek yalan.

"Özür dilerim," dedi.

"Ben değilim."

"Demek ıslahevinde büyüdün ve şimdi buradasın, dünyanın zirvesinde." Bir dirseğini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Bu olağanüstü, Gabriel. Gurur duyuyor olmalısın."

Gururlu muydu? Hep öyle düşünürdü ama şimdi o kadar emin değildi. Gurur duygusu tatmin anlamına gelirdi. Şimdiye kadar biriktirdiği her şey ona yeterli gelmeliydi ama gelmiyordu. Tatmin duygusu onu tekrar tekrar ele geçirmişti.

Açlık hiç geçmedi.

Masadan geriye doğru itti. "Havai fişekler yakında başlayacak."

Onu bir yığın yastığın ve pelüş, görkemli battaniyelerin yanına götürdü. Kadife, saten, işlemeli ipek. Lüksün karmaşası içinde rahatladılar ve berrak gökyüzüne baktılar.

Penny, "Alexandra oradaki her bir yıldızın adını bilirdi," dedi. "Bir kuyruklu yıldız buldu, biliyorsun. Onun adını taşıyor."

"Bu çok etkileyici."

"Son derece başarılı arkadaşlarım var. Alex bizim astronomumuz. Emma iğne ve iplik konusunda bir sihirbaz, Nicola ise . . . şey, Nicola'nın günde bir düzine parlak fikri var. Bunların sadece yarısı yeni bisküvi tarifleri."

"Peki ya sen?"

"Onları çaya ve kedi yavrularına davet eden benim. Ve iğrenç sandviçler." Onu kaburgalarından dürttü. "Olağanüstü bir yeteneğim yok. Sadece arkadaşlarımı evlerinde hissettirmeye çalışıyorum."

"Bu olağanüstü bir yetenek. Hem de çok nadir bulunan bir yetenek." Kendini küçümseyen bir tavırla güldü.

"Hayır, gerçekten. Herhangi bir otelciye sorun. Misafirperver insanlar az bulunur."

"Bunu bilmek güzel. Evde kalmış bir kız ne zaman saygın bir işe ihtiyaç duyacağını asla bilemez."

Sessizliğe gömüldüler, uçsuz bucaksız, yıldızlı geceye baktılar. Hayatında birçok kez karanlığa bakmıştı. Hiçbir şey bir adamı bu kadar yalnız hissettirmemişti.

Küçük parmağı onunkine değene kadar elini yana doğru eğdi. Sadece bu tüylü dokunuş bile nefesinin kesilmesine neden oldu. Ellerini kavuşturdular, parmaklarını birbirine geçirdiler ve sıkıca tuttular. Kalbi boğazında atıyordu.

Bir roket ısıklık çalarak havaya fırladı, bir ses şoku ve altın kıvılcım patlamasıyla üzerlerinde patladı.

"Benimle seviş," dedi sessizce.

Gümbür gümbür atan kalbi durdu.

Yüzünü ona dönerek yan yattı. Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti ve onları çözdü. Teker teker. Eli kumaşın altından geçerek adamın göğsünü okşadı.

Dudakları onunkilere değdi. Öpücüğünün tatlılığı tüm vücudunu sızlattı.

"Hayır, hayır, hayır." Kahramanca bir çabayla geri çekildi. "İlk seferin özel olmalı."

"Gabriel. Şu anda bir çatı katında, saten yastıklardan oluşan bir dağın üzerinde uzanmış, havai fişeklerle dolu bir gökyüzüne bakıyoruz. Bunun 'özel' şartını karşıladığını düşünmeliyim."

Yıldızların arasında parıldayan kırmızı bir çiçek patlaması, onunla birlikte ona karşı komplo kurdu.

"İlk seferiniz özel *biriyle* olmalı" dedi.

"Sende kesinlikle sıradan bir şey yok. Bir kez daha, bu şartı listeden çıkarabilirsiniz."

"Kocanı kastetmiştim."

Yastıklara yaslandı ve inledi. "Senin tehlikeli ve tutkulu olman gerekiyor. İlkeli değil."

"Kariyerimi servetleri mahvetmek üzerine kurdum ama hiç bir kadını mahvetmedim. Seninle de başlamayacağım."

"Bu kelimeden nefret ediyorum. Mahvolmuş. Sanki tutku affedilmez bir günahmış ve bekaret bir kadının değerinin tek ölçüsüymüş gibi." Ona baktı. "İnandığın şey bu mu? Bu gece sevişmenin beni yarın değersiz kılacağına mı?"

"Tabii ki hayır."

"Ama yarın mülkünüzü değersiz hale getirebilir. Öyle mi?" "Hayır. Bunu hiç düşünmüyorum."

Aslında bunu tamamen unutmuştu. Yaptıkları pazarlığın nedeni artık onun maddi çıkarları değildi. Bir noktada, lanet olası evi umursamayı bırakmıştı ve o-

Onun yerine Penny'yi önemsemeye başlamıştı.

"Hiçbir şey seni yarın daha az değerli yapamaz. Ama bu seni yarın daha az evlenilebilir yapabilir. Eğer duyulursa."

"Maskeli balodan sonra, haber çoktan yayılmış olabilir." Lanet okudu. "Hatırlatmayın bana."

"Ne fark eder ki?" Dirseğinin üzerine yaslandı. "Belki de hiç evlenemeyeceğim. Belki de ağabeyim paramı kesecek. Yastık altında biraz param var. Arkadaşlarım var. Neden evliliğimi önemseyeyim ki?"

azalan evlilik umutları? Hayatımın kontrolünü elime almayı, dilediğim her şeyi yapmakta özgür olmayı tercih ederim." Parmak uçlarını adamın göğsündeki kılların arasından geçirdi. "Ve seninle sevişmek listemdeki ilk madde."

"Bana hiç umudun olmadığı saçmalığını anlatma. İstesen dünyadaki tüm beklentilere sahip olabilirsin. Ve içimden bir ses onları dileyeceğini söylüyor. Bir gün. Kalbinde, bir ailen olmasını istiyor olmalısın. Seveceğin, evinde hissettireceğin çocuklar. Bu yetenek boşa gitmemeli." Onun yanağına dokundu. "Bu ihtimali göz ardı etme. Sen iyi şeyleri hak ediyorsun. Sözler. Şefkati. Sevgiyi. Hayal ettiğiniz her şey."

"Son zamanlarda tüm rüyalarımnda seni görüyorum." Boynundan aşağıya doğru öptü, tenine sokuldu.

İçinde arzu ve vicdan savaşıyordu ve hangi tarafın savaşı kaybettiğine şüphe yoktu. Elini göğüs kafesinin etrafında gezdirerek elbisesinin kapanma yerlerini yokladı. "Bunun sonuçları olabilir," diye mırıldandı kulağına karşı. "Bunu görmezden gelirsem alçaklık etmiş olurum."

"İtibarıma yönelik risklerin tamamen farkındayım. Bedenime ve kalbime yönelik risklerin de."

Yüce Tanrım, kalbi
mi? *Kalbi.*

"Seni istiyorum, Gabriel."

Ne kadar basit bir cümle ama yine de bir ömür boyu duyulan özlemi özetliyordu.

Bunca yıllık öfke ve çabaya rağmen bundan başka bir şey istememişti: istenmek.

Arzu göğsünde onu sersemleten bir şiddetle alevlendi. Onu korkuttu.

Onu fethetmek için mücadele ederken, gözlerinde bir şüphe titreşimi yakaladı. Bu son darbeydi. Onur beyaz bir teslim bayrağı salladı. Onun bir an bile şüphe duymasına izin vermeyecekti. Elinden gelse bile.

"Yani, tabii ki ..." Dudağını ısırıldı. "Eğer beni istiyorsan."

On Altıncı Bölüm

Penny sessiz bir ıstırap içinde onun cevabını bekledi. "Eğer seni istersem," diye yineledi.

"Eğer."

"Bu benim olduğu kadar sizin de seçiminiz. Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa

."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım *olursa*?"

Bir an içinde onu sırt üstü yatırdı. Penny onun altında nefessiz yatıyordu.

Koyu renk gözleri onunkileri tuttu. "Düşündüğüm tek şey 'eğer' kelimesini kelime dağarcığından nasıl çıkaracağım."

"Oh."

"Önce seni çıırılçiplak soyacağım. Ellerimle her yerini okşayacağım. Sonra dilimle vücudunu boyayacağım. Seninle işim bittiğinde, bir daha asla seni isteyip istemediğimi *sormayacaksın*."

"Pekâlâ. *Madem* ısrar ediyorsun."

İsteksiz bir gülümsemeyle homurdandı. "Seni küçük sürtük."

Onu daha önce hiç öpmediği kadar derinden öptü, dilini emdi ve sırayla her bir dudağını nazikçe ısırdı. Ham arzusu, önceki tüm etkileşimlerinde kendini tuttuğunu açıkça ortaya koydu. Şimdi onun tutkusunun tam, ilkel gücünü deneyimleyecekti.

Bekleyemedi.

Onu yan yatırdı ve elbisesinin düğmelerini iliklemeye başladı. Sabırsızlığı had safhadaydı. Tam olarak kaç düğme olduğunu hatırlayamıyordu ama bu kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, sayının en az yetmiş sekiz olduğunu tahmin ediyordu. Parmakları korsenin bağcıklarını çekiştiriyor, korse vücudundan düşene kadar onları teker teker rondelalardan geçiriyordu.

"Tanrı aşkına. Acele et."

Adam ona acıdı, kombinezonunu kavradı ve ortadan ikiye ayırdı. Kendi gömleğinin bir yığın halinde onun yanına düştüğünü gördü.

Onu tekrar döndürdü ve boğucu siyah örtüyü gövdesinden aşağıya ve kalçalarının üzerinden geçirmesine yardım etti, onu toparladı ve bir kenara attı.

Çorapları dışında çırılçıplak yatıyordu. Siyah ipek çorapları.

Onlara baktı. "Aman Tanrım. Nereye gittiniz? . ."

"Emma onları bu durum için boyadı. Beyaz çoraplarla siyah bir kedi olmak olmazdı, değil mi?" Jartiyerini çözmek için uzandı.

"Sakın buna cüret etme." Gözlerini onun vücudunda gezdirdi.

"Hayatımda hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir şey görmedim."

Elini baldırından yukarı, dizinin üzerinden geçirdi ve avucuyla tümseğini kavrayana kadar uyluğunun hassas eğiminde gezdirdi. Zevkin şokuyla nefesi kesildi. Parmakları onu nazikçe okşadı, cinsiyetinin dikişini yukarı ve aşağı okşadı, nefessiz kalana kadar hafif geçişlerle onu kızdırdı.

Vücutlarının arasına uzandı, adamın pantolonunun düğmelerine dokundu ve hevesli, acemi parmaklarıyla onları çekiştirdi. Sonunda pantolonun düğmesi açıldı ve ereksiyonu avucunun içine fırladı. Sıcak, sert ve ağırdı. Adamın kendisine dokunduğu gibi o da adamı keşfetti; parmak uçlarını adamın uzunluğunda aşağı yukarı gezdirdi, teninin ipeksi yumuşaklığına hayret etti ve merak uyandıran ama tamamen yabancı olan hatların izini sürdü.

"Seni görmeme izin ver," diye fısıldadı.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve erkeklik organı kadına doğru uzandı.

Göğsündeki koyu renkli kıllar, doğal bir ilgi noktasını gösteren bir tabela gibi doğruca ona doğru uzanıyordu: ERKEKLİĞE GİDEN YOL.

Sanki gözden kaçabilirmiş gibi.

Kaba, iri yarı, koyu renk saçlarla çerçevelenmiş ve etkileyici bir erkek. Sürpriz olmadı, gerçekten. Sadece onun bir parçası gibi görünüyordu. Olmak üzere olan şey ve onun bunu nereye koyacağını umduğu düşünüldüğünde, korkutucu derecede *büyük* bir parçası. Ama yabancı ya da korkutucu değildi. Vücudunun diğer tüm bölümlerinde olduğu gibi, onu da cesur, güçlü, doğasında utanmaz ve aşırı derecede tahrik edici buldu. Tanıdığı ve değer verdiği adamın bir başka yönü daha.

Hatta belki de aşık olmak.

Elini adamın şaftının etrafında kıvırdı, uzunluğunu aşağı yukarı okşadı -Onu handa gördüğü gibi. Yüzü buruştu ama iyi bir şekilde. Elini çekmeden önce ona sadece birkaç kolay vuruş izni verdi.

"Bir daha böyle bir şey olursa, bu iş daha başlamadan biter."

"Buna izin veremeyiz."

Pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlattı ve ona döndü, çıplaklığını bedeniyle örttü ve kalçalarını uyluklarının arasına yerleştirdi. Kadın sessizce yalvararak ona doğru eğildi. Adam bir kez daha onu bekletti.

Boynunu öptü, göğüslerini emdi.

Kalçalarının arasına uzandı. "Seni buradan öpmeme izin ver."

"Neden?"

"Esas olarak bundan zevk alacağından şüphelendiğim için ve sana zevk vermek istediğim için. Eğer şimdi orgazm olursan, daha sonra acın daha az olacaktır. Ama aynı zamanda seni gerçekten, derinden, çok ama çok tatmak istediğim için."

Gülümsedi. "O zaman elbette."

Başını eğdi ve bacaklarının arasına yerleşirken bıyıkları kadının iç bacaklarına sürtündü. Geniş omuzları kadının dizlerini birbirinden ayırdı ve iki elini kadının kalçalarının altından geçirip kaldırarak öpücüğünü almak için onu en uygun açığa getirdi.

Bir an için bu yakınlık çok fazla, çok belirsiz geldi. Ama onun derin memnuniyet iniltisini duyduğunda, tereddütü ortadan kalktı.

Dili, kadının cinsel organının dikiş yerlerinde gezindi. Oh. Oh, *Tanrım*.

Kalçalarının iki yanındaki yastıkları kavradı ve parmaklarını püsküllü brokarın içine daldırdı.

Tepesindeki havai fişekler, dilinin her geçişinde içinde patlayan hislerin yanında hiçbir şeydi. Başparmaklarıyla onu ayırdı ve keşiflerine açtı.

Dikkatini kızın yarığının tepesindeki sinir demetine verdi ve çevik, titrek diliyle orayı yokladı.

Penny'nin başı geriye yuvarlandı ve gözlerini kapatarak onun erotik yeteneğine ve lezzetli, artan zevkine teslim oldu. Elini onun saçlarında dolaştırdı ve daha fazla temas, daha fazla keyif arayışıyla ona doğru eğildi.

Başı dönene ve aşağıya bakmaya çekinene kadar daha da yükseğe tırmandı.

Zevk onun içinden geçerek mutluluk kıvılcımlarına dönüştü. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kendini eline alarak ereksiyonunu her ikisinin de olması gereken yere yönlendirdi. Onun kalbine, ait olduğu yere.

"Lütfen," diye yalvardı.

Onu içine ittiğinde canı yandı. Nefes alırken, gerilirken onu tuttu. Onun mücadelesini, vücudundaki gerginliği hissetti.

"Sen-" Boğuk bir ses. "Bu-"

Cevap olarak ellerini adamın sırtına koydu ve onu daha derine çekti.

İnledi. "Penny."

Daha derine itti, uzunluğunu hafif, inişli çıkışlı itişlerle onun içinde çalıştırdı. Son itişle birlikte kendini kabzasına kadar gömdü ve göğsünden bir şaşkınlık çılgılığı kopardı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona.

"Her şey yolunda." "Emin misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim."

Kolay, yumuşak bir ritim tuttururken, kelimeler bir ilahi gibi zihninde sallanıyordu.

Ben

iyiyim.

Sorun

değil.

Bu iyi bir

şey.

Çok iyi.

Ben seninim. Seninim. Seninim.

Hızını artırdı. Kalçalarını kaldırdı, onu daha derine götürmek için açtı verdi.

İticileri tekrar tekrar eve doğru ilerledi, kalçalarının her kazısına hırıltılı, umutsuz bir ses eşlik etti. Bir lanetle kadının bedeninden çekildi ve kendini eline alıp okşayarak tamamladı.

Sonra onun göğsüne yığıldı, tuğladan daha ağırdı. Kollarını onun omuzlarına doladı ve parmak uçlarıyla sırtını hafifçe okşayarak onu sıkıca tuttu. Gözyaşları gözlerine hücum etti ama onları geri itti. Adam onları sevinç yerine üzüntü sanabilirdi.

Tepemizde artık havai fişek yoktu. Gürleyen patlamalar ya da çatırdayan ışıklar yoktu. Sadece düzensiz nefesler ve kalp atışları.

Geçmiş, gelecek... hiçbirinin önemi yoktu. Sadece bu an, bu adam vardı. Bu bir kalp atışı ve sonra bir sonraki, bu hayatı oluşturmak için bir araya geliyor.

Ona ait olan bir hayat. Sonunda.

Gabe kenara çekildikten sonra, havada asılı kalan havai fişek sisinin içinden onu izledi. Bunu gerçekten istediğine inanıyordu. Öyle olmasaydı onunla sevişmezdi.

Ama bu daha önceydi. Sonrasında da aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini göreceğiz.

"Gabriel." Sırt üstü yuvarlandı ve gökyüzüne baktı. "Bana mahvolmanın nasıl bir his olduğunu sor."

"Mahvolmak nasıl bir duygu?"

Kadının yüzüne yayılan sırıtışı izledi. "Hiçbir fikrim yok."

Gabe nefesini verdi ve göğsündeki korku düğümü çözüldü. "Yani

pişman değilsin."

"Pişman mı?" Neredeyse zıplayarak oturma pozisyonuna geçti. "Zerre kadar değil. Çok sevindim. Sanırım tanıştığımızdan beri bunu istiyordum. Ama cesaretimi toplayabileceğimi hayal bile edemezdim." Elini ağzına bastırdı ve güldü. "Bekaretimi bir çatı katında kaybettim. Sana" -çıplak vücuduna doğru iki eliyle bir işaret yaptı- "sana."

Gabe bir kolunu başının altında kavuşturdu. Bunu bir iltifat olarak kabul etmesi gerekiyordu.

"Emma, Nic ve Alex buna asla inanmayacak."

"Bir dakika bekleyin." Dik durma sırası ondaydı. "Onlara söylemek istemediğine eminim."

"Onlara her şeyi anlatıyorum.

Neredeyse." "Evet, ama ..."

"Neden onlara söylemeyeyim ki? Sence utanmalı mıyım?" "Hayır," diye yanıtladı. "Ama onlar *benim* utanmam gerektiğini düşünecekler."

"Dürüst olmak gerekirse, saklayabileceğimden emin değilim. Beni gördükleri anda tahmin edeceklerdir."

Evet, diye düşündü, muhtemelen öyle olacaktı. Başı dönüyordu, yüzü kızarıyordu.

Işıl ışıl. Hiçbir şey onun yüzündeki o ifadenin oluşmasına yardım ettiğini bilmenin verdiği hazzı geçemezdi. Birkaç dakika önce zar zor atlattığı, kanını kaynatan, ruhunu paramparça eden doruk noktası bile.

"Merak etme," dedi. "Onlar benim en yakın arkadaşlarım ve kimseye bir şey söylemezler. *Times*'a ilan vermek gibi bir niyetim de yok."

Bu ifade onu duraksattı. Belki de *Times*'ta farklı bir ilan bekliyordu. Bir nişan ilanı.

Boğazını temizledi. "Peki ileriye dönük beklentileriniz neler?"

"Beklentiler mi?"

"Umutlarınız. Eğer varsa."

"Oh, biliyorum." Çenesini eğdi ve altın rengi kirpiklerinin arasından ona baktı. "Umarım bunu tekrar yapabiliriz."

Hayretle ona baktı.

"Şu anda değil, mutlaka," demek için acele etti. "Yorgun olduğunuzu biliyorum. Başka bir gün iyi olur."

Elinde olmadan kıkırdadı. Kolunu esneterek onu bir öpücüğün içine çekti; kız da ona aynı tutkuyla ve nefes nefese erotik bir iniltiyle karşılık verdi. "Yorgunluğuna" dair sevimli endişelerine rağmen, başka bir performansın zorluğuna kolayca dayanabilirdi.

"Aman Tanrım," dedi. "Neyi serbest bıraktım?"

"Ben." Elini kaldırdı ve öptü. "Hayatımın ve bedenimin kontrolü bende ve sen bunun ne anlama geldiğini bilemezsin. *Ben* de ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de öyleyim, diye düşündü. *Lanet olsun, ben de öyleyim.*

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı ve yıldız ışığıyla yıkanan güzelliğine hayran kaldı. Tamamen yeni bir kadın gibi görünüyordu. İrkildi. "Bixby. Eve gitmeliyiz. Yürüyüşe ihtiyacı olacak." Peki, o zaman. Belki de tamamen yeni bir kadın değildi.

On Yedinci Bölüm

Birkaç gün sonra Penny, Nicola'nın mutfak masasında oturmuş, haftalık *Prattler* gazetesinin baskıdan yeni çıkmış nüshasına bakıyordu.

"Bakamıyorum," dedi.

"Okumamı ister misin?" Nicola gazeteye uzandı. "Hayır." Penny elini gazetenin üzerine vurdu. "Ben okurum. Hazır olduğumda." Boş tabağına baktı. "Başka bisküvi var mı?" "Sen ve Bixby arasında mutfak bomboş."

"Daha fazla pişirme planınız var mıydı?" Penny umutla sordu. "Yardıma olabilir."

Bir tabak taze bisküvi ile her şey biraz daha kolay görünüyordu.

Parmaklarını gazetenin ön sayfasına vurdu. "Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. Bekleyerek içeriği değiştirebileceğimi sanmıyorum. Basılı olan basılıdır. İçinde ne olduğuna bağlı olarak ben zaten ya bir skandalım ya da evde kalmış bir kıyım."

"Aslında," diye düşündü Nicola, "gazete kapalı kaldığı sürece, her ikisinden de."

"İkisi de mi?"

"Şu anda hem bir skandal hem de evde kalmış bir kızsın."

"Çok özür dilerim. Korkarım sizi anlayamıyorum." Penny sık sık Nicola'nın zihninin kıvrımlarını ve dönüşlerini takip etmekte zorlanıyordu. Herkes zorlanırdı.

Nicola'nın gözleri sanki uzaktaki ufka bakıyormuş gibi odaksızlaştı. Sadece kendisinin görebildiği bir ufka. "Bir kedi aldığınızı düşünün," dedi yavaşça, "ve onu bir kutuya kapattığınızı."

"Bir kediye kutunun içine mi kapatacaksın?" Penny dehşete kapılmıştı. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Elbette bunu gerçekten yapmazsınız. Ben sadece felsefi bir muammayı örneklemeye çalışıyorum."

"Ne tür bir felsefi muamma bir insanın kedileri boğduğunu hayal etmesini gerektirir? Eminim daha iyi bir örnek vardır."

"Haklısın. Başka bir şey düşüneceğim." Nicola kurcalamayı bir kenara bıraktı. "Penny, konuşmak istediğin bir şey olursa ben her zaman yanıdayım. Emma ya da Alexandra kadar sempatik ve rahatlatıcı olmadığımı biliyorum."

"Nic-"

"Merak etmeyin. Kendimi küçümsemiyorum. Sadece yeteneklerimi biliyorum ve bu onlardan biri değil. Bununla birlikte, her zaman dinlemek için buradayım. Ve konu gönül meselelerine geldiğinde, tamamen deneyimsiz değilim."

"Sen ... sen değil misin?" Penny şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Bunca yıllık arkadaşlıkları boyunca Nicola bir kez bile sevgilisinden ya da bir talibinden söz etmemişti. Bırakın aşık olmayı.

Nicola başını iki yana sallayarak bir dişli aldı ve elinde evirip çevirdi. "Erkekler korkunç derecede dikkat dağıtıcı olabiliyor."

Penny'nin aklında binlerce soru vardı ama hiçbirini sormadan saatler çalmaya başladı. Evin dört bir yanından çan sesleri, guguk kuşları, sarkaç vuruşları ve çınlayan ziller tarafından bombardımana tutuldular.

Nicola'nın çok sayıda saati vardı. Daha doğrusu Nicola'nın babasının çok sayıda saati vardı ve Nicola bunlardan bir tanesini bile elden çıkarmaya kıyamıyordu. Saat başı çıkan kargaşa sohbeti bölse de Penny hiç şikâyet etmezdi. Nasıl şikâyet edebilirdi ki? Düzinelerce kedi yavrusu alan bir kadının eleştirecek çok az yeri vardı.

Bugün daha kötüsü de olabilirdi. Saatler bu kez fazla ileri gitmedi, çünkü öğleden sonra saat sadece üçtü.

Tanrım. Öğleden sonra saat üç mü? Penny çoktan beri orada oturuyordu.

Artık oyalanmak yok.

Prattler'ın kopyasına uzandı, onu sosyete sayfalarına açtı ve kısa bir süre için gözlerini kapadı. Garip bir şekilde, ne dileyeceğini bilmiyordu. Belki de Nicola haklıydı ve Penny bunu erteliyordu çünkü bir şebboy ve baştan çıkarıcı olmaktan hoşlanıyordu ve toplumun her ikisi de olmasına izin vermemesine içerliyordu.

Maskeli balodan sonraki günler hayatının en heyecan verici günleriydi. O ve Gabriel kararı beklerken, zamanı çeşitli tutkulu ve giderek daha yaratıcı yollarla değerlendirmişlerdi. Sanki tüm saatler durmuş ve meraklı gözlerden ya da sonuçlardan uzak gizli bir sığınak yaratmışlardı.

Bu gazeteyi açtığında saatler yeniden işlemeye başladı. Zaman onları yakalamıştı ve öyle ya da böyle, çalınan tutku çağları sona erecekti.

Penny bitmesini istemedi.

Yine de gerçeklerden daha fazla kaçamazdı. Eğer bunu kendisi için okumazsa, her şeyi Caroline Teyze'den duyacaktı.

Hazırlıklı olmak daha iyi.

"Yüksek sesle oku," dedi Nicola.

"Maximus Kulübü'nün Bahar Şenliği'nden Bir Rapor." İçindekileri gözden geçirdi ve en önemli kelimeleri çıkardı. "Southwark, zevk bahçesi, maskeli balo, orkestra, şampanya . . . Ah. İşte buradayız.

Tanınmış konuklar katılıyor."

Penny isim ve unvan listesini taradı. Kuzeni Rus Prensi'nden doğal olarak bahsediliyordu. Daha aşağıda Bayan Irving'in adı geçiyordu. Neredeyse sütunun sonuna gelmişti ama henüz Leydi Penelope Champion'dan söz edilmiyordu.

Sonra sonuç paragrafını okudu.

"Maskeli baloların alışlagelmiş modasına uygun olarak, çoğu davetlinin kimliği herkesin görebileceği kadar açıktı. Ancak, geceye katılan bir beyefendi hatırı sayılır miktarda entrika yaratmayı başardı. Gece sona ererken konukların ağzında tek bir soru vardı. Bu parlak zırlı şövalye kimdi? Gizem devam ediyor. En son ... ile birlikte görülmüş." Penny inledi.

"Eee?" Nicola sordu. "Hangisi? Skandal mı, evde kalmış kız mı?" "Görünüşe göre ikisi de değil."

"Bir bakayım." Nicola kâğıdı aldı ve Penny'nin bıraktığı yeri buldu.

"En son kimliği belirsiz bir kadınla birlikte görüldü."

Penny her heceyi ayırarak, "Kimliği belirsiz kadın," diye tekrarladı. Başını masanın yüzeyine bıraktı. "Bundan daha iç karartıcı ne olabilir ki?"

"Boğucu bir kedi mi?"

"Doğru."

Nicola gazetenin sayfasını çevirdi. "Bir dakika. Komşunuz bir baloya mı ev sahipliği yapıyor?"

"Ne?"

Penny sandalyesinden kalktı ve Nicola'nın omzunun üzerinden okumak için acele etti.

İşte oradaydı, siyah beyaz.

Bloom Meydanı'ndaki eski Wendleby konutunda bir balo düzenliyor. Kaynaklarımıza göre, Bay Duke Londra'nın önde gelenlerini davet etmiş. Ev sahibinin mali gücü ve bunu acımasızca kullandığı düşünüldüğünde, soru davetini kimin kabul edeceği değil, kimin reddetmeye cesaret edebileceği olacaktır.

"Burns! *Burns!*"

Gabe yüzünü buruşturdu. Tam da ihtiyacı olan şeydi; mimarı ile hizmetçisi arasında saçma sapan bir çatışma daha. Masasından kalktı ve Hammond'ın böğürmesini yemek odasına kadar takip etti, başlamadan önce önleyebilmeyi umuyordu.

Ne yazık ki çok geç kalmıştı. Bayan Burns çoktan gelmişti.

"Evet, Bay Hammond?" Hizmetçi omurgasını dikleştirdi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Hammond duvardaki portreyi işaret etti. "Bana neden bir içyağı pudingi ile zayıf çeneli bir semenderin melez yavrularına baktığımı açıklayabilirsin."

"Bu Bayan Bathsheba Wendleby'nin bir portresi."

"İşçilere iki gün önce bu resimleri kaldırmalarını açıkça söyledim. İşte, yeniden ortaya çıktılar. Sanki sihirle." Sesi keskinleşti. "Kara büyü."

Burns, Hammond'un dile getirmediği büyücülük suçlamasına değinmedi. "Bunlar Wendleby'lerin nesillerini temsil eden aile portreleri."

"Wendleby'lerin o nesilleri artık burada yaşamıyor." "Yine de Bay Hammond," dedi kadın önseziyle. "Bu ev bir mirası vardır ve bu miras unutulmayacaktır."

"Bu evin cazip bir adresi var," diye araya girdi Gabe. "Burayı aristokratlarla takılmak isteyen yeni yetme bir para babasına satacağım. Bu alıcılar huysuz bir bey ve av köpeklerinin eskimiş portrelerini istemezler. Modern su dolapları ve yaldızlı pervazlar isterler. Eğer Sir Algernon Wendleby değerli mirasını önemsiyorsa, aile servetini kartlar ve metreslerle çarçur etmemeliydi."

Tiradını bitirdiğinde Gabe kendini oldukça kötü hissetti. Hizmetçiye kızgın değildi. Kendisine kızgındı.

Penny'yle geçirdiği son birkaç günden ve geceden sonra Gabe'in Mayfair'de ne aradığını hatırlamaya ihtiyacı vardı. Bu evi mümkün olan en yüksek fiyata satmak için buradaydı ve yeni sakinler *tondan* hoşlanmazsa, çok daha iyiydi. Kalmak için burada değildi.

Komşu kadınla ateşli bir *ilişki* sürdürmek için de burada değildi. Her buluşmada, bu seferin son olacağına dair kendine söz veriyordu.

Bu son *olmalı*. Penny için riskler çok büyüktü.

Sonra onun adını fısıldar, ona nazlı bir gülümseme verir ya da genel çevresinde nefes alırdı ve tüm kararları toza dönüşürdü.

"Nasıl isterseniz, Bay Dük," dedi kahya. "Tablolar bugün kaldırılacak."

"Gitmeden önce bir şey daha var." Hammond gözlerini ona dikti. "Nasıl öldü?"

"Kimi kastediyorsunuz, efendim?"

"Bay Burns. Kocanız. Sanırım dul kaldınız."

"Evli olsunlar ya da olmasınlar, hizmetçilere Bayan diye hitap etmek adettendir. Bay Burns diye biri hiç olmadı." Kapı zilinin sesiyle başını eğdi. "İzin verirseniz, kapıyı açacağım."

Hizmetçi odadan çıktıktan sonra Hammond Gabe'e yaklaştı ve sesini fısıltıya indirdi. "Bay Burns yok mu? Buna bir an bile inanmıyorum. Cesedini bir yerlerde bir gardıropta saklıyor."

Gabe mimarının etrafında dolaşan havayı kokladı. "Bu koku da ne?"

"Sarımsak." Hammond cebinden beyaz, kâğıt gibi bir ampul çıkardı.

"Ben

her zaman bir miktar taşımayı kabul etti ve siz de öyle yapmalısınız. Korunmak için. Sarımsak sevmezler."

"Hizmetçiler mi?"

"Vampirler."

"Tanrı aşkına, buna bir son vermeliyiz. Burns bir vampir *değil*."

"Yeterince solgun. Ama gündüzleri dolaşıyor.

Belki de bakire bir güzelin yeniden canlanmış cesedini ele geçiren gezgin bir kötü ruhtur." Hammond iki elini gümüş rengi saçlarında gezdirerek uzaklaştı.

Gabe adamın ardından bakakaldı. Bakire bir güzel mi? *Burns mü?*

Gabe, kasvetli kıyafetini ve sürekli asık suratını görmezden gelirse, kadının *itici* olmayabileceğini düşündü. Ama güzel miydi?

Belki de Hammond'a gerçekten büyü yapmıştı.

Koridordan hafif ayak sesleri yaklaştı. "*Balo* mu? *Balo* mu düzenliyorsunuz? Bana bundan bahsetmeyi mi planlıyordun?"

Penny. Büyüleyici güzelliklerden bahsetmişken.

Gabe onu selamlamak için döndü ama söyleyecek söz bulamadı. Tanrım, çok güzeldi.

Kısa süren tanışıklıkları boyunca, önce Bixby'yi kömür deposundan kurtarıırken, sonra da Hubert'i nehirde kovalarken elbiselerini sistematik olarak mahvetmişlerdi. Maskeli balodan sonra, siyah matem elbisesi bile asla eskisi gibi olmayacaktı.

Sonuç olarak, gardırobunun daha da gerilerine uzanıyor ve muhtemelen bir süredir giymediği elbiseleri çıkarıyordu. Her biri farklı, daha genç bir Penny portresi çiziyordu. Garip bir şekilde, onu tersten tanımaya başlamıştı. Bir yıl daha parlak tonları ve daha düşük yakaları seçmişti, bir yıl ağırbaşlı dantelleri tercih etmişti ve bir yıl da bir modacı onu saçma sapan sayıda volan giymeye ikna etmiş olmalıydı.

Bugün giydiği elbise birkaç yıl önce, sadece daha genç değil, aynı zamanda daha ince yapılı olduğu zamanlarda dikilmiş olmalıydı. O zamandan beri vücudu olgunlaşmıştı ve şimdi tülbent vücuduna kireç badanasının taşı kavradığı gibi yapışıyordu. Tanrıya şükür, *meme uçlarını* seçebiliyordu.

Vicdanı onu rahatsız ediyordu. Birkaç dakika önce kendisine hatırlattığı bir şey vardı. Burayı satmak, Mayfair'i ve Leydi Penelope Campion'ı geride bırakmakla ilgili bir şey. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Kalçalarını saran ipeksi kalçaları ve dün onu ahırın üstündeki samanlığa götürdüğünde dizlerine sürtünen kaba eyer battaniyesi dışında hiçbir şey. O kadar çok toz solumuştu ki, hapşırık onu gece boyunca uyutmamıştı.

Hiç pişmanlık duymadı.

"Buradayım, Gabriel," dedi sertçe, bakışlarını göğüslerinden uzaklaştırarak. Katlanmış bir gazeteyi onun görebilmesi için kaldırırken alnı endişeyle kırıştı. "Ve bunun hakkında konuşmamız gerekiyor."

On Sekizinci Bölüm

"Bunun anlamı ne? Bir baloya mı ev sahipliği yapıyorsunuz?" Penny, Gabriel'in açıklamasını bekledi.

Hiçbir şey teklif etmedi.

Bunun yerine, odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü, elindeki kâğıdı aldı ve yaklaşmakta olan balo haberini okudu.

"Tartışacak pek bir şey göremiyorum. *Prattler* ayrıntıları yakalamış. Aslında, yayın göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede doğru." Gazeteyi geri verdi.

"Evet, ama-"

"Sen buradayken. . ." Onu takip etmeye davet eder bir tavırla arkasına bakarak odadan çıktı. "Bazı duvar kaplamaları hakkında fikrinizi almak istiyorum."

Merdivenleri çıktı ve Penny de onu takip etti. Onun peşinden bir köpek yavrusu gibi gitmekten nefret ediyordu ama kaçmasına da izin vermeyecekti. "Gazeteye göre davetiyeleri çoktan göndermişsiniz. Belki benimki postada kaybolmuştur?"

"Hammond deniz salyangozu mavisini seviyor," diye devam etti.

"Ama güncel modalar konusunda onun fikirlerine güvenmiyorum. Bir hanımefendinin süiti için değil."

Penny sıkılmış dişlerinin arkasından hırladı. Ona hiç dikkat etmiyor muydu? Görünüşe göre hayır, yoksa onu bu balo planının berbat bir fikir olduğu konusunda uyarırdı.

Onu çoğunlukla boş olan bir yatak odasına götürdü. Birkaç parça mobilya odanın ortasına itilmiş ve Hollanda bezleriyle örtülmüştü ve duvarlar boş alçıdan uzanıyordu. Bir duvara, her biri mavinin farklı bir tonunda olan üç ipek şam şeridi yapıştırılmıştı.

"Evimi gördünüz. Duvar kaplamalarındaki güncel modalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bay Hammond'un fikri kesinlikle-"

Kapıyı kapattı ve onu kapıya doğru iterek, sahiplenici bir öpücükle ağzını onunkine yapıştırdı. Adamın dili kadınınkini bulduğunda, kadının boğazından muhtaç bir iç çekiş yükseldi. Gazete elinden kaydı ve yere düştü. En başta onu neden tuttuğunu hatırlayamıyordu. Ama önemli değildi.

Tek tutmak istediği Gabriel'di.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarına dolamadan ve sıkıca tutmadan önce avuçlarını bıyıklarının lezzetli tüylerinde zımparaladı. Elleri vücudunda dolaştı, kalçalarını avuçladı ve göğüslerinin üzerinde gezindi.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı öpücükler arasında.

"Uzun zaman oldu." "On yedi saat oldu" -düşündü- "on yedi saat."

"Dediğim gibi. Yıllar." Boynunu öpmek için eğildi.

"Yapamayız," diye nefes nefese kaldı. "Burada olmaz. Yatak yok." Adam hınzırca sıırttı. "Aşkım, yatağa ihtiyacımız yok." "Oh."

Adamın bir eli kızın elbisesinin eteğini yakaladı ve dizinin üzerine kaldırarak iç etekliğini vücutlarının arasında sıkıştırdı. Avucunu kadının kalçasında gezdirdi ve dokunuşunun ardından zevk dalgaları yayıldı. Adam kızın boynuna sokulup göğüslerini bedeninden taşıkları yerden yalarken, dokunuşu kızın mahrem yerlerini keşfediyordu. Nefes alış verışı hızlandı. Meme uçları sertleşti, ağrıyan zirvelere ulaştı.

Bir parmağını onun içine kaydırıldı. Kadın kapıya doğru eridi, dizleri yumuşadı. Adam onun arzusunu ustaca okşamalarla körüklerken, kadın güç almak için adamın omuzlarına yapıştı.

"Bana ne yaptığını anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Bana ne yaptığını anlamıyorum."

"Her neyse, sen de bana aynısını yaptın." Adam ikinci parmağını da içine soktuğunda nefesi kesildi ve onu nefessiz, boğuşan bir öpücükle yakaladı. Birbirlerinin giysilerini çekiştirdiler.

"Seni en başından beri istiyordum,"

dedi. "Ben de seni istedim."

"Gözlerimi her kapattığımda seni yatağında görüyordum." "Seni çıplak ve ıslak hayal etmeden duramıyordum."

"Hayalimde yaptığın şeyleri bilseydin ..." "Seni düşünürken kendime dokundum."

Adam onun dudaklarına karşı inledi. "Tanrım, bu onlardan biri."

Adamın parmakları vücudundan çekilirken kadın protesto için inledi. Ellerini onun poposuna kaydırıldı ve onu ayaklarından kaldırarak

Odanın öbür ucunda, kalın yaldızlı bir çerçeve içindeki boy aynasının duvara dayalı durduğu yere kadar. Hareket ettirmek için çok ağır olmalıydı.

Yüzünü aynaya dönmesi için onu döndürdü ve arkasına geçti. Bakışları aynadaki yansımada kilitlendi. Gözleri karanlık, vahşi ve talepkârdı.

"Göster bana." Eteklerini beline kadar çekti; eteklik, jüpon, kombinezon ve hepsi onu tamamen ortaya çıkarıyordu. "Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Penny'nin kalp atışları durdu. Bu sert emir onu hem utandırmış hem de heyecanlandırmıştı.

Kollarını sertçe bükerek onu kendine doğru çekti. Ereksiyonu sırtının alt kısmında zonkluyordu.

"Göster bana."

Penny aynaya baktı. Kendisinin daha cesur, daha yaramaz bir versiyonu ona bakıyordu. Bir elini karnının üzerine koydu ve parmak uçları kehribar rengi buklelerin arasında kaybolana kadar aşağı doğru indirdi. Nefesini tutarak tereddüt etti.

"Daha fazla," diye talep etti. "Seni görmek istiyorum."

Huysuzluğu onu tahrik etmişti ama gözünü korkutmamıştı. Onunlayken güvende olduğunu biliyordu.

Serbest kalan kolunu başının üzerine kaldırdı, denge için onun boynunu kavradı ve başını göğsüne yasladı. Adam kolunu kadının gövdesine dolayarak onu sıkıca tuttu ve havaya kalkmış eteklerini beline sabitledi. Eklemleri yumuşadı ve kalçaları hafifçe birbirinden ayrıldı.

"İşte böyle. Kendini benim için aç. Bakayım."

Aynadaki kadın kendisine söyleneni yaptı ve parmaklarını aşağıya doğru göndererek cinsel organının pembe, şişmiş kıvrımlarını ayırdı. Tek bir parmak ucu tepedeki hassas tomurcuğun üzerine yerleşti ve hafifçe daireler çizdi.

Adamın hırıltılı nefesi kulağını ısıttı. "Tanrım, çok güzelsin."

Yansımaya baktı, içindeki görüntünün erotizmine kapılmıştı. Kendini bir boudoir tablosundaki kadın gibi hissetti, arzudan kızarmış ve vücudunun kıvrımlarından ve gölgelerinden utanmamıştı. Savunmasız, çıplak haliyle bile sahip olduğu gücün farkındaydı.

Heyecanı arttıkça daha hızlı tıngırdatmaya başladı. Nefes nefese kalmış, sırtını kamburlaştırmıştı.

Birden boşta kalan elini aralarına soktu, yer açmak için kaldırdı. Parmakları hızlıca düğmelerini ilikledi ve pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti. Serbest kalan ereksiyonu vücutlarının arasında zonkluyordu, çok kalın, sıcak ve çok ama çok sertti.

Evet. Beni al.

Bunun yerine onunla alay etti, yarığına doğru bastırdı ve ileri geri kayarak kayganlığını tüm uzunluğu boyunca yaydı. Sonra onu kalçalarından tutup kaldırdı ve içine soktu. Derine, sonra daha derine, çekirdeğine kadar, ona arzuladığı dolgunluğu verdi.

Uzun, sabit vuruşlarla onu aldı. Parmak uçlarıyla gizli tomurcuğu işlerken, onun sertliği baş döndürücü zevki dengeleyen bir çapaydı.

"Gel." Sesi gergindi ama kendini yavaş, yıkıcı bir ritme bıraktı. "Boşaldığını görmem gerek."

Mutluluk onu ele geçirene kadar aynadaki bakışlarını tutabildiği kadar uzun süre tuttu. Dudaklarını ısırды ve doruğa ulaştığında bir çığlık attı. Bir süre onun kollarında ağırlıksız kaldı, vücudunu saran zevkten başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Kadın titremeye başlayınca itişlerini durdurdu ve kemiksiz formunu destekledi. Bu onun için bir nezaketti elbette. Adam, kadının onu hiç hissetmediği kadar sertti ve kadının nefes alış verişi yavaşladıkça adamın vücudundaki gerilim de artıyordu.

Aynada onun bakışlarını yakaladı ve başını salladı.

Şimdi.

"Eğil," diye homurdandı. "Ellerini çerçeveye koy."

Kaba emir onu heyecanlandırdı. Adamın dediğini yaptı, belinden öne doğru eğildi ve ellerini aynanın yaldızlı çerçevesinin iki yanına dayadı.

Onu kalçalarından tutup kaldırdı ve derinlere iterek tek bir güçlü hareketle ona sahip oldu. Onu sert hamlelerle içine alırken, yanları keskin, ritmik şaplaklarla arka tarafıyla buluştu. Odanın içinde yankılanan bu sesler müstehcen ve tahrik ediciydi. Kısa süre sonra bu seslere alçak, ilkel tatmin homurtuları katıldı.

Kadın onu izledi, çiğ, sınırsız erkek arzusunun sergilenişinden büyülenmişti. Adamın alnından ter boşandı. Çenesi öylesine sıkılmıştı ki boynundaki tendonlar kaskatı kesilmişti. Aynaya baktı ve her hamlede göğüslerinin sallanıp oynamasını izledi.

Mırıldandığı bir lanetle adımlarını iki katına çıkardı. Gözlemleri durmuştu. Adamın itme gücüne karşı kendini korumak için yapabileceği tek şey buydu. Adamın gözle görülür kavrayışı yüzünden yarın morlukları olacaktı.

Adamın içinde daha da şiştiğini hissetti ve ritmi durakladı. Acı dolu bir iniltiyle onun seksinden kurtuldu ve bacaklarını birbirine bastırdı, tohumu teninin üzerine dökülene kadar uyluklarının arasına girdi -Sıcak ve kaba.

Kendini işaretlenmiş, sahiplenilmiş hissetti.

Ama aynı zamanda vahşı ve özgür.

Nefes nefese, terli, yapış yapış birkaç dakika sonra birlikte yere yığıldılar ve sırtlarını duvara yaslayarak oturdular. Penny başını onun göğsüne yasladı. Sarılmak için çok güzeldi. Onda o kadar çok şey vardı ki. Penny onun sadece bir koluna tutunmakla ya da başını yaslayabileceği tek bir omuzla bile tatmin olabilirdi.

Ama Penny hepsini istiyordu.

Bunu daha fazla inkâr edemezdi.

Gözlerini kapatarak kulağını onun kalp atışlarına dayadı. Adamın geri kalanı gibi kalbi de güçlü, meydan okuyan ve sadıktı. Kalıcı bir aşk yaşayabilirdi. O bunu inkâr etmekten zevk alıyor olabilirdi ama kadın gerçeği biliyordu. Eğer sevmesine izin verirse, hiç çekinmeden ve şiddetle sevecekti. Sadece en inatçı kadınlar buna dayanabilirdi.

Ve Penny hiçbir şeyi meydan okuma kadar sevmezdi.

Bırak deneyeyim, diye sessizce vasiyet etti. *Bırak deneyeyim*.

"Yani." Oturduğu yerden kalktı ve gerinerek onu yattığı yerden kaldırdı. "Balo hakkında sorular soruyordun."

Top.

Düşüncelerinden sıyrıldı. Evet, bu yüzden gelmişti, değil mi?

"Balo düzenlemeye ne zaman karar verdiniz?"

Pantolonunu çekiştirerek ayağa kalktı. "O gece seni otelden eve teslim etmekle ertesi sabah Irving ailesi üzerinde biraz etki kurmak arasında bir yerde."

Penny şaşkındı. "Sen yapmadın."

"O kız kardeşlerin senin hakkında tüm Londra'ya iğrenç dedikodular yaymasını mı tercih edersin?"

"Benim yüzümden aileleri mahvetmeni istemiyorum."

"Irving'leri ben mahvetmedim. Sadece eğer istersem onları mahvedebileceğimi gösterdim."

Biraz inledi.

"Dinleyin, babalarının kürk ticaretinde yanlış şirketi desteklemesi benim suçum değil."

"Kürk ticareti mi?" Kadın adamın elini kabul etti ve adam da onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Pekâlâ, sanırım şikâyet etmeyeceğim. Bu seferlik."

Demek *Prattler*'da "kimliği belirsiz kadın" olarak kalmasının nedeni buydu.

Tahmin etmeliydi.

Kıyafetini yeniden düzenlemek için elinden geleni yaptı. Kolunun altındaki dikiş sökülüştü. Onarılması gereken bir elbise daha. "Bu hâlâ neden bir baloya ev sahipliği yaptığınızı açıklamıyor."

"Bir taşla iki kuş vurmakla ilgili bir şeyler söyleyecektim ama hayvana zulümden şikayet edersiniz. Bir orkestra kiralayarak ve bir yığın insanı buraya hayran kalmaya davet ederek, bir akşamda iki sorunumuzu da çözebiliriz. Sen teyzeni tatmin edebilirsin. Ben de evi satabilirim." Ellerin neşeli bir şekilde çırpı. "Her şey tamam."

"Ne kadar verimli."

"Hazır buradayken, duvar kaplamaları hakkındaki fikrinizi de söyleyebilirsiniz." Duvardaki ipek damask şeritleri işaret etti. "Bana tercihini söyle."

"Mavi."

"Hepsi mavi. Bakmıyorsun bile." Onu omuzlarından tuttu ve numunelere bakması için döndürdü. "Evin hanımı için en iyisi hangisi?"

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var?" Gerildi. "Neden önemli olmasın ki?"

"Çünkü ben evin hanımı *değilim*." Hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalıştı ve muhtemelen başaramadı. "Burası benim yatak odam değil. Hiçbir zaman da olmayacak. Yani benim ne düşündüğümün bir önemi yok, öyle değil mi?"

Bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Belki de değil."

Penny eteklerini düzeltti ve duygularını yatıştırmak için bir nefes aldı. Onun hayal kırıklığını hak etmiyordu. Evi satmak her zaman onun hedefiydi ve bunu hatırlatmak istemediği için huysuzluk ediyordu.

Ona aşık olması onun suçu değildi. Bunun için kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

"Beni boş ver," dedi oyunbaz bir tavırla. "Benim modadan anladığım yok. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, mavinin hiçbir tonunu sevmiyorum. Hepsi bu."

Mantıksızca bulduğu bir hareketle onu alnından öptü. "Pekâlâ o zaman."

Penny konuyu değiştirmeye karar verdi; yavru kediler. Yavru kediler her zaman hoş bir konu değişikliğiydi.

"İşte size iyi haberler. Son yavru kediler tamamen süten kesildi. Yeni evleri için hazırlar. Onları yarın alabiliriz."

On Dokuzuncu Bölüm

Çoğu insan yavru kedilerin kıyamet habercisi olduğunu düşünmez. Ama o zaman, çoğu insan Gabe değildi.

Bu işle ilgili kötü hisleri vardı.

Her şey, kadının ulaşım şekli konusunda ona karşı çıkmasıyla başladı. Adam arabasını teklif etti ama kadın taksiye binmekte ısrar etti.

"Kediciklerden biri barouche'un döşemesini tırmalarsa senin homurdanmanı dinlemeyeceğim."

İkisinin arasında üç sepet dolusu yavru kediyle bir hackney'e doluştular. Hepsini bir arada tutmanın imkânsız bir iş olduğu ortaya çıktı. Paltosuna çapak gibi yapışmışlardı ve bir tanesini omzundan alıp sepete geri koyar koymaz, bir diğeri pantolonunun paçasını tırmalıyordu.

Bu sırada Penny onun karşısında oturuyordu - tamamen rahatsız edilmemişti ve içinde bulunduğu duruma gülüyordu.

"Yardım edebilirsin."

"Ve eğlenceyi mahvetmek mi? Asla."

Gabe küfrederek yeğenin işlemesinden minyatür, yarı saydam bir pençe çıkardı.

"Belki de seni bir ağaç sanmışlardır," dedi.

"Belki de şapka bandıma bir uskumru sıkıştırmışsındır." Bir dizi minik, yırtıcı diş kulak memesini ısırıldı.

"Neredeyse geldik."

Neredeyse geldik. Neredeyse nereye, tam olarak? Gabe boynunu bükerek taksinin dışına baktı. O bir kedi kuşatmasını savuştururken, onlar Doğu Yakası'nın içlerine doğru epey yol almışlardı.

Kaşlarını çattı. "Bu mahallede ne işimiz var bizim?" "Yavru kedileri yeni evlerine götürüyoruz."

Hackney durdu.

"O zaman bu biz olacağız," diye duyurdu. "Burası mı?"

"Evet, burada."

Gabe'in kolundan son bir cesur kedi yavrusu daha kopardı ve onu da sepete attı. Gabe'in manşetindeki düğme bir ipliğin ucunda sallanıyordu.

Basit bir tuğla cephesi olan bir binanın önünde durmuşlardı. Çevresine bakılırsa iyi bakılmış gibi görünüyordu ama Gabe dış görünüşe güvenmezdi.

"Eğer onları sokaklara salmayı düşünüyorsanız, buralarda fare sıkıntısı çekmezler."

"Böyle bir şeyi yapmayı asla hayal etmem."

Bunu yapmayacağını biliyordu ve bu onu daha da rahatsız etti. Bu suç ve sarhoşluk yuvasında sevgi dolu yuvalar çok azdı, üstelik sadece yavru kediler için değil. Genç, savunmasız bir yaratık burada huzur bulamazdı. Sadece soğuk, açlık ve korku.

Penny taksiden inmek için hamle yaptığında, adam onu geri çekti. "Oh, hayır, değilsin."

"Saçmalama. Bu tamamen güvenli."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Gabriel." Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Burayı gerçekten *hiç* ziyaret etmedin mi?"

Burayı neden ziyaret etmiş olabilirdi? Etrafına bakındı, sokak isimleri ya da numaraları, tepesinde asılı herhangi bir işaret aradı. Sadece cama çarpmış şaşırtıcı sayıda yüzün bulunduğu bir pencere gördü.

Çocukların yüzleri.

Gerçek onun üzerine çöktü. *Penny, ne yaptın sen?*

İki elinde birer sepet taşıyarak ve üçüncüsünü ona bırakarak çoktan kaldırımına inmişti. Başını eğerek ona işaret etti. "Gel o zaman."

"Bekle."

Onu yakalamak için taksiden aşağı atladı. Onu durdurmak için. Ama kadın çoktan zili çalmıştı. "Hammond sana söyledi, değil mi? Başka biri olamazdı."

Dirseğiyle onu nazikçe dürttü. "Endişelenme." "Endişeli değilim," diye yalan söyledi.

"Korkma o zaman."

"Korkmuyorum. Öfkeliyim. O zavallı mimar müsveddesini bir an önce kovacağım."

"Saçmalık. Bay Hammond'a kızgın değilsin. Sadece sonunda onu bulduğum için kızgınsın."

"Neyi buldun?"

Ona kendini beğenmiş küçük bir gülümseme verdi. "Yumuşak karnın."

Kapı açıldı ve onları koyu yeşil bir elbisenin üzerine beyaz bir önlük giymiş, orta yaşlarda bir kadın karşıladı. Penny'yi görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Leydi Penny. Sizi tekrar görmek ne güzel. İçeri buyurun, içeri buyurun." Onları kapıdan içeri buyur etti.

"Konuştuğumuz gibi çocuklar için bir sürpriz getirdim." Penny bir sepeti kaldırdı. "Size de bir sürpriz getirdim. Mrs. Baker, sana Bay Gabriel Duke'u takdim edeyim. Bulunması zor hayırseveriniz." "Bay Duke?" Kadın şok içinde elini göğsüne götürdü. Kadın

Gabe'e döndü. "Rica ederim efendim. Rica ederim."

Gabe cevap olarak üstünkörü bir selamlama mırıldandı. Bu Bayan Baker ona hoş geldin demek istiyordu ve onun tek istediği yarım bir dönüş yapıp geldiği yoldan çıkmaktı. Bir dahaki sefere burayı gezmesi için ısrar edeceklerdi.

Penny, "Belki de bize burayı gezdirmeye nezaketini gösterirsiniz," diye önerdi.

Gabe araya girdi. "Buna gerek kalmayacak-"

"Hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez," diye yanıtladı Bayan Baker. "Lütfen, bu taraftan. Bay Duke, umarım her şeyi standartlarınıza uygun bulursunuz."

Bundan kaçış yok gibi görünüyordu.

Koridorda ilerlerken, Gabe bir kapının arkasından kendisine bakan küçük, kırmızı yanaklı bir yüz gördü. Fark edildiğini anlayınca çocuk hemen ortadan kayboldu. Görünüşe bakılırsa çocuk bir izci olarak atanmıştı, o geçerken kapının arkasından gelen fısıltılara bakılırsa.

"Şu anda iki buçuk çocuğumuz var."

Eviyle gurur duyduğu her halinden belli olmasına rağmen, görünüşe göre Bayan Baker oyalanmaya pek inanmıyordu - Gabe'in takdir ettiği bir özellikti bu. Onları hareketli bir mutfak ve bulaşıkhaneden geçirdi, sonra da uzun sıra masa ve sıraların bulunduğu bir yemek salonuna soktu. Koridora çıktılar ve başhemşire hemen bir merdivene tırmandı.

Gabe geri çekilince Penny sabırsızca onu takip etmesini işaret etti. Onlara katılmaktan başka çaresi yoktu, tabii ayaklarını sürüyen huysuz bir okul çocuğu gibi görünmek istemiyorsa.

Sahanlığa vardıklarında Bayan Baker, "Bu katta yatak odaları var," dedi. "Kızlar bir tarafa, erkekler diğer tarafa. Bir odaya dört kişi."

Onun ısrarıyla odalardan birine baktı. Basitçe döşenmişti ama bir toplu iğne kadar temizdi. Yataklar, bir lavabo ve duvarda bir sıra mandal

paltolar asılmıştı. Her paltonun altında, uygun büyüklükte bir çift sağlam çizme bulunurdu.

Gabe bakışlarını botlardan ayıramıyordu.

Bayan Baker fark etti. "Çocukların her gün için başka ayakkabıları var efendim. Onlar kilise ve geziler için."

"Evet, elbette." Boğazını temizledi.

"Buraya gel, seni küçük alçak." Penny sepetinden kaçan siyah bir kedi yavrusunun peşinden koştu. Küçük kaşifi ensesinden tutup kaldırdı.

Bayan Baker güldü. "Çocuklarla tanışmak için sabırsızlandığına şüphe yok. Hemen yukarı çıksak iyi olur." Penny ve Gabe onu takip ederken, o da sahanlığa doğru ilerledi. "Küçük çocukların kreşi sol tarafta. Okul odası sağ tarafta. Doğal olarak çocukların çoğu bize derslerinden geri kalmış ya da hiç ders almamış olarak geliyor. Sabırlı öğretmenler bulduğumuz için şanslıyız."

Dikkat çekmek için ellerini çırttı. Öğrenciler ayağa fırladı ve dimdik durdu. "Herkes çocuk odasında toplansın lütfen. Misafirlerimiz bize bir ikram getirdiler."

Çocuklar yazı tahtalarını geride bırakarak kreşe ilk giden olmak için birbirlerini ezdiler.

Penny Gabe'e döndü. "Bu şerefe nail olmak ister misin?" "Bunu neden isteyeyim ki? Onlar senin yavruların."

"Evet, ama çocuklar sizin sorumluluğunuzda."

"Değiller," dedi kararlı bir şekilde. Buraya para verdi. Çocukları kendi himayesine almadı.

"Nasıl isterseniz."

Penny ve Bayan Baker çemberin ortasına giderek sepetlerden yavru kedileri çıkarmaya başladılar. Küçük tüy yumaklarını gören çocuklar sevinç çığlıkları attı.

Çocuklar hangi yavru kedinin kime ait olduğu konusunda pazarlık edip tartıştılar. Penny kavgaya dahil oldu ve kedi kişiliklerini insan kişilikleriyle eşleştirdi.

Gabe pantolonunun paçasını bulan çizgili kızıl kedi yavrusunu çözdü ve onu bırakacak bir yer aradı. Yan tarafta, genç bir kız arkasına yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve gözlerinde özlemle bu mutlu kargaşayı izliyordu.

"İşte. Bunu al." Gabe yavru kediyi onun kucağına bıraktı.

Kız tereddütte kaldığında, onun yanına çömeldi ve kediyi nazikçe okşadı. "Kulaklarının arkasını, böyle. Kulaklarının tırmalanmasından hoşlanmayan pek fazla yaratık yoktur."

Kız elini çekti. "Hırlıyor."

"Mırıldanıyor," diye düzeltti. "Senden hoşlandığı anlamına geliyor." Minik yaratık onun kollarında kıvrıldı ve ovuşturdu. "Ona bir isim versen iyi olur."

Ayağa kalktığında Gabe gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Kürklü kargaşa denizinde Penny'nin bakışlarıyla karşılaştığında, Penny'nin yüzünde Gabe'in beklediği o tatlı, kendini beğenmiş ifade vardı.

"*Sana söylemiştim*" diyen o küçük gülümseme.

Lanet olsun. Bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Kadın da hiç vakit kaybetmeden ona saldırmaya başladı. Hayır kurumundan ayrıldıktan sonra Bloom Meydanı'na dönmek için bir taksi bulmak üzere daha işlek bir caddeye doğru yürüdüler. Penny kaldırımında durup ona döndüğünde bir sonraki köşeyi henüz yarılamamışlardı.

"Gabriel Duke. Sen tam bir ikiyüzlüsün."

"İkiyüzlü mü? Ben mi?"

"Evet, sen. Bay Gördüğümde Gizli Hazineyi Anlarım. Değeri bilinmeyen şeyleri nasıl tespit edeceğinizi bildiğinizi söylemişsiniz. Değersiz insanları. Ama yine de kendini ucuza satmakta ısrar ediyorsun. Eğer ben kamufajın içindeki taş mücevherleriysem, sen de ..." Bir eliyle havayı çalkaladı. "...elmas bir taş."

Yüzünü buruşturdu.

"Peki, daha erkeksi bir şey olabilirsin. Kalın, yumrulu bir asa. Bu yeterli olur mu?"

"Sanırım bu bir gelişme."

"Haftalardır, bir canlıya sevgi dolu bir yuva vermenin ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin olmadığında ısrar ediyorsun. 'Ben çok acımasızım, Penny. Sadece kendi çıkarlarım için hareket ediyorum, Penny. Ben kötü, kötü bir adamım, Penny.' Bunca zamandır bir yetimhane mi işletiyordun? Seni tekmeleyebilirim."

"Ben bir yetimhane işletmiyorum. Yetimhaneye para veriyorum. Hepsi bu kadar."

"Onlara kedi yavrusu verdin." "Hayır, *sen* onlara kedi yavrusu verdin."

"Noel'de onlara hediyeler gönderdin. Oyuncaklar, tatlılar ve akşam yemeği için kızartılacak kazlar."

"Noel'de yapabileceğim tek iş buydu ve günü boşa geçirmeyi sevmiyorum. Tüm bankalar ve ofisler kapalı."

Ona bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu sorgulama ile amacınız nedir?"

"Gerçeği kabul etmenizi istiyorum. O çocuklara bir yuva veriyorsunuz. Sıcak ve güvenli bir yer ve evet, hatta sevgi. Bu arada,

sen

Kendinizi inatla aynı şeylerden mahrum bırakıyorsunuz."

"Eğer istemediğim bir şeyse kendimi inkar edemem."

"Ev bir insanın *istediği* bir şey değildir. Her birimizin *ihtiyacı olan* bir şeydir. Ve senin için çok geç değil, Gabriel." Sesini yumuşattı.

"Buna kendin için sahip olabilirsin."

"Ne, seninle mi?"

Onun alaycı ses tonu karşısında irkildi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama kastettiğiniz buydu. Öyle değil mi? Beni kurtaracağına dair bir fikrin var. Beni soğuktan kurtaracaksın, tasma takacaksın, elinden yemek yedireceksin. Ben kayıp bir köpek yavrusu değilim ve kurtarılmaya ihtiyacım yok. Aptallık ediyorsun."

Çenesi ona doğru çıkıktı. "Benimle alay etme. Sırf korkuyorsun diye benimle alay etmeye cüret etme."

"Korktuğumu sanıyorsun. Korkunun anlamını bilmiyorsun. Ya da açlığın, soğğun ya da yalnızlığın."

"Aşkın anlamını biliyorum. Bunu hak ettiğini biliyorum. Yalnız olamayacak kadar iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Böyle şeyler söyleme," diye uyardı onu. "Yanıldığını kanıtlamak zorunda bırakma beni."

Elini onun koluna koydu. "Yanılmıyorum."

Başını arkaya eğdi ve gökyüzüne lanet okudu. Bunun için hiçbir şey yoktu. Onu kelimelerle ikna edemezdi. Ona gerçeği göstermedikçe asla anlamayacaktı.

"Gel o zaman." Kızın kolunu kabaca kendi kolunun arasından geçirdi. "Sen ve ben küçük bir gezintiye çıkacağız."

Adamın kolunu çekti. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Cehennem turuna."

Adam onu bir köşeden çekerken Penny tökezledi, dükkanların olduğu kalabalık caddeden çıkıp daha küçük, kalabalık bir sokağa girdi. Yoldan geçen kadınlar onu merak ve küçümseme karışımı bir bakışla süzüyordu. Erkekler şehvet dolu bakışlarla onu süzüyordu.

"Yakınımda kal." Sesi karanlık ve acıydı. "Burası akşamcı kadınların mallarını sattığı yer ve böyle bir mahallede günün her saati akşamdır."

Penny'nin yüzü kızardı. Kaldırıma çıktıklarında, çamurdan uzak tutmak için eteğini kaldırdı.

Dilini şaklattı. "O etekleri çok yukarı kaldırmamaya dikkat et. Bir santim daha atarsan onlardan biri sanılacaksın."

Hava pislik ve cin kokusuyla kirlenmişti. İnsanlar iki taraftaki camsız pencerelerden ve kapı aralıklarından onlara sesleniyor ve ıslık çalıyordu.

şerit.

"Çocukluğumda küçük bir tura çıkalım, olur mu? Muhtemelen bu sokağın üzerindeki birçok odadan birinde dünyaya gelmişim. Onlarca kişiden herhangi biri olabilecek bir adam tarafından babalandım ve cin kölesi bir fahişeden doğdum. Yine de birçoklarından daha iyi bir anne olmuş. Beni ölüme terk etmedi. En azından bebekken."

Birlikte, sisle boğulmuş, kıvrımlı geçitlerden oluşan yoğun bir labirentin içinden geçtiler. Metruk binalar ara sokakların her iki yanını dolduruyordu. Sokaklar o kadar dardı ki gökyüzünü görmek mümkün değildi.

Penny adımlarını asla geri takip edemezdi. Eğer onu burada yalnız bırakırsa, sonsuza dek sisin içinde çaresizce dolaşacaktı.

Ama Gabriel hiç duraklamadı ve bunun sebebinin erkeklik gururunun onu yol sormaya isteksiz kılması olduğunu düşünmüyordu. Nereye gittiğini tam olarak biliyordu. Her kıvrım ve dönüş, zihnine kazınmış bir haritaya aitti.

Avucunu bir metelik için açmış dilenci bir kadının yanından geçtiler. Penny içgüdüsel olarak yavaşladı ama adam onu çekiştirerek geçti.

"Şu tarafta eskiden kırık bir penceresi olan bir kiler var." Bu gözlemi, sanki dikkat çekici olmayan bir mimariye sahip bir kiliseyi işaret ediyormuş gibi ortaya attı. "Bir kışı orada uyuyarak geçirdim. Bir sürü fareyle birlikte."

Ayağı bir taşa takıldı ve botu muhtemelen tanımlanamayan şeylerden oluşan sığ bir nehre düştü. Gri oluk çamuru eteğine sıçradı.

Kiralık evler ve pansiyonlardan oluşan labirentin içine doğru ilerlediler. Bir ya da iki dakikada bir durup, tam bir kayıtsızlık tonuyla, altı kadar sokak çocuğunun kış rüzgarından korunabileceği bir kapıyı ya da ekmek çalmanın en kolay olduğu fırıncı dükkanını işaret ediyordu. Onu burada bir çocuk olarak hayal etmek zor değildi.

Döndükleri her yerde, paçavralar giymiş bir çocuğun solgun, kirli yüzünü görüyordu. Bir zamanlar Gabriel'in olabilecek bir yüz.

Onları aniden durdurduğunda Penny'nin ayakları ağrıyor, ciğerleri yanıyor ve kalbi paramparça oluyordu.

"İşte en iyi kısmı." Onu omuzlarından tutup sokağın diğer tarafına doğru çevirdi. "Şu cin evi, tam şurada . . . ? Annemin beni sattığı yer."

"Seni sattı mı? Bir anne çocuğunu satamaz."

"Çayırda her zaman olur. Kocalar karılarını satar. Ebeveynler çocuklarını satar. Ben de barın sahibine satıldım."

"İslahevinde olduğunu söylemiştin."

"Sahibinin beni kapı dışarı etmesinden sonra öyleydim. Ama o çırcır evinde üç yıl geçirmeden önce değil. Kömür taşıdım, su taşıdım, geceleri uyuduğum yerlerden kusmuk temizledim."

"Gabriel. . ." Ona durması için yalvarmak istedi ama bu adil görünmüyordu.

Bunu yaşamışken duymayı reddedemezdi.

"Hayatımın o yıllarının ne kadar değerli olduğunu bilmek ister misin? Bir annenin kendi çocuğuna biçtiği fiyatı tahmin edebilir misin?"

Penny cevabı bildiğinden şüpheleniyordu. Adam ceketinin içine uzanırken Penny'nin midesinde hastalıklı bir his belirdi.

"Bir şilin." Cebinden madeni parayı çıkardı ve kadının görmesi için havaya kaldırdı. "Benim değerim buydu. Tek bir şilin."

"Öyle deme. Sen her zaman bir şilinden daha değerliydin."

"Haklısın," dedi. "Bir şilin saçma bir şekilde düşük bir fiyattı. Eğer o cin almak için bu kadar çaresiz olmasaydı, annem pazarlıkla yarım kron kadar bir şey alabilirdi."

"Bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim." Penny parayı adamın elinden aldı ve yere fırlattı.

"Oh, dinleyeceksin. Dinleyeceksin ve duyacaksın."

Onu bileğinden yakaladı ve ikisinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş olmayan karanlık bir patikaya götürdü. Gözden uzak bir yere vardıklarında ona döndü.

"Bana evlerden, konfordan ya da aşktan bahsetme," dedi dişlerini sıkarak. "İkimizin paylaşabileceği hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

"Neden olmasın?"

Saçlarını çekiştirdi. "Etrafına bir bak. Bloom Meydanı'nda değiliz Penny."

"Bir çukurda mı yoksa bir sarayda mı doğduğunuz, annenizin bir dilenci mi yoksa bir kraliçe mi olduğu umurumda değil. Benim için fark etmez."

"Belki de benim için önemlidir. Bunu hiç düşündünüz mü? Soylu olmayan bir adamla birlikte olmaya tenezzül etme fikrine o kadar kapılmışsın ki, soylu bir hanımefendiyle bir şey yapmak isteyip istemediğimi merak etmeyi bırakmadın."

"Sınıf ayrımına inanmadığınızı sanıyordum."

"Bu farklı sınıflar meselesi değil. Biz farklı *dünyalardan* geliyoruz. Sen tereyağlı tost yerken ve çayına reçel koyarken ben açlıktan ölüyordum. Bakıcın sana bembeyaz önlükler giydirirken, ben ayakkabısız geziyordum. Senin her odanda mumlar yanarken, her gece ateşler yakılırken, yorganlar ısıtılmış bir yatağın üzerine yığılırken, ben sokakta, karanlıkta titriyordum. En ufak bir gürültüde uyanıyor, her an kaçmaya hazır oluyordum. Bu dünyada kimseye güvenemezdin.

Altı yirmi yaşına kadar her sorunun lanet olası bir kedi yavrusu ile tedavi edilebileceğine inandım."

"Her sorunun bir kedi yavrusuyla tedavi edilebileceğine inanmıyorum. Ben sevgiye inanıyorum. Ve belki sevgi her derde deva olamaz ama yaraların biraz daha hızlı ve daha az iz bırakarak iyileşmesini sağlar. Buna neden inanmadığınızı anlıyorum. Kendin hiç tatmadıysan nasıl inanabilirsin ki?

Ama belki de denemelisin. Birinin seninle ilgilenmesine izin ver, Gabriel. Bu ben olmak zorunda değilim, ama-" Sözünü kesti. "Hayır. Son söylediğini unut. Ben olmak zorundayım. Cömertimdir ama *o kadar* da cömert değilim. Konu bu olduğunda, paylaşmaya istekli değilim."

"Penny, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Seni seviyorum." Öfkeyle nefes verdi. "İşte. Bu yeterince basit mi?"

Yirminci Bölüm

Basit mi?

Gabe ona baktı. Hayır, basit değildi. Anlaşılmazdı. "Seni seviyorum," diye tekrarlardı.

"Ne olmuş yani? Sen herkesi seviyorsun."

"Bu taraftan değil." Onun eline uzandı ve şefkatle okşadı. "Seni seviyorum."

"Penny, dur." Duygu, boğazını bir mengenenin içinde tutuyordu.

"Durmak zorundasın." "Denesem bile yapabileceğimi sanmıyorum.

Ve denemek de istemiyorum." Penny'ye elini dudaklarına götürdü ve öptü.

Hareketi yanılttı, çok yanılttı. Beyefendiler hanımefendilerin elini öperdi, tersi değil. Ve bunu kesinlikle kokuşmuş, pis gecekondü mahallelerinde yapmazlardı.

Kanı ruhunun kapısını dövüyordu ve bu reddedilemezdi. Önce onu öptü, Tanrı onu korusun, ağzına karşı yumuşakça inledi, Ona kontrolü ele alması için izin verdi. Ellerini kızın arka tarafına kaydırıp ve kaldırarak onu tuğla duvara doğru itti.

"İşte," diye homurdandı.

"Şimdi." "Evet."

Aynı hedefe doğru koşuyorlardı, kadın adamın pantolonunun düğmelerini çekiştiriyor, adam da kadının eteklerini çekiştiriyordu. Kadının dokunuşu adamın sikinin şaftını sıyrıp geçtiğinde, adam çoktan hazırdu ve ağrıyordu. İki parmağını onun ıslak sıcaklığına soktuğunda, içinden bir zafer dalgası yükseldi.

Evet, bunu istiyordu. Onu istiyordu.

Dokunuşunu geri çekti ve parmaklarını ağzına götürüp emerek temizledi. Tanrım, çok tatlıydı. Ve adam ahlaksızdı, alçaktı.

Sessiz bir yalvarışla ona doğru eğildi. Bir an daha bekleyemezdi. Aralarına uzanarak sikini eline aldı ve eve doğru yönlendirdi.

Adamın ilk hamlesi derinlere indiğinde nefesi kesildi. Tırnakları ensesini ısırdı ve adamın sevinçten irkilmesine neden oldu.

Hızla boşaldı, iç kasları kaygan bir yumruğa dönüştü. Adam, kadının zevkinin her keskin, iniltili dalgasını iterek, elbisesini tuğla duvara çarparak paramparça etti. Kendini kaba, kalın kabzasına kadar kılıfına soktu. Daha hızlı, daha sert. Kadının yumuşak, ritmik tutku hıçkırıkları adamın sert, gırtlaktan gelen seslerine karışıyordu.

Onu kesinlikle incitiyordu ama yine de duramıyordu. Kendini yavaşlamaya bile zorlayamıyordu. Bir an bile duraklasa, gerçek onu yakalayacaktı. Onu bir ara sokakta fahişelik yapan bir hayvan gibi götürdüğü gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve bir kez daha onu hak etmediğini, onu hak etmeyi asla umut edemeyeceğini hatırlayacaktı.

Çaresizce dörtlü ile ilerledi. Kör edici ışığa çıkana kadar o karanlık, yalnız özlem tüneline yarıştı. Sonsuzluğun kalp atışlarıyla ölçüldüğü ve neşe dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı yere.

Sonrasında, serbest kalmanın verdiği zevkle titreyerek ona doğru yığıldı.

Ve sonra, zevk azalırken, kaçınılmaz utanç ve iğrenme içeri girdi. Etrafına baktı, kokuşmuş ara sokağa ve ayaklarının dibindeki Tanrı bilir ne birikintisine burnunu kırıştırarak baktı. Boğazında safra birikti. Kendini onun gözleriyle, o güzel mavi gözlerle buluşmaya zorladı. Onun aptallık, kadınınsa aşk dediği bir duyguyla parlayan gözler. Belki de aynı kişilerdi.

Adı her ne olursa olsun, bu duygu onun içinde kendine bir yol bulmuş, kaburgalarını germiş ve göğsünde bir yer açmıştı. Yerleşiyordu.

Bunu nasıl yapmıştı? Tüm insanlar arasında, kalbini nasıl kilitleyeceğini, pencereleri nasıl kapatacağını, kapıları nasıl kapatacağını biliyordu. Bir şekilde anahtar deliğinden içeri girmiş, kendini evinde hissetmişti.

Kahretsin, Gabe onun kalmasına izin veremezdi. Acımasız, soğukkanlı bir güçle bir tahliyeyi nasıl zorlayacağını biliyordu. Son haftalarda iradesinin zayıflamasına izin vermişti.

Şimdi esneme zamanıydı.

Tehlike çok büyüktü. Şöhreti için değil -hayatı istediği gibi yaşaması için ona aitti- ama kalbi için. Onun güzel, parlayan ruhu. Eğer onun güven dolu, cömert doğasını yok ederse, kendisiyle nasıl yaşayacağını bilemezdi.

Gabe onu kollarına aldı ve karakolun labirentinden dışarı taşıdı. Kızın elbiselerine daha fazla zarar gelmesine izin vermeyecekti. Hayır.

onun hesabına.

Ana caddeye ulaştıklarında bir taksi çağırmak için el salladı.
"Mayfair," dedi şoföre. "Bloom Meydanı."

Penny'yi taksinin içine soktu ve dikkatlice koltuğa oturttu. Penny ona yer açmak için yana kaydı.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Bunun için." Hackney'in kapısını çarparak kapattı ve şoföre işaret etti.

"Gabriel, wai-"

Taksi onu ve itirazını Londra sokaklarına taşıdı. Onlar gittikten sonra Gabe topuklarının üzerinde döndü ve diğer tarafa doğru yürüdü.

Orada. Bitmişti. Sonsuza kadar.

Gabriel bu işin bittiğini sanıyorsa, kendini kandırıyordu. Penny o kadar kolay caydırılmazdı. Yine de, aklını başına toplaması için ona bir gün tanımaya karar verdi. Hackney onu Bloom Meydanı'ndaki evine bıraktığında, banyo yapmaktan ve belki de sağlıklı bir şekilde ağlamaktan başka bir şey istemiyordu.

Ancak eve girdiğinde, hem banyo hem de gözyaşlarının beklemesi gerektiği ortaya çıktı.

Caroline Teyze çamurlu ve yırtık pırtık elbisesine baktı. "Oh, Penelope."

"Seni görmek ne güzel Caroline Teyze." Penny kederli bir iç çekişle bir sandalyeye çöktü, yapacak başka bir şey düşünemiyordu. "Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Sanırım çok uzun sürdü. Papağanınızla rahatsız edici bir konuşma yapıyordum."

"Seni seviyorum'un diyalogun bir parçası olduğunu

sanmıyorum?" Teyzesinin gözleri çelik gibiydi. "Hayır."

Lanet olsun. Penny bu sözlerle kimseyi inandıramazdı, öyle görünüyordu ki insan ya da kuş.

"Ben de okuyordum." Teyzesi *Prattler*'ın bir nüshasını kaldırdı. "Seni sosyete köşesinde görmek istediğimi söylediğimde kastettiğim bu *değildi*."

"İçinde ben yokum."

"Bana yalan söyleme." Teyzesi sayfayı kaldırdı ve ona doğru salladı. "Tam burada siyah beyaz. 'Tanımlanamayan kadın' mı? Bu sadece sen olabilirsin. Başka kim bir şenliğe katılır ve orada bulunanlardan biriyle konuşmadan ayrılır ki?"

Penny bir eliyle gözlerini kapadı ve inledi. "Deniyorum Caroline Teyze. Gerçekten deniyorum. Su samuru yüzerek uzaklaştı ve çiftlik hayvanları da birkaç gün içinde kırlara doğru yola çıkacak. Daha bu sabah yavru kedileri ..." Cümleyi tamamlamak için kendini toparlayamadı. "Deniyorum."

Ve yine de, bir şekilde, tüm çabası yeterli değildi. Ne teyzesi için, ne de Gabriel için. Papağan için bile.

"Şimdi şu iğrenç komşunuzun verdiği baloya gelelim."

"Endişelenmene gerek yok. Katılmayı düşünmüyorum."

"Oh, evet, yapacaksın." Teyzesi homurdandı. "Zamanın tükeniyor. Eğer Londra'da kalmak istiyorsan, bunu başarmanın tek bir yolu var. Bir nişan. Ya da en azından bir nişanlanma ihtimali. Kanatlarda bekleyen bir ya da iki talibin varsa, Bradford seni Şehir'den uzaklaştırmayacaktır."

"Bir ya da iki talipli bulmak bu kadar kolay olsaydı, bu durumda olmazdım."

"Denemediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Ve bu balo senin için ideal bir fırsat. Harabe Dükü'nün kuyruğunun gevşek iplerinde sallanan pek çok lord ve iyi konumdaki beyefendi var. Davetine icabet etmekten geri kalmayacaklardır." Ayağa kalktı. "Kısacası, sen - ve yakışıklı çeyizin - maddi açıdan çaresiz adamlarla çevrili olacaksınız. Birini kapmak için bundan daha iyi bir şansınız olamaz."

"Her zamanki gibi Caroline Teyze, kendime olan güvenim için harikalar yaratıyorsun." Penny teyzesine kapıya kadar eşlik etti.

"Bunca yıl saklanmanı izlemek bana hiç zevk vermedi." Caroline Teyze onun omzunu sevgiyle okşadı. "İster inan ister inanma, senin için çabalıyorum. *Kimliği belirlenmiş* bir kadın olmayı hak ediyorsun."

Penny'nin bir an için nutku tutuldu. "Teşekkür ederim."

Güvence bulabileceği onca yer varken, bunun talepkâr Caroline Teyzesinden gelmesini hiç beklemezdi. Teyzesinin jesti tam olarak coşkulu değildi ama Penny seçici davranacak durumda değildi. Alabildiğini alacaktı.

Bu nadir sevgi gösterisi sona erdiğinde teyzesi gitmek için kapıyı açtı. "Baloda görüşürüz o zaman. Güzel görünmeye çalış."

"Prezentabl," diye bitirdi Penny. "Biliyorum."

Teyzesi dilini şaklattı. "Korkarım bu durumda prezentabl olmak işe yaramayacak. Eğer bu küçük bahsimizi kazanmak istiyorsan, muhteşem görünsen iyi edersin."

Muhteşem.

Penny'nin umutsuz talipler biriktirmeye hiç niyeti yoktu. Tek bir adamın kalbini kazanmaya özel bir ilgisi vardı, bu da

sahip olduğu her şeyi aşka yatıracaktı. Eğer onun balosuna katılıp muhteşem görünmenin en ufak bir yardımını olacaksa... ?

Pekala o zaman. Kaybedecek çok az zamanı vardı.

Bölüm Yirmi Bir

"Acele edin." Ash ve Chase ahşap rampayı vagon yatağına göre ayarlarken, Gabe vagon tekerleklerinin hareket etmesini önlemek için blokları tekmeledi. "Hanımlar dükkândan dönmeden önce bu işi bitirmeliyiz."

"Acelen ne?" Chase söyledi.

Gabe çekingen davrandı. "Böylece Ashbury'nin malikânesine gece çökmeden varabilirler. İnsanlar ve hayvanlar için böylesi daha güvenli."

Aslında Penny'yle buluşma riskini almak istemiyordu. Ne pahasına olursa olsun konuşmaktan kaçınmalıydı. Söyleyebileceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi ve söyleyebileceği hiçbir şey de bunu daha kolay hale getiremezdi.

"Hadi o zaman." Ellerini çırpı. "Angus bekliyor. Ben tavukları yerleştirmeden önce Marigold'u yüklememiz gerekiyor."

"Bir sorunumuz var," diye seslendi Ashbury ağıldan. "Keçi hareket etmiyor. Sürekli yere vuruyor ve meliyor. Karnı doğru görünmüyor. Sürekli kıvrılıyor ve yer değiştiriyor."

Chase ve Gabe onu ahıra kadar takip ettiler.

Gabe, "Penny her zaman bu yaratığın hassas bir sindirimi olduğunu söyler," dedi. "Belki de keçi onun hoşuna gitmeyen bir şey yemiştir."

"Ya da belki başka bir şeydir," dedi Chase.

"Ne gibi?"

"Bir şeyler okuyordum." Chase başparmağını bel kemerine sıkıştırdı. "Biliyorsun, yakında Alexandra'nın zamanı gelecek. İnsanlar ve keçiler farklı hayvanlardır ama dişiler arasında bazı özellikler evrensel olmalıdır. Kasılmış bir karın ve çok fazla inleme bu özelliklerden ikisi."

Ashbury koluyla kaşlarını sildi. "Chase, ne diyorsun sen?"

"Marigold'un doğum yapmaya hazırlandığını düşündüğümü söylüyorum."

Gabe eldivenlerini kalçasına vurdu. "Kahretsin, biliyordum. Bu keçinin üreyeceğini biliyordum."

Ashbury ellerini kalçalarına dayadı. "Yaptığı iyilikler konusunda fazla serbest davranıyor, ha? Kızıl sürtük."

"Kendine dikkat et," diye tersledi Gabe. "Marigold o tür bir keçi değil." "Evet, zavallı kızı utandırmayalım," diye ekledi Chase. "Belki de yıldız-çapraz aşk."

"Sakıncası yoksa bir an için gerçekliğe dönelim," dedi Gabe. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Ashbury, "Onu bu durumda kesinlikle hareket ettiremeyiz," dedi.

"Hayvanlar kendi başlarına ne yapacaklarını bilmezler mi?" Chase sordu. "Bu içgüdü. Tek yapmamız gereken beklemek."

Ve böylece beklediler.

Ve beklediler.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Gabe durakta bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Gerçekten bu sesi çıkarması gerekiyor mu?"

Ashbury omuz silkti. "Hiç doğum sancısı çeken bir kadın duydun mu?" Gabe ihtiyatla, "Hayır," diye cevap verdi.

"Üzülerek söylüyorum, bundan çok da farklı değil." "Bana bunları neden anlatıyorsun?" Chase şikayet etti.

"İşte bu kadar," dedi Gabe. "Bir veteriner çağırıyorum. Hem de iki tane. Üç. Onların tavsiyelerini bekleyeceğiz." Ve böylece beklediler.

Ve bekledim.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından hiçbir veteriner ortaya çıkmadı. Marigold başını ahırının kenarına dayadı, yeri eşeliyor ve meliyordu. Kuyruğu kalktı.

"Bir dakika bekleyin. Sanırım bir şeyler oluyor." Gabe diğer ikisine işaret etti. "Biriniz baksın."

"Sen yap Ash," dedi Chase.

"Neden ben?"

"Çünkü karın doğum yaptı. Orada olduğunuzu söylemiştiniz."

"Duyduğumu söyledim. Bakmadım."

Chase ayağa kalktı ve keçinin arka tarafına gitti. "Ben bakarım. Korkmuyorum. Kendi çocuğumun doğum mucizesinin her anında orada olmaya niyetliyim." Çömeldi ve gözlerini kısıtı. "Ve . . . Fikrimi değiştirdim."

Chase ahırın uzak köşesine çekildi ve bir sandığın üzerine oturdu, solgunluğu hastalıklı bir yeşile dönmüştü.

"Peki," dedi Ashbury. "Ben yaparım. Eğer o roket patlamasında aldığım yaraları hazmedebildiysem, bunu da hazmedebilirim." Bakmaya gitti, sonra bir adım geri çekildi. "Oh, Tanrım. Bir şey çıkıyor."

"Tabii ki bir şey çıkacak," dedi Gabe. "Yavru bir keçi." "Hayır," dedi Ash acımasızca. "Hayır."

"Bu bir keçi değilse, o zaman nedir?"

"Tüm dünyevi günahlarım için bir ceza, olan bu."

"Tarif et," dedi Chase. "Araştırmamı yaptım. Neye benziyor?"

"Bir sabun köpüğü hayal edin," dedi Ashbury yavaşça. "Sonra da cehennemde, soğuk algınlığı olan bir iblis tarafından üflenen bir sabun köpüğü hayal edin."

Chase iki büklüm oldu. "Sanırım az önce ağzıma kustum."

Ashbury, "Belki de plasentadandır," diye önerdi.

"Ash, seni aptal." Chase başını dizlerinin arasına koymuştu. "Plasenta sonra gelir. Bu yüzden ona doğum sonrası diyorlar. Emma hamileyken hiç kitap okumadın mı?"

"Evet. Her türlü okumayı yaptım. Kafamı tüm bu olaydan uzaklaştırmak için her türden kitabı okudum."

"Oldukça korkakça, Ashbury."

"Evet, siz de orada öğle yemeğinizi süt kovalasına doldurarak cesaret örneği sergiliyorsunuz. Bu konuda bir şeyler okumak size yanlış gidebilecek her şeyi anlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Benim buna ihtiyacım yoktu. Kendi başıma pek çok şeyin ters gidebileceğini hayal edebiliyordum."

"Tanrı'ya şükür içimizden biri hazırlıklı." Kendini toparlayan Chase, koluyla alnını sildi. "Gördüğünüz şey hiç şüphesiz su torbası. Amniyotik kese olarak da bilinir."

Ash ayağa kalktı. "Tekrar içeri girdi. Tanrım. Geri girdi."

Gabe Chase'e döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Az önce okuma yaptığınızı söylediniz."

"Bu kitapta yoktu."

"Bekle, bekle. Yine dışarı itiyor. Bu sefer daha fazla var ve daha ince görünüyor."

Chase kustu. "Ash, lütfen."

"Haklısın, sanırım bu su torbası." "Peki, içinde ne görüyorsun? Bir burun mu? Bir bacak mı?"

"Nereden bileyim? Hangi parça olduğu neden önemli ki?"

"Burun, başının önde olduğu anlamına gelir. Ve bu iyi bir şey. Bacak kötü olurdu. Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ön ya da arka bacak olmasına göre değişir."

"Hangisi olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Bilmiyorum!" Chase haykırdı. "Ben veteriner değilim!"

Ashbury kollarını havaya kaldırdı ve bir daire çizerek yürüdü.

"Şimdi tekrar içeri girdi."

Gabe sabrını kaybetti. Veterinerin hangi cehennemde olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Er ya da geç Penny eve dönecekti ve Gabe ona Marigold'un öldüğünü söyleyen kişi olmaktansa ölmeyi tercih edecekti. "Dinleyin, ikiniz de. Bu keçi bu gece ölmeyecek. Çekişmeyi bırakıp bir şeyler yapmalıyız."

Üçü keçinin arka ucunda toplandı. Bir sonraki kasılmasında cesaretlerini topladılar ve daha yakından incelemek için Marigold'un arkasına çömeldiler.

Chase nefesini içine çekti. "Bu bir ön ya da arka bacak değil. Bu bir kuyruk."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Bu kötü. Muhtemelen çok kötü. Bu, bebeğin makat pozisyonunda olduğu anlamına geliyor. Bu şekilde doğurtması çok zor olacak. İkisinden biri ya da ikisi birden ölebilir."

"Sana söyledim, ölmeyecekler," dedi Gabe. "Bunu önlemek için yapabileceğimiz bir şey varsa ölmeyecekler. Ve yapabileceğimiz bir şey olmalı. Kitapta ne yazıyor, Reynaud?"

"Bir kadın söz konusu olduğunda ebe bebeğin pozisyonunu değiştirmeye çalışacaktır. Yani hem Marigold hem de çocuk hayatta kalacaksa, bence Bence onu çevirmeliyiz."

Ashbury başını eğdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Vals yaparak," diye espri yaptı Chase. "Rahmin içine uzanarak tabii ki. Bilirsiniz işte, bir elle."

Üç adam birinden diğerine baktı ve bunu yaparken ellerini yavaşça ceplerine soktular.

Gabe Chase'e baktı. "Sen olmalıydın."

"Neden ben?"

"Kitabı okudun ve en küçük sensin." "Ben en küçük değilim. İkinizden de uzunum."

"Evet, ama zayıfsın." Ashbury arkadaşının koluna uzandı ve onu kaldırdı. "Şuna baksana. Söğüt gibi diyecek kadar ileri gidiyorum."

Chase kolunu çekti. "Tanrı aşkına, ben söğüt gibi değilim. Neden sen değil?" Ash'in kolunu tuttu ve bir aşağı bir yukarı salladı. "Yaralısın ve solmuşsun. Zayıflığı hissetmeyeceksin bile."

"Bunun için zamanımız yok." Gabe bir küfür savurarak diğ er ikisini yoldan çekti. Bu iş ne kadar uzarsa hem Marigold hem de çocuğı için tehlikenin o kadar artacağını bilmek için doğumla ilgili bir kitap okumasına gerek yoktu. "Ben yaparım."

Gabe ne halt ettiğini bilmiyordu ama bir şeyden çok emindi: Leydi Penelope Champion'a aşık olmalıydı.

Daha azı onu bunu yapmaya ikna edemezdi.

Penny, bu senin için.

Kolunu pazularına kadar kıvırdı, ağzından derin bir nefes aldı ve elini uzattı. "Ben içeri giriyorum."

Yirmi İkinci Bölüm

"Gabriel?" Penny kapıdan fırladı ve çılgınca odaları aradı. "Gabriel!"

"Aşağıdayım." Çağrı aşağıdaki mutfaktan geldi.

Hemen merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Ash'in ayakçısı onları manifaturacıda bulmuş ve ona korkunç bir durum olduğunu ve hemen eve dönmesi gerektiğini söylemişti. Arabayla geri dönerken aklından yüzlerce korkunç olasılık geçmiş, dehşet uyandırmış ama asla duraksamamıştı.

Mutfağa girip onu ateşin yanında, canlı ve yara almadan otururken gördüğünde, bir saat sonra ilk kez nefesi geri geldi.

Koşarak onun yanına gitti. "Ne oldu?"

"Bu oldu." Kollarını oynatarak küçük, yumrulu eklemler ve kabarık siyah beyaz lekelerden oluşan bir demeti ortaya çıkardı.

Yeni doğmuş bir keçi.

"Aman Tanrım." Onun arkasında diz çökmüş, omzunun üzerinden bakıyordu. "Marigold olmadığına emin misin?"

"Sana söylemiştim," dedi sinirli bir şekilde.

Sanki kucığında yeni doğmuş bir keçi taşıyan bir adamın sert sözleri gözünü korkutacakmış gibi. Onun kibarlık kapasitesine sahip olduğunu her zaman biliyordu.

Ben de sana söylemiştim.

Küçük keçinin tüylerini okşamak için uzandı.

Gabriel'in omuz kasları rahatsızlıkla irkildi. "Gömleğim mahvoldu, haberin olsun. Tamamen kurtarılamaz haldeydi. Sonra da bu bücür şey titremeyi bırakmadı."

"Seni hiç şu anki kadar çılgınca çekici bulmadığımı söylesem yardımcı olur mu?"

"Hayır."

Gülümsedi ve elini cebine atarak kahverengi kâğıda sarılmış ve sicimle bağlanmış bir paket çıkardı. "Al bakalım. Bisküviye ihtiyacın var."

Öfkelendi. "Ben lanet olası bir papağan değilim."

"Tabii ki hayır. Senin kelime dağarcığın çok daha kötü." Tereyağlı kurabiye adamın dudaklarına götürdü. "Nicola bu sabah taze yaptı. Hadi o zaman. Aç karnına nasıl olduğunu bilirsin. Şimdilik bunu al, sonra sana uygun bir akşam yemeği bulacağım."

Pes etti, kurabiye parmaklarından dişleriyle kopardı ve tek lokmada mideye indirdi. "Nerelerdeydin sen?"

Ona bir bisküvi daha ikram etti ve bu kez tartışmadan kabul etti. "Mağazalar. Emma manifaturacıda dantel ve çorap seçmeme yardım etti. Ash'in ayakçısı bizi orada yakaladı."

"Sen dantellerle uğraşırken keçin neredeyse ölüyordu. Yavrusu da öyle. Bu yüzden ben, Ashbury ve Reynaud da kıl payı kurtulduk."

Dudaklarının kenarındaki bir kırıntıyı fırçalarken durakladı. "Kendiniz mi teslim ettiniz? Üçünüz mü?"

"Çoğunlukla ben. Hiç yardımcı olmadılar. En azından Chase'in üzerinde bu vardı." Yavru keçiyi bir koluna geçirdi ve ona yaklaşık eli büyüklüğünde gümüş bir nesne uzattı.

Penny gümüş bir mataradan yapılmış derme çatma biberonu inceledi. Emzik yerine deri bir eldivenin parmak ucunu kesmiş, kapaksız deliğin üzerine germiş ve ucuna bir delik açmıştı.

"Marigold bebeği emziremeyecek kadar zayıftı," diye açıkladı. "Onu sağlamak zorunda kaldık ki bu da başlı başına berbat bir maceraydı."

"Bu dahice. Nicola'nın daha iyi bir şey tasarlayabileceğinden şüpheliyim.

Ama umarım önce konyağı boşaltmışsınızdır."

"İnanın bana, konyağı kendimiz çoktan tüketmiştik." Yorgun bir iç geçirdi. "Kıl payı kurtulduk Penny. Neredeyse ikisini de kaybediyorduk."

"Ama çok güzel yaptınız. Marigold hayatta kaldı ve o mükemmel." Başını öne eğdi. "Yoksa dişi mi?"

"Biliyorsam ne olayım. Araştırmak hiç aklıma gelmedi, umurumda da değil. Bugünden sonra, hayatım boyunca yetecek kadar keçi kıcı gördüm."

Biraz güldü. Yavru keçinin arka ayaklarından birini parmağıyla tutarak kendi muayenesini yaptı. "Bu bir erkek. Ve çok tatlı."

"Veteriner çoktan geldi ve gitti. Marigold'un iyileşeceğini söyledi ama emzirmeyi reddederse şaşırmamalıyız. Ya da çocuğu tamamen reddedebilir. Olur böyle şeyler, dedi. Bazen-" Çocuğun kadifemsi kulağını kırmaktan korkuyormuş gibi tek bir parmak ucuyla okşadı.

"Bazen, eğer hastaysa ya da zayıf düşmüşse, anne

hem yavrusunu hem de kendini kurtaramaz. Bu yüzden hayatta kalabilmek için bebeğini terk ediyor."

Penny'nin kalbi sıkıştı. Çenesini onun omzuna yasladı. "Bir anne için ne kadar yürek parçalayıcı bir seçim."

Gözlerini ateşe dikti. Kehribar rengi sıcaklık ve serin gölgeler sert, tıraşsız çenesine hâkim olmak için savaşıyordu. "O bir keçi. Keçilerin içgüdüleri vardır. İnsanların ise seçimleri vardır."

"Haklısınız. İnsanların seçimleri vardır. Bazen acımasız, affedilemez seçimler yaparlar. Ama biz dünyanın küçük köşesini sıcak ve güvenli tutmayı seçebiliriz." Kollarını adamın göğsüne doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Eğer Marigold ona bakamazsa, biz bakarız."

Çocuğu adamın kollarından almak için uzandı ama adam geri çekti. "Hayır, yapamazsın. Onun üzerine titremene izin vermeyeceğim. Bu çocuk Benimdir ve onunla istediğimi yaparım. Onu Ashbury'nin malikanesine gönder. Yaban havucu çiftliğine sürgün et. Noel yemeği için şişmanlatırım. Sana onun doğurgan olduğunu söyledim ama bana inanmadın. O şeyi teslim ettim ve sen burada değildin. Bu konuda hiçbir söz hakkın yok."

"Sanırım bu adil."

Yine de onun küçük sevgilisini şefkatle kucaklayışını izlerken, çocuğun geleceği hakkında çok da endişeli hissetmiyordu. Ne de Gabriel'in. Hayatında biraz sevgi olduğunu bildiği için ondan ayrılmayı daha kolay bulacaktı. Bu sevgi biberonla beslenen bir keçi yavrusundan gelse bile.

"Ona bir isim verdiniz mi?"

"Ne kadar çekilmez bir baş belası olduğunu düşünürsek, Ashbury'den yanayım."

Penny kıkırdadı. "Ash hakkında sana bir sır vereceğim. Hristiyanlıktaki adı George. Bundan nefret ediyor."

Başını salladı. "George o."

George kıpırdandı ve Gabriel'in göğsüne burnunu sokarak ağlamaklı bir meleme sesi çıkardı.

Penny, "Onu Marigold'a yakın olması için mews'a geri götürmeliyiz," diye önerdi, "böylece birbirlerinin kokusunu kaybetmezler. Belki şimdi onu emzirecek kadar güçlü hisseder. Olmazsa, ben süt sağmaya yardım ederim."

George birkaç saat sonra bir şişe daha süt içti ve gece yarısından sonra bir fener ışığında bir kez daha içti.

Bir noktada Penny uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gün ışığının ilk ışıklarıyla uyandı. Ahırın bir köşesinde, taze samanlardan oluşan rahatsız edici bir yığının üzerinde birbirlerine yaslanmışlardı.

Gabriel omzuyla onu dürttü. "Bak."

Yeni doğmuş keçi kendi sallantılı bacakları üzerinde duruyor, sarhoş adımlar atıyordu. Yana doğru devrildiğinde öfkeyle meledi.

Gabriel ona doğru uzanmaya başladı ama Penny onu geri çekti.

"Bekle."

Marigold kendine geldi ve çocuğunun yanına gitti, George kıpırdanıp toynaklarına doğru sallanana kadar onu başından yaladı ve şişmiş alt tarafına burnunu soktuğunda emzirmesine izin verdi.

"Bu çok hoş." Penny Gabriel'in kolunun altına sokuldu.

"Tanrı'ya şükür sonunda ona alıştı," dedi.

"Nasıl yapmasın ki? Baksana ne kadar sevimli. Dünyadaki en iyi küçük keçi."

Birkaç dakika boyunca bitkin bir sessizlik içinde anne ve çocuğu izlediler.

Sonra Gabriel Penny'nin elini tuttu ve göğsüne götürdü.

"Hepsi seni mahvettiğime inanacak," dedi sessizce. "Seninle paran için evlendim."

Yapacaklar. Penny bu iki basit kelimeyle kalbinin nasıl yerinden fırladığını belli etmemeye çalıştı. "Yaparlar" ya da "yapabilirler" değil, "yapacaklar". "Umurumda değil."

"Başkalarının umurunda olacak. Aileniz. Akranların. Toplumun gözünde, bırakın yatağınızı paylaşmayı, halınızın üzerinde durmaya bile uygun değilim."

Gülümsedi. "Yatağımı çok daha çamurlu ve kürklü yaratıklarla paylaştım." "Sen bir kontun kızıydın. Ben çayırdan gelen bir piçim."

"Sen kendi kendini yetiştirmiş bir iş zekâsı harikasıydın. Parlak bir finansçısıydın."

Ayrıca, Ash ve Chase'e bir bakın. Sırasıyla bir terzi ve bir mürebbiye ile evlendiler. Yapılabilir."

"Aynı şey değil. Emma ve Alexandra o eşleşmelerle yükseldiler. Siz ise halktan biriyle evlenmek için kendini alçaltan bir leydi olacaksınız. Sadece halktan biriyle değil, sokaklardan gelen bir suçluyla. Dedikodular çok kötü olur."

Başını kaldırdı. "Dedikoducuların ne dediğini umursadığımı mı sanıyorsun? Benim hakkımda bu kadar kötü düşünemezsiniz."

"Kendimi bu kadar aşağılık görüyorum." Gözleri doldurulmayı bekleyen bir boşlukla kararmıştı. "Anlayamazsın. Günah kadar zengin olabilirim, en görkemli evlerde yaşayabilirim, en güzel kıyafetleri giyebilirim ama içimde hâlâ o açlıktan ölmek üzere olan, yırtık pırtık sokak çocuğuyum. Açlık, kızgınlık. . . Asla geçmiyorlar. Asla o *tonlara* ait olamayacağım. Paralarını alabilirim. Korkularına hükmedebilirim. Ama bırakın saygılarını, asla kabul görmeyeceğim."

"Benim sevgime sahip olacaksın. Ve eğer ben de seninkine sahip olursam, bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Böyle düşünmek romantik. Ama bundan yıllar sonra, saygıdeğer hanımlar kilisede sizi hala küçümsediğinde ya da çocuklarımız okul arkadaşları acımasız davrandığı için eve yaralı ya da ağlayarak geldiğinde . . . ?"

Başını onun omzuna yasladı. "Sonra onlara balo salonundaki bir kirpi hakkında eğlenceli bir hikaye anlatacağım ve onlara sarılacağım ve belki de tutmaları için bir kedi yavrusu vereceğim ve sen ve ben kendimize çocukların herkesin şüphelendiğinden daha güçlü olduğunu hatırlatacağız."

Göğsü ağır bir nefesle inip kalktı. Kadının elini bıraktı ve kucağından indi. "Gidip yıkanmam ve giyinmem gerek. Baloya hazırlanmak için yapmam gereken yüzlerce şey var."

Yüzü buruştu. "Gerçekten katılmam gerekiyor mu?"

"Evet, gerçekten öyle." Pantolonundaki samanları fırçaladı. "Bir hanımefendi kendi nişan balosuna katılmalıdır."

Penny dik oturdu. "Gabriel Duke. Saçlarım kuş yuvasına dönmüşken ve ikimiz de keçi gibi kokarken, diz çökmeden bana evlenme teklif etmediğini biliyorum."

"Sana evlenme teklif etmedim." Kollarını ceketinin içine soktu. Ortadan kaybolmadan önce ona hafif, muzip bir sırıtış attı ve kalbinin göğsünde fır fır dönmesine neden olan tek bir hece söyledi. "Henüz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sihhi tesisat onarımları, duvar kaplamaları ve perdelerin asılması ve Wandleby'lerin eski evindeki diğer çalgınca son dakika işleri arasında Gabe son günlerde çok fazla gürültüye katlanmıştı. Ancak ertesi gün öğleden sonra eve döndüğünde hiç beklemediği bir ses duydu.

Kahkaha. Kadınsı kahkaha. Sesi takip ederek salona gitti ve kaynağını gördüğünde gözlerine inanamadı.

Bayan Burns.

Boğazını temizledi. "Burada neler oluyor?"

Hizmetçi onunla yüzleşmek için döndü. "Bay Duke." Yüz ifadesini düzeltmeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Kahkahalar hizmetçinin görünüşünü değiştirmişti. Yüzü donuk ve solgun değil, canlıydı. Sıcaktı.

İnsan.

"Kahkaha duyduğuma yemin edebilirim." "Öyle mi efendim?"

"Evet. Belki de bir hayaletti? Ya da belki tavan arasına zincirlenmiş çalgın bir kadın."

"Bu benim hatam." Penny, George'u kollarında taşıyarak görüş alanına girdi. "Hazırlıklara yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormaya geldim."

"Başlamak için keçiye mews'e geri götürebilirsiniz. Bu halı bir Fransız şatosundan kurtarıldı. Sahibi giyotine gitmiş. Böyle bir kaynak çok değerli."

"Biliyorum, ama bak." Çocuğu yere bıraktı ve George odanın içinde cıvıl cıvıl, tiz sesler çıkararak koşuşturmaya başladı. "Zıplıyor. Yana doğru. Çok sevimli."

Çocuk bir sıçrama girişiminde bulundu ve sarhoş bir şekilde yana doğru tökezledi, kendini kaldırıp başını sallamadan önce halının üzerine düştü.

Gabe bile bunun oldukça sevimli *olduğunu* kabul etmek zorundaydı. Özellikle de yeni doğmuş keçinin odanın öbür ucundan ona doğru ilerleyişi ve botlarının önünde durup haklı bir meleme çıkarışı. Şimdiden talepkâr küçük bir şeydi.

Gabe çocuğa kulaklarının arasını kaşımak için eğildi.

"Onu annesine geri götüreceğim." Bayan Burns yavru keçiye kollarının arasına aldı.

Tam çıkarken hizmetçi durakladı. Doğrudan Gabe'e hitap etti. "Bay Duke, benim ve tüm ev çalışanlarının balonun başarılı olması için elimizden geleni yapacağımıza güvenebilirsiniz. Meselenin özü şu ki, bu evin büyük bir mirası var. Kendi mirasım olarak gördüğüm bir miras. Siz de artık bunun bir parçasısınız."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunun hizmetinizden gurur duyduğunuz anlamına geldiğine inanıyorum. Ruhumu bir tablonun içine hapsedip salonun şöminesinin üzerine asmak niyetinde olduğunuz anlamına gelmiyor."

Hizmetçi ona komplocu bir bakış attı. "Lütfen Bay Hammond'a söylemeyin. Onu kızdırmak çok eğlenceliydi. Elimde değildi. Ama artık buna bir son vereceğim."

"Oh, lütfen. Devam etmekten çekinmeyin. O bunu hak ediyor."

"Nasıl isterseniz, efendim." Hizmetçi omuzlarını dikleştirdi, yüzündeki gülümsemeyi kovdu ve her zamanki ciddi ses tonunu takındı. "İşverenimin isteklerine itaatsizlik etmek bana düşmez."

Kadın şaşırtmayı asla başaramadı.

Hizmetçi onları yalnız bıraktıktan sonra Penny odaya geçip ona tatlı bir öpücük verdi. "Bu öğleden sonra seni görmeyi beklemiyordum. Bana acil bir işiniz olduğu söylendi."

"Yapmam gereken çok sayıda telefon görüşmesi vardı. Hazır buradayken, senin için bir şeyim var." Elini cebine attı ve üzerinde kıvrımlı, zarif bir yazıyla isimler yazılı, sertleştirilmiş bir karton parçası çıkardı.

Kâğıdı aldı ve iki tarafını da incelemek için ters çevirdi. "Nedir bu?"

"Bu senin dans kartın."

"Dans kartım mı?"

Gabe kartı tararken onu dikkatle izledi. Yüksek mevkide, varlıklı, bekâr erkeklerden oluşan bir grup için akşamın her setinde danslar ayarlamıştı. Akranlar, lordlar, önemli beyefendiler. Hepsi de yüzyıllar olmasa bile nesiller öncesine uzanan ailelerden geliyordu.

"Anlamıyorum. Bunu neden yaptın?"

"Ev sahipliğiyle meşgul olacağım, bu yüzden önceden uygun ortaklar ayarladım."

Kartı taradı. "Gavotte için Lord Brooking. Sir Neville Chartwell'e söz verilen bir dizi kır dansı. Kraliyet düküyle bir gece yarısı vals mi?" Kaşları havaya kalktı. "Sıradan bir dük yeterince iyi değil miydi?"

"Sizin için hiçbir erkek yeterince iyi değildir. Ama bunlar şu anda mevcut olanların en iyileri."

"Kiminle dans edeceğime benim karar vermem gerekmez mi? Ya da dans etmek isteyip istemediğime?"

"İşte bu Penny. Kendi haline bırakılırsan, hiç dans *edemezsin*. Odanın kenarında duracaksın. Bir duvar çiçeği."

Kadın kartı adama geri itti. "Bu adamlarla dans etmek istemiyorum. Onlar umurumda değil. Ben seni önemsiyorum."

"O zaman bunu benim *için* yap," dedi, artan hayal kırıklığını gizleyemeyerek. "O saçma maskeli balodan hemen sonra başlayarak tüm bu etkinliği seni düşünerek planladım. Doğru konuklar, en iyi orkestra, en iyi yemekler ve şarap. Bu balo asla evi satmakla ilgili değildi. Bu senin düzgün bir çıkış için ikinci şansın olacaktı."

"Neden?"

"Çünkü bunu hak ediyorsun. Çünkü herhangi bir partinin ışığı olman gerekirken, köşelerde ya da çalılıkların arasında saklanarak çok uzun yıllar geçirdin."

"Bu çok hoş ve düşünceli. Ama ben seninle evleneceğim. Artık bunun bir önemi yok."

"Bu her zamankinden daha önemli. Seni başka erkeklerle dans ederken izlemek istediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Konukların seni dans ederken görmesini istiyorum. Nişanımızı ilan etmeden önce, herkesin herhangi bir beyefendiyi seçebileceğini bilmesini istiyorum. Herkes, ailen de dahil. Teyzen, kardeşin."

"Kardeşim mi? Gelecek haftaya kadar gelmeyecek."

"Balo davetiyesiyle birlikte yolunu kesmesi için bir atlı gönderdim. Zamanında varabilmek için aşamalı olarak seyahat ediyor. Elbette babanla konuşmalıyım. Ama Hindistan'dan gelecek mektupları bekleyecek kadar sabırlı değilim."

Kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Bütün bunları bana sormadan mı yaptın?"

Gabe o kadar şaşırmıştı ki, onun hoşnutsuzluğuna o kadar hazırlıksızdı ki, kelimeleri bulmak için zamana ihtiyacı vardı. "Bunu bir sürpriz olarak planlamıştım. Mutlu bir sürpriz olacağını düşünmüştüm. Eğer evlenirsek-"

"Evlendiğimiz zaman."

Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Evlendiğimizde, bunu uygun bir şekilde, ailenin onayıyla yapmakta ısrar ediyorum. Uzun bir nişan, büyük bir düğün."

"Büyük bir düğüne ihtiyacım yok."

"Bir tanesine ihtiyacım var. Ben Harabe Dükü'yüm. Eğer alelacele sunağa gidersek, herkes çeyizini çalmak için seninle uzlaştığıma inanır. Hatta aileni bilerek alçalttığıma ve aristokrat unvanını doğduğum topraklara sürüklediğime inanırlar. Dedikoduları asla tamamen önleyemeyiz, ancak nişanı ilan etmeden önce kardeşinle konuşmak en azından yapabileceğim şey."

Bir elini şakağına götürdü. "İyi niyetli olduğunu anlıyorum. Keşke beni uyarsaydın."

"Endişelenmeni istemedim. Ben her şeyi hallettim."

"Bunu yapmayacağım. Bunu yapamam." Dans kartı beyaz parmaklı ellerinde sallandı. "Anlamıyorsun."

"O zaman bana açıkla. Çünkü şu anda bahaneler uyduruyormuşsun gibi geliyor. Yine kendini saklıyorsun. Ya da belki beni saklıyorsun." İçini hastalıklı bir his kapladı. "Hepsi bu, değil mi? Utanıyorsun."

"Hayır. Asla. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Bir ara sokakta sevişecek kadar iyiyim, ama benimle toplum içinde görünmek istemezsin. Beni ailenle tanıştırmayı bırak. Bu mudur yani?" Dans kartını aldı ve kadının yüzüne doğru tuttu. "Bu çok önemli. İnsanlar alternatiflerin olduğunu görmedikçe, beni istediğine asla inanmayacaklar."

Beni istediğine inanmayacağım.

Gabe'in onu bir kaçış olarak görmediğinden emin olması gerekiyordu - toplumdaki hak ettiği yerden kaçınmanın kolay bir yolu. Ya da daha kötüsü, son çare olarak. Seçenekleri vardı ve hepsini onun için bir kenara atmadan önce bunu bilmeyi hak ediyordu.

"Lanet olsun sana, Gabriel. Şaşırtıcı derecede bencilsin." Sabırsız bir hareketle bileğindeki bir damla gözyaşını sildi. "Hayal etmesi zor biliyorum ama bazen seninle ilgili olmayan bir düşünceye ya da hisse kapıldığım oluyor."

"O zaman benimle paylaş."

"Bunu hiç kimseyle paylaşmadım. İstesem bile, ben-" Sesi kesildi. Uzaklara baktı, gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu. "O kadar kolay değil."

Gabe elini yüzünde gezdirdi. Kadın haklıydı. Kendini beğenmiş bir ahmak gibi davranıyordu.

Derin, yavaş bir nefes aldı ve nefes almak kadar doğal hale gelen içgüdüsel, savunmacı öfkenin etkisinden kurtuldu. Geçmişte bu ateş, geceleri toprak çıplak ayaklarının altında buz tuttuğunda onu sıcak tutmuştu. Günlerdir bir lokma bile yememişken karnını doyurmuştu. Onu ileriye doğru iten, onu geride tutmak için tasarlanmış bir dünyanın tüm ağırlığına karşı mücadele etmesini sağlayan güçtü.

Bu öfke, dünyada hiç arkadaşı yokken ona yoldaşlık etmişti.

Ama artık yalnız değildi.

Penny hayatındayken her şey farklıydı. Farklı olmak zorundaydı. Eğer tehlikedeyse, onu korumalıydı. Eğer acı çekiyorsa, koruması gereken oydu.

Onu kendine çekti ve kulağına beceriksizce özürler mırıldandı. Onu omuzlarından tutarak bir divana götürdü ve orada yan yana oturdular.

"Anlat bana."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Söyle bana, dedi.

Penny'nin kalbi bir yumruk gibi sıkıştı. Buna cesaret edebilir miydi? Kendini bu anılardan kurtarmak, onları kasalarından çıkarıp çirkinliklerini gün ışığına çıkarmak anlamına geliyordu. Uzun zamandır bundan kaçınmış, bir gün birine açılmak için doğru zamanın geleceğini ummuştu.

Artık zamanın asla doğru gelmeyeceğini anlamıştı. Çok yanlış olan şeyler hakkında doğru hissetmek diye bir şey olamazdı. Hayır, anıları paylaşmak için asla doğru bir zaman olmayacaktı. Ama anlatacak doğru bir kişi olabilirdi.

Ve doğru kişi buradaydı, onu kollarında tutuyordu.

"Ben küçük bir kızken, babamın bir arkadaşı vardı. Bay Lambert." Bu isim dudaklarında kötü bir tat bırakmıştı, bu yüzden aceleyle devam etti. "Her yaz sonunda beni ziyarete gelirdi. O ve babam avlanmaya, atış yapmaya giderlerdi. Her zamanki sonbahar sporu, bilirsiniz."

Başını salladı ve devam etmesini bekledi.

"Ve ben genç bir kız olduğumdan beri, o Beni her zaman çok severdi."

Penny şimdi geriye dönüp baktığında, onun güvenini ne kadar erken kazanmaya başladığını görebiliyordu. Ne zaman ziyarete gelse ona cömert hediyeler getiriyor ve karşılığında sadece bir öpücük istiyordu. Bradford ve Timothy'nin oyunlarının dışında bırakıldığını, göz ardı edildiğini hissettiği zamanlarda ona ilgi göstermişti. Harfleri öğrenmeye başladığı yıl, onu davet etmek için dizine vururdu ve o da koşarak kucağına otururdu. *Gel, yavrum. Bana ne kadar iyi okuduğunu göster.*

Ve onu istediğinden biraz daha sıkı tuttuğunda ya da elini eteğinin altına sokup bacağını okşadığında Penny şikâyet etmedi. Ona tapıyordu.

"Onun ziyaretlerini doğum günümü ya da Noel'i iple çektiğimden daha fazla iple çekerdim. Beni her zaman özel hissettirirdi."

Gabriel sessizce onun elini tuttu.

"Annem hayır dediğinde masanın altından bana tatlılar uzatırdı. Bana, bakıcımın asla izin vermeyeceği korkutucu masallardan oluşan kitaplar okudu. Ama ikramların bizim sırrımız olması gerektiğini söyledi. Kimseye söylememeliymişim, yoksa annemle babam çok kızarmış."

Penny sır saklamakta çok iyi oldu.

Adam ona dokunmaya başladığında on yaşına yeni bastığı sonbahardı.

"O yıl hava berbattı. Yağmur spor yapmayı çoğu gün imkansızdı. Herkes kitap okurken ya da iğne işi yaparken, Bay Lambert yeni bir sır önerdi. Dans dersleri."

Karanlık, yağmurlu öğleden sonraları büyük salonda buluşurlardı. Sadece ikisi. Ona bir beyefendinin nasıl selam vereceğini, elini nasıl öpeceğini gösterdi. En önemlisi, kendini bir hanımefendi gibi taşımalıydı. Ona vücudunu nasıl dik tutacağını gösterdi ve elleriyle duruşunu düzeltti. İlk başlarda sadece omuzlarından kalçalarına kadar vücuduna dokunmakla yetindi. Ama sonra daha da kötüleşti. Ve daha da kötüleşti. Beyefendiler hanımlara böyle dokunur, dedi.

Geriye dönüp baktığında, hilesi çok açıktı. Yaşıtı her kız gibi Penny de büyümek için can atıyor, ailesinin kısıtlamalarından rahatsız oluyordu. Lambert bunu biliyordu ve onu manipüle etmek için kullandı. Ona yaşının ötesinde akıllı olduğunu söylemişti. Ailesi onun küçük bir kız olarak kalmasını istiyordu ama Lambert onun büyüdüğünün farkındaydı. Bir hanımefendi oluyordu. Kızın tavırlarındaki olgunluktan şüphelenmişti ama emin olmanın tek yolu kıyafetlerinin altına dokunmaktı. Soğuk elleri kızın içini kıpır kıpır etse de, kulağa çok mantıklı geliyordu. Bay Lambert babasının en eski arkadaşıydı. Penny'nin de arkadaşıydı. Ona asla zarar vermezdi.

Ziyaretin sonunda ayrılırken ona sert bir şekilde derslerin sır olarak kalması gerektiğini hatırlattı. Biri öğrenirse -hizmetçiler bile- ailesine söylerlerdi ve ailesi çok kızardı. Penny'yi suçlayacaklardı. Sadece yetişkinlere yönelik dans dersleri için değil, tüm sırları için. Yasak tatlılar, hediyeler, duymaması gereken hikayeler ve görmemesi gereken resimler... Her şey.

Yıllar boyunca nasıl yanlış davrandığını öğrenmek onları büyük hayal kırıklığına uğratacaktı.

O sonbahardan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. O asla eskisi gibi olmadı.

Ertesi yıl onu ziyaret ettiğinde, ondan uzak durmak için kendini kusturacak kadar hasta numarası yaptı. Onun yanında midesi bulanıyordu.

rol yapmak zor değildi. Baş ağrıları, soğuk algınlığı, kursları ...
Mümkün olan her bahaneyi uydurdu.

Ancak sonsuza kadar hasta numarası yapamazdı. Annesi onu nazikçe ama sertçe azarlamıştı. Bay Lambert ona karşı her zaman nazik davranmaya özen göstermişti. Penny onun duygularını incitmek istemiyordu, değil mi?

Hayır, demişti Penny boğazındaki safrayı yutkunarak, yapmadı.

Aferin kızıma, diye gülümseyerek cevap verdi annem.

Annesinin bilmediği bir şey vardı, Penny onun iyi kızı değildi. Artık değildi.

Kirliydi. Ailesi öğrenirse onun hakkında ne düşünecekti?

Belki onlara sarıldığında ondaki farkı hissederek diye düşündü. Ve böylece uzaklaştı. Pazar günlerinden korkuyordu. Utancını ailesinden saklayabilse bile, Tanrı bunu biliyor olmalıydı. Belki de kilisenin bankında oturup her zaman olduğu gibi iyi bir kızmış gibi davranırken papaz bunu yüzünde görebilirdi.

Tüm yetiştirilme tarzı ona masumiyetinin en önemli varlığı olduğunu öğretmişti. Eğer bundan vazgeçerse, mahvolurdu. Değersizleşirdi.

Sadece hayvanlar onu rahatlatıyordu. Ailesini ve arkadaşlarını daha az özgürce kucaklıyordu ama yavru kediler ondan asla kaçmıyordu. Kucağına kıvrılıp mırıldandılar ve kadife patileriyle onu yoğurdular. Özellikle kayıp ve savunmasız yaratıklar onu cezbederdi.

"Bana ihtiyaçları vardı," dedi Gabriel'e. "Ve eğer onları kurtarabilirsem, kendimi hâlâ değerli hissedecektim."

O konuşurken, bir dizi nesne ellerine girip çıkıyordu. Onların avucuna yerleştirildiğini fark etmemişti ve bir kenara koyduğunu da hatırlamıyordu. Sadece oradaydılar, tam da ihtiyaç duyduğu anda kolayca ulaşabileceği bir yerde.

Bir mendil.

Bir yastık.

Titreyen ellerini ısıtmak için bir fincan çay ve daha sonra konuşmaktan boğazı kuruduğunda tek bir yudumda içmek için soğuk su.

Bir noktada, nesneler avuçlarının içine girip çıkmayı bıraktı ve kendini tek bir sabit teselli kaynağına tutunurken buldu: Gabriel'in eli.

"Bitirme okuluna kaçmanın beni rahatlatacağını düşünmüştüm," diye devam etti, "ama daha kötüydü. Çok daha kötüydü."

Terbiye okulları görünüşte genç hanımlara klavsen çalmayı ve sulu boya ile resim yapmayı öğretmek için vardı. Ancak, matronların en sık verdikleri dersin sanat ya da müzikle hiçbir ilgisi yoktu. Bu dersler

Konu erdemdi. Saf kalmanın, evlenmeden önce beyefendilerin çapkınlık yapmasına asla izin vermemenin önemi. Ne bir öpücük, ne bir dokunuş. Masumiyeti olmadan, genç bir bayan değersizdi.

İlk kez sahneye çıktığında Penny kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Gerçek bir beyefendinin isteyeceği türden bir genç kız değildi ve bir daha asla olamayacaktı. Etkinlik bir yalandı. *O* bir yalandı. Ve tabii ki dans etme fikri bile onu hasta ediyordu.

Bu yüzden cebine bir kirpi sıkıştırdı. Freya koruyucu bir tılsımdı. Sıkı bir topun içinde kıvrılmış, tüm yumuşak hassasiyeti keskin tüylerin altında gizlenmişti.

Ve şimdi bile, bunun kendi hatası olmadığını, içsel değerinin sağlam olduğunu ve mahvolma fikrinin bir yalan olduğunu anlayacak kadar büyüdüğünde ...

Hala kendini dans etmeye veremiyordu.

Sonunda kendini kelimelerden ve gözyaşlarından boşalttığı anda, saatler geçmiş gibi hissetti. Belki de öyleydi. Hem bedeni hem de zihni tükenmiş, bitkin düşmüştü.

Başını kaldırdığında Penny duygularının yıpranmış parçalarını topladı ve hazırlanmaya çalıştı. Gabriel korunmasız, acı çeken bir çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onun adına adalet isteyecekti.

Ona güvence vermek zorundaydı. Ona kızmaması ya da düşüncesizce bir şey yapmaması gerektiğini söylemeye hazırlanıyordu. Artık daha iyi olduğunu söyleyecekti. Çok daha iyi.

Ama gerçek şu ki, kendini daha iyi hissetmiyordu. Kendini her şeyden arındırmış, utanç, acı ve sırlardan oluşan o büyük depoyu temizlemiş olsa bile. Eski bir gardırobu açtığında geriye ne kalırdı? Boş bir alan. Doldurulması zaman alacak, belki de yıllar sürecektir bir boşluk.

Yani, hayır. Henüz daha iyi hissetmiyordu.

Uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu ve vücudunda başka türlü davranacak gücü de yoktu.

"Penny," dedi. "Eğer sorun olmazsa ... sana sarılabilir miyim?"

Kadın başını salladı ve adam onu kollarının arasına alarak kendine yaklaştırdı. Tepesine bir öpücük kondurdu. İçinde daha fazla gözyaşı olduğuna inanamıyordu ama gözleri birkaç tane daha yaşardı.

"Önerebileceğim bir kedi yavrum yok," dedi. "Ama biraz yatıştırıcıya ihtiyacınız varsa, bende tam size göre bir şey olabilir."

Yirmi Beşinci Bölüm

Penny, Gabriel'in kollarını dirseğine kadar sıvayıp devasa bakır küvetin üzerine eğilmesini ve su musluğunu tutmasını merakla izledi.

"Modern su tesisatı tanrılarına dua et," diye öğüt verdi. "Ve eğer biliyorsanız, büyücülüğe karşı bir koruma."

Musluğu çevirdi ve su küvete aktı - berrak, bol ve dumanı tüten sıcak.

"Bu daha doğru," diye mırıldandı.

"Sıcak akan su mu?" Kolunu banyoya uzattı ve parmak uçlarıyla suyu çalkaladı. "İnşaat gürültüsüyle ilgili tüm şikâyetlerimi geri çekiyorum. Bu bir mucize."

"Bunu başarmak için kesinlikle Tanrı'nın bir eylemi gerekti."

Diğer musluğu çevirerek sıcak suyu dengelemek için soğuk su ekledi. Sonra bir şişe gül attarına uzandı ve banyoya birkaç damla ekledi. Oda mis kokulu bir buharla doldu.

"Havlular var." Mükemmel kareler halinde katlanmış bir yığın tertemiz beyaz pazen havluyu gösterdi. "Sabun orada, lavabonun yanında. Aşağıda birkaç şeyle ilgileneceğim ama bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalmanız yeterli, hemen gelirim."

"Bekle." Ona sırtını döndü ve saçlarını kaldırdı. "Kancaları takmama yardım eder misin?"

Bağları dikkatlice çözdü ve korsesinin bantlarını da gevşetti. Tavrı baştan çıkarıcı değildi, sadece nazikti.

"Kapının dışındaki kancaya bir sabahlık asacağım," dedi. "İstediğin kadar kalabilirsin."

O gittikten sonra Penny kollarını frakından kurtardı, korsesini ve kombinezonunu çözdü ve kombinezonunun düğmelerini açtı. Kumaş katmanlarını kalçalarının üzerinden aşağıya doğru itti ve bir deri gibi hepsini birden attı. Bu

Çıplak ayaklarının altındaki kiremit soğuktu ama kendini derin küvete bıraktığında sıcaklık onu sardı.

Cennete.

Banyo suyu onu bir kucaklama gibi sardı. Her parçasını eşit şekilde kucaklayan bir kucak. Bir el, bir diz, bir göğüs, bir kulak memesi; su bunlar arasında ayırım yapmıyordu. Başının tepesine kadar suya daldı ve sıcaklığın üzerinden ve etrafından akmasına izin verdi.

Kendini banyodan çıkmaya zorlayamadan su neredeyse soğumuştur. Yumuşak havlularla kurulandıktan sonra, adamın ona bıraktığı komik derecede büyük sabahlığın içine girdi. Tek bir kola bile sığabilirdi. Yatağa doğru yürürken işlemeli ipek etekleri arkasından uzanıyordu.

Başı yastığa değdiği anda uykuya dalmış olmalıydı, çünkü Penny gözlerini açtığında pencerelerden dışarının tamamen karanlık olduğu ve şöminede kızgın bir ateşin parladığı görülüyordu. Odanın diğer ucunda, Gabriel bir yazı makinesinin başına oturmuş, tek bir mum ışığında kâğıtları inceliyordu.

Kadın yuvarlanıp gerindiğinde, adam başını kaldırdı. "Bu Goldilocks değil mi? Umarım bu, yatağın doğru olduğu anlamına gelir."

"Ne?"

"Yok bir şey. Uyuyabildiğine sevindim, hepsi bu."

"Ben de öyle. Teşekkür ederim." Bir sıçrayışla kendine geldi. "Bixby. George. Marigold. Ang-"

"Onlarla görüşüm," diye güvence verdi ona.

"Hepsiyle." "Gerçekten mi? Ama ne yapacağını nasıl bildin?"

Elindeki kâğıt yığını karıştırdı ve tanıdık gelen kalın bir zarf çıkardı. "Birkaç hafta önce, birisi talimatları gülünç ayrıntılarla yazacak kadar iyiydi."

Gülümsedi ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Ayaklarının dibinde, yatak çarşafının bir kıvrımı kıpırdandı. Islak siyah bir burun belirdi ve onu bıyıklı bir burun izledi.

"Bixby!" Köpeğe uzandı ve onu kucaklayıp öpmek için kollarının arasına aldı. Yavru köpek kendinden geçmişti, daireler çizerek dönüyor ve ulaşabildiği her yeri yalıyordu. "Oh, sevgilim. Şu haline bak. Buraya nasıl geldin?"

Gabriel odayı geçip yatağın başucunda durdu. "Yatağında bir hayvana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Ve bu gece bunun ben olmamam gerektiğini düşündüm."

"Bir kişi için daha yer var."

Yatağın üzerinde ona katıldı. Bixby elini burnuna götürdü ve o da köpeğin tüylerini karıştırdı. Görünüşe göre arkadaş olmuşlardı.

Penny'nin kalbi kabardı. "Sen," dedi, "dünyadaki en iyi adamsın."

Kıkırdadı. "Durum kesinlikle öyle değil."

"Ama öyle." Terrier'in kahverengi tüylerini düzeltti. "Bixby'yi arka sokakta bulduğum gece, titriyordu ve az beslenmişti, arka bacaklarını arkasında sürüklüyordu. Bir takla ya da belki bir atın toynağı tarafından ezilmişlerdi. Veteriner cerrah geldi. Kurtarılamayacak kısımları kesti ve kalanları atellerle tutturdu, ancak geceyi atlatması için ona zayıf bir ihtimal verdi. Ona isim verme, diye uyardı beni. Öldüğünde daha da zor olacak."

Gülümsedi ve kucağındaki yavruyla konuştu. "Ama uyarısı için çok geçti, değil mi? Sen zaten Bixby'ydin ve ikimiz de senin hayatta kalmak için gereken yüreğe ve kararlılığa sahip olduğumu biliyorduk. İki yıl sonra, olmak için doğduğun dehşet gibi yeşilin üzerinde sincapları kovalıyorsun."

Başını Gabriel'e doğru kaldırdı. "Bu dünyadaki en iyi köpek. Ve bundan emin olmak için başka bir köpekle tanışmama gerek yok."

Gözleri kısıldı. "Az önce beni bir köpeğe mi benzettin?"

"Biliyorum, bu iltifatı hak ettiğinden ben de emin değilim." Bixby'yi yanına oturttu. "Senin hepsinden iyi olduğumu bilmek için başka erkeklerle dans etmeme, flört etmeme, yürümeme ya da araba kullanmama gerek yok."

"Umarım paylaştığımız her şey ..." Parmakları kadının saçlarını taradı. "Yani, sokakta olanlar daha ziyade-"

"Olağanüstü." Daha da yaklaşarak adamın ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Ara sokakta olanlar heyecan verici olmaktan başka bir şey değildi. Yani, beni sonsuza dek terk etmeye çalıştığın kısım oldukça kötüydü, ama o ana kadar ... ? Son derece tatmin ediciydi."

Derin bir nefes aldı. "Buna sevindim."

"Ben de bundan memnunum. Çoğu kızın gençliklerini ilk öpücüğün heyecanını, ilk dokunuştaki tutkuyu hayal ederek geçirdiğini biliyorum..." Başparmağının ucuyla avucunun içine küçük, tembel şekiller çizdi. "Ben de bu ilkleri yaşamayı hiç beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onları isteyeceğimden de şüpheliydim. Sonra seninle tanıştım ve her şey farklıydı. İlk görüşte şehvet olduğunu düşündüm. Seni düşünmeden duramıyordum. Romantik, beyaz atlı prens gibi değil. Çıplak bir şekilde."

Biraz güldü.

"Çok sinir bozucuydu."

"Sadece hayal edebilirim."

"Ama harika. Geriye dönüp baktığımda, bunun ilk görüşte şehvet olduğunu sanmıyorum. İlk görüşte güvendim. Seninle kendimi güvende hissettim. Benden çalındığına inandığım tüm o ilkler. Seninle hepsini

geri aldım. Onları *aldım*.

kendi şartlarımla. Keşke geri dönebilsem ve kaçırdığınız tüm ilkleri geri kazanmanıza yardımcı olabilsem."

"Benim de bazı ilklerim oldu. İlk kez bir Highland öküzü tarafından hapsirildim. İlk kez bir keçiye ebelik yaptım. İlk sahte sandviç. Bu da bir sondu."

Onu kaburgalarından dürttü. "Korkunçsun ve seni seviyorum."

Ona doğru uzandı ve yanağını elleriyle okşadı. "Bu sözleri duymak bir ilkti."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bu son olmayacak."

Ve onun bu gece liderliği ele almayacağını bildiği için, onu öpmek için öne doğru eğildi.

Öpücüğü tatlı ve arayış içindeydi. Gabe nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Onu reddetmek istemiyordu ama onun ilerlemek istediğinden daha ileri bir dokunuşa zorlarsa lanetlenirdi. Bu yüzden onun önderlik etmesine izin verdi, vermek istediği her şeye kendini açtı - hatta vücudunu kendisine o kadar yabancı bir şefkatle öpüp okşadığında bile, buna onu sevmekten başka bir şey için katlanabileceğinden emin değildi.

Adamın gömleğinin eteklerini kaldırdı ve ona verdiği sabahlığı silkerek çıkardı. İkisi de tamamen çıplak olana kadar tüm katmanları soydular ve bundan sonrası birleşmenin basit, güzel kaçınılmazlığıydı. Birbirlerini sıkıyor, tutuyor, telaşsız bir ritimle birlikte hareket ediyorlardı ama yine de onları hızla eşiğe getiriyordu. Kadın titrerken tırnakları adamın omuzlarını ısıyor ve serbest bırakıldığını haykırıyordu. Adam kendi doruk noktasına doğru hızla ilerlerken, kadın onu sıkı sıkı tutuyor, kucağından ayrılmasını yasaklıyordu. Adam bu cazibeye teslim oldu ve ilkel, sahiplenici bir neşeyle onun içine girdi.

Daha sonra onun kollarına sarıldı. "Benim itibarımı korumana gerek yok ama umarım kendi itibarını zedeleyeceğini biliyorsundur. St. George Hanover Meydanı'nda uzun nişanlar ve düğünler mi? Hiç de acımasız ya da korkutucu değil, Bay Harabe Dükü."

"İtibarımı zedelemeyeceğim," dedi. "Onu tamamen yok edeceğim. Senin için."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bunun için seni çok seviyorum."

Ona her şeyini verecekti. Bu, onun dünyasında, hor gördüğü aristokratların arasında, gururunu ve kızgınlığını bastırarak yaşamak anlamına gelse bile.

Harabe Dükü bugün burada, onun kollarında öldü. Ve Gabe ileride kim olacağından tam olarak emin değildi ama bildiği bir şey vardı. O da

onun kocası ve koruyucusu olacaktı. Ve bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyecekti.

Bu düşünce doğrultusunda, sabah olmadan onu evine geri götürse iyi olacaktı.

"Seni evde görmem gerek," dedi. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey, meydanın karşısındaki bir komşunun şafak vakti benim evimden senin evine doğru sessizce yürüdüğünü görmesi. Bu aşamada skandala yol açmak ailenizin itiraz etmesine neden olur."

"Tartışmak istiyorum ama tartışmayacağım."

"Ben koridoru kontrol edeyim," dedi Gabe. "Bayan Burns'ün bizi tekrar şaşırtmasını istemeyiz."

"Kimseye söylemezdi."

"Belki de değil, ama ruhumu korkutup kaçırabilir."

Gabe koridora doğru ilerlerken durdu ve nefesini tuttu. Yolun aşağısından döşeme tahtalarının gıcırtısını duydu. Sese doğru ilerlediğinde, uzakta hayalet gibi bir şekil belirdi.

Gabe kendini silkeledi ve gözlerini ovuşturdu. "Hammond?"

Mimarın gümüş saçları vahşi açılarla dikilmişti ve üzerinde sadece beyaz bir gecelik vardı. Bir ön kolunun üzerinde bir tepsi yemek dengede duruyordu. Diğer kolunun altına bir şişe şarap sıkıştırmış, boşta kalan elinde de bir çift kadeh tutuyordu; Gabe bu şingirtinin kaynağının bu olduğunu tahmin etti. Adam terli ve nefessizdi.

"Neler oluyor böyle?" Gabe sordu.

"Gerçekten de şeytan." Hammond fısıldamak için tepsisinin üzerine eğildi. "Sonunda Burns hakkındaki gerçeği öğrendim."

"Zekice," diye mırıldandı Gabe. "Hayalet, cadı ve vampirlerielediğini sanıyordum. Geriye ne kaldı?"

"Kadın bir succubus."

"Succubus nedir?"

"Dişi bir iblis." Hammond'un kaşları kalktı. "Cinsel zevkle beslenen biri."

"Peki o zaman. Sorduğum için çok özür dilerim."

"Gerard, sen misin?" Boğucu, dumanlı kadın sesi yakındaki bir odadan geliyordu. "Bekliyorum."

"Yüce Tanrım. Büyücü kadın çağırıyor." Hammond elinde tepsi ve şarapla yatak odasına doğru ilerledi. "Eğer sabaha ölürsem, cesedimi kalbime bir kazık saplayarak gömün."

Gabe şoktan uyuşmuş bir halde kendi yatak odasına döndü.

Penny soru sorarcasına omuzlarını kaldırdı. "Eee?"

"Bir iyi bir de kötü haberim var."

"Önce kötü olanı alalım, lütfen."

"Kötü haber şu ki, yaşadığım sürece son iki dakikayı hafızamdan asla silemeyeceğim." Başının arkasını kaşıdı. "İyi haber ise, bu gece temize çıktık."

Yirmi Altıncı Bölüm

Balo sabahı hazırlıklar o kadar yoğun geçmişti ki, Gabe Penny'yi kapıda karşıladığında selamlaşma zahmetine bile girmede.

"Gel." Onu elinden tuttu. "Çalışma odasında senin için bir şeyim var."

Adam kapıyı arkalarından kapattığında kızardı ve sesini fısıltıya düşürdü. "Gabriel. . . Gerçekten çok isterdim ama saçlarım daha yeni yıkandı ve tutturuldu ve giyilebilir son birkaç elbisem kaldı."

"Bunun peşinde değilim," diye güvence verdi ona. "Umursadığımdan değil elbette.

Ama bugün tutkulu bir buluşma için seni masanın üzerine yatırmak gibi bir niyetim yok." Bu cazip görüntüyü beyninden kovmak için bir an durduktan sonra masanın arkasındaki sandalyeyi okşadı. "Otur."

Gabe bir dolabın içine gizlenmiş çelik kasayı açtı ve içinden büyük, düz kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu masadaki kurutma kâğıdının üzerine koydu, aşırı derecede endişeliydi. "Hadi o zaman. Aç şunu."

Kapağı kaldırdı ve içine baktı. "Oh, Gabriel."

Sandalyenin arkasına geçti ve omzunun üzerinden ışıltılı yüzük dizisine baktı. Elmas, yakut, safir, zümrüt. . . kuyumcudan isteyebileceğini düşündüğü her değerli taş ve varlığından haberdar olmadığı birkaç tanesi.

"Sürpriz yapmayı tercih edeceğini düşündüm ama beğendiğin bir tanesini seçme konusunda kendime güvenemedim. Bu yüzden hepsini satın aldım."

"Enfesler."

Onun övgülerini elinin tersiyle itti. "Hiçbiri senin için yeterince iyi değil." "Bırakın bir tepsi dolusu yüzüğü, *tek bir* yüzüğe bile ihtiyacım yok." "Çok geç. Hepsi senin. İstersen hepsini birden tak.

Ya da

haftanın her günü için bir tane belirleyin."

Kadife dolgudan bir yüzük çıkardı; altın üzerine yerleştirilmiş ve daha küçük parlak taşlarla çevrelenmiş soluk pembe bir pırlanta. "Pembeyi her zaman sevmişimdir."

"Deneyin."

Penny yüzüğü üçüncü parmağına taktı. Taşın ışıktaki nasıl parladığına hayranlıkla bakmak için elini belli bir mesafede tuttu.

"Bu çok güzel." Sandalyeden kalktı ve onu öptü. "Teşekkür ederim. Bayıldım."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Güzel. Şimdi onu geri alalım. Saklamak için kilitleyeceğim."

Elini göğsüne yakın tuttu. "Çıkarmak zorunda mıyım?"

"Evet, çıkarmalısın. Biz nişanlı değiliz."

Altın rengi tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Henüz."

Yüce Tanrım. Ona olan inancının nereden kaynaklandığını bilmiyordu - büyük ihtimalle kurbağa şemsiyeleriyle rüzgârda süzülen periler tarafından bırakılmıştı - ama şu noktada umurunda bile değildi. Bu işi başarır ya İngiltere'nin en kurnaz piçi ya da en şanslısı olacaktı. Muhtemelen ikisi de.

Biraz somurtarak yüzüğü parmağından çıkardı ve onun eline bıraktı. "Birbirimizle evlenmeyi kabul ettik. Diz çökmüş ya da çökmemiş, bu bir nişan tanımına uyuyor gibi görünüyor."

"Benim tanımıma uymuyor," dedi kararlı bir şekilde. "Kardeşinle konuşana kadar olmaz."

Kasanın güvenli bir şekilde kilitletiğinden emin olmak için zaman ayırarak halkaları kasaya yerleştirdi.

İşini bitirdiğinde, Penny'nin yere çömelmiş, dağınık kâğıtlar ve yazışmalarla çevrili olduğunu gördü. Asla görmemesi gereken kâğıtlar.

"Gabriel, nedir bütün bunlar?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Okuyabilirim." Kâğıtları iki eliyle kavrayan Penny başını salladı.

"Ailemi mahvetmeyi planlıyorsun."

Penny burnunu sokmak niyetinde değildi ama sandalyeden kalkarken kâğıtları yere düşürmüştü. Onları almak için çömeldiğinde kendi adını gördü. Bu bir nişan sözleşmesiydi.

İlk birkaç sayfayı taradı ve bunu yapmakta tamamen haklı olduğunu hissetti. Bu onun da evliliği olacaktı. Anlaşılan birkaç taslak hazırlamıştı. Tıpkı yüzükler gibi, her olasılığa karşı hazırlık yapmıştı. Neden ona danışmamıştı?

Ve sonra, yığının en altında, kendi adına düzenlenmemiş bir anlaşma buldu. Bradford'un adını taşıyordu ve bir nişan sözleşmesi değildi.

Bu bir ihanetti.

"Bunları asla görmemen gerekiyordu," dedi.

"Görmediğimi tahmin edebiliyorum," diye cevap verdi.

Gabriel'in bu kâğıtları neden kendisinden sakladığını kesinlikle anlamıştı. Sebep, net bir parşömen üzerine siyah mürekkeple yazılmıştı, okunaklı ve yalındı, herhangi bir yanlış anlaşılma olabileceği umuduna meydan okuyordu.

Gerçek apaçık ortadaydı ve kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.

"Burada bankadan kredi aldığınız yazıyor. Ailemin mülküne karşı alınmış bir kredi."

Başını kaldırdı ve Gabriel'in ona baktığını gördü. Yüz ifadesi esrarengizdi.

İnkâr etmeye bile kalkışmadı. "Evet, yaptım."

"Bu ipotek, tarım arazilerinin iyileştirilmesi amacıyla çekilmiştir. Kiracılara kıt hasat dönemlerinde yardım etmek, açlıktan ölmelerini engellemek içindi. Şimdi de kardeşim evlenmemizi kabul etmezse borcu geri istemekle mi tehdit ediyorsun?"

"Hayır, hayır. Yanlış anlıyorsunuz."

Ona sözleşmeyi salladı. "İşte burada, açık bir dille." "Borcu istemekle tehdit etmiyorum. Borcu affetmeyi teklif ediyorum.

Tamamen. Çeyizin karşılığında."

Çenesi düştü. "Bunun kulağa daha iyi gelmesi mi gerekiyordu?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu son çare olarak düşünülmüştü, sadece rızasını vermediği takdirde kullanılacaktı. Buna sigorta diyebiliriz."

"Ben buna aşağılayıcı diyorum. Çünkü olan bu. Bunu benim haberim olmadan yapmayı mı planladın? Herkese birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu söyleyecektim ve ailem her zaman gerçeği bilecekti. Satın alındığımı." Ayağa kalkarken kâğıdın yere düşmesine izin verdi. "Bunu 'düzgün' bir şekilde yapmakta ısrar ettiğini söylediğinde, niyetinin bu olduğunu bilmiyordum."

"Bu kadar abartmayın. İkimiz de aristokrat evliliklerinin nasıl yürüdüğünü biliyoruz. Hangi adamla evlenirseniz evlenin, çeyiziniz yasal bir işlem olacaktır."

"Evet, tabii ki," dedi acı acı. "Çünkü hangi erkek maddi bir teşvik olmadan benimle evlenir ki?"

"Benim açımdan maddi bir teşvik söz konusu değil." Kağıtları işaret etti. "Öne bile geçmiyorum. Kardeşinin borcu senin çeyizinden çok daha fazla. Senden para kaybetmiş olacağım."

Sözler ona zalim bir okul çocuğunun kanatlandığı çakıl taşları gibi çarptı. Yemin etti. "İstediğimden daha kötü oldu."

"Umarım öyledir. Bu bir kabus." Kâğıtları aldı ve ortadan ikiye bölerek yırttı. Sonra kâğıtların yarısını aldı ve onları da yavaşça daha küçük parçalara ayırdı. Bu hala yeterli değildi. Parçalar parçacıklara, parçacıklar da kar tanelerine dönüşene kadar acımasız ve metodik parçalama işlemini sürdürdü.

"Avukatımda bunların kopyaları var," dedi.

"Umurumda değil. Yine de tatmin ediciydi."

Masanın etrafından dolaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kardeşin, bir tür baskı aracı kullanmadıkça evlenmemizi asla kabul etmeyecek. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet! İşte benim çılgın fikrim. Ona seni tüm kalbimle sevdiğimi ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi söyleyeceğim. Ve eğer hayır derse, onun onayı olmadan evleneceğiz."

Onu omuzlarından tuttu. "Ne önerdiğini bir düşün. Ailen seni dışlar. Herkes senin mahvolduğunu söyleyecek."

"Kimin ne dediği umurumda değil."

"Şey, umurumda. İnsanların senin hakkında ne dediğini önemsiyorum. Bizim hakkımızda, çocuklarımız hakkında ne dediklerini. Penny, sana söylüyorum-"

"Bana *söylemek* mi? Evlenme teklifinin bana *sormayı* içerdiğini sanıyordum. Sana kısmen aşık oldum çünkü akşam yemeğimden nişan yüzüğüme kadar her konuda benim seçimlerime saygı duyuyordun. Birdenbire otokrat kesildin."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Seni korumaya çalışıyorum. Senin bir skandala dönüşmeni engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım, bu meseleyi kendi ellerime almak anlamına gelse bile."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Eğer kardeşin son birkaç haftayı nasıl geçirdiğimizi bilseydi, eminim evlenmemiz gerektiği konusunda hemfikir olurdu."

Oh, Tanrım. Midesi düğümlendi. "Ona mahvolduğumu söylersin."

Yüz ifadesi sertti.

"Toplulumun gözünde kirlenmiş," diye devam etti. "Değersiz. Eşleşmeyi onaylamaktan başka çaresi yok, çünkü başka biri beni nasıl isteyebilir ki?"

"Seni o şekilde görmediğimi biliyorsun."

"Ama ailemin beni bu şekilde görmesine izin vermeye ve sonra da bunu kendi yararınıza kullanmaya hazırsınız. Geçmişimle ilgili bildiğin onca şeyden sonra, burada durup böyle bir şeyi önerdiğine bile inanamıyorum." Kollarını göğsündeki boşluğa doladı ve sıkıca sarıldı.

"Herkes sana güvenmemem konusunda beni uyardı. Tüm arkadaşlarım. Dinlemeyi reddettim."

"İlk andan itibaren ünümü biliyordunuz. Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim."

"Sanırım yapmadın. Yine de sana aşık olacak kadar safmışım."

"Belki de bana aşık olmadın," diye tersledi. "Belki de var olmayan bir adama aşık oldun."

"Belki de beni gerçekten sevmiyorsun."

Onun bu ifadeyi yalanlamasını bekledi. Evet, onu her şeyin ötesinde sevdiğine dair güvence vermesini. Bunun yerine onu serbest bıraktı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Duygusalsın. Yorgunsun. Eve gidip dinlenmelisin."

"Eve gidiyorum ama dinlenmek için değil. Eşyalarımı toplayacağım. Haklısın, belki de aileme ulaşmamın zamanı gelmiştir. Bu gece Bradford'la birlikte gidebilirim."

"Penny, bekle."

"Hayır," dedi. "Yeterince uzun süre bekledim. Hayatımın on yılını sırlar ve utanç yüzünden kaybettim ve tek bir gün daha teslim olmayı reddediyorum. Senin için bile."

Yirmi Yedinci Bölüm

"BAYAN. ROBBINS! BAYAN ROBBINS!"

Delilah - "Seni seviyorum" cümlesini binlerce kez tekrarlamasına rağmen öğrenemeyen kuş- bunun yerine taklit etmeyi öğrenmişti. Papağan zavallı hizmetçiyi evin içinde koşturup duruyordu.

Penny bütün öğleden sonra sızlandığı yataktan kalktı ve Bayan Robbins merdivenleri çıkma zahmetine katlanamadan kendini aşağıya sürükledi.

Ancak aşağıya indiğinde, misafir odasının kutularla dolu olduğunu gördü. Küçük kutular, büyük kutular, şapka kutuları. Hepsinin ortasında Emma duruyordu.

"Sürpriz!" Emma kollarını *iki* yana açarak kutuları işaret etti.
"Gardırobunuz geldi. Sana zamanında biteceğini söylemiştim. Günlük giyim için eksiksiz bir elbise ve iç çamaşırı, opera ya da tiyatro için uygun iki gece elbisesi, eldivenler ve topuklu terlikler ve tabii ki balo için elbisen. Size her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Zahmet etmeyin." Penny bir sandalyeden bir yığın kutu aldı ve uyuşuk bir şekilde oturdu.

"Ne?"

"Onları kutulu bırakın. Böylece ayrılırken onları yeniden paketleme zahmetinden kurtulmuş olurum."

"Oh, hayır. Teyzen sana yardım etmeyi reddetti mi?" Penny başını salladı.

"Kardeşin o zaman. Fikrini değiştirmeyecek mi?"

"Bu benim ailem değil. Bu ..." Gözleri yaşlarla doldu. "Emma, kendimi aptal gibi hissediyorum."

Penny yıkıldı ve arkadaşına her şeyi anlattı. Her şeyi. Cumberland'den ve gizli dans derslerinden, tüm yol boyunca

sözleşmeler ve kalp kırıklıkları. Gerektiğinde pek çok ayrıntıyı özetlemiş ama hiçbir şeyi saklamamış.

Sonunda ikisi de divanda yan yana oturmuş, her biri gözlerini mendilleriyle silmişti. Delilah bile kederli bir ıslık çaldı. Bayan Robbins bir demlik rahatlatıcı çay getirdi.

Emma onu kucakladı. "Penny, canım. Çok özür dilerim."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Hepiniz beni uyarmaya çalıştınız ve ben daha iyi bildiğimi düşündüm. Onun özünde iyi biri olduğuna inanıyordum. Kendisi de buna inandığında bu acımasız kan davalarını bir kenara bırakacağını düşündüm. Muhakemem beni yanılttı." Burnunu çekti. "Sandviçlerime hakaret ettiğinde bunu anlamalıydim."

"Sen aptal değildin," dedi Emma. "Kalbine güvendin. Ve dürüst olmak gerekirse, kalbinin yanıldığına ikna olmadım."

"Söylediklerimi dinliyor muydun?"

"Biliyorum. Yaptığı şey korkunçtu. Bunun için onu mazur görmüyorum. Ama erkekler aşık olduklarında saçma sapan şeyler yaparlar ve onu kaybetmekten korktuklarında tamamen aptallaşırlar. Kendinize bu kadar yüklenmeyin. Onda gördüğünüz iyi nitelikler, korku ya da öfke tarafından yok edilmelerine izin vermiş olsa bile var. Hiç kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir." Emma onun elinden tuttu. "İnsanların içinde en iyiyi arıyorsun. Sende en çok takdir ettiğim özelliklerden biri de bu. Çok cesursun."

"Ben cesur değilim."

"Tanıdığım herkesten daha fazla cesarete sahipsiniz. Çok derinden incinmiş olmana rağmen, kalbini tekrar tekrar açmakta ısrar ediyorsun."

"Yavru kedilere, belki."

"İnsanlara da. Mesela bana. Ash'le evlendiğim hafta beni nasıl çaya davet ettiğini asla unutmayacağım. Daha önce hiç tanışmamıştık ve başka hiçbir hanımefendi varlığını kabul etmezdi. Düşes olmuş bir terzi mi? Bir şekilde bir arkadaşına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıştın."

Penny arkadaşına gülümsedi. "Seni çaya davet etmek şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şeylerden biriydi. En cesuru değil."

"Bu tamamen cesaretti. Bir katil olabilirdim." Emma çayını yudumladı. "Ve sadece ben değildim. Nicola, Alexandra, Ash, Chase ... Sen bizi birbirimize bağlayan bir macunsun. Uzanmak cesaret ister ve tutunmak daha da fazlasını gerektirir."

Penny Freya'yı ellerinin arasına aldı ve tüylerini okşadı. Kirpi yuvarlanıp kıvrıldı ve beyaz, kabarık karnını kaşımak için ortaya çıkardı. "Onun yanında kendimi güvende hissettim. Ona *her şeyi* anlattım. Bana bir hazine olduğumu, lekelenemeyeceğimi söyledi. Asla mahvolmayacağımı söyledi.

Ve bunu zihnimde biliyor olsam bile, ilk kez kalbimde buna gerçekten inanmak için kendimi güvende hissettim."

"Penny."

"Ona olan güvenime ihanet etti. Ama çok daha kötüsü, kendime olan güvenime de ihanet etti."

"O zaman benimkini ödünç al. Bundan sonra ne yapmak istersen iste, sana inancım tam. Hepimiz seni destekliyor olacağız ve bize ihtiyacın olduğunda yanında olacağız."

Penny, Freya'nın bir tutam kürkünü düşünceli bir şekilde okşadı. Bundan sonra ne yapmak istiyordu? Kalbi ve zihni gelecek hayallerini düşünemeyecek kadar yıpranmıştı. Sadece ne yapmak istemediğini biliyordu. Vazgeçmek ve saklanmak istemiyordu.

Emma, etraflarındaki kutulara yığılmış bu yeni gardırobu üretmek için zaman ve çaba harcamıştı. Penny bazı hayvanlarıyla vedalaşmış, onları kendi başlarına cesur olmaları için dışarı göndermişti. Denemeyi Hubert'e borçluydu, değil mi? Arkadaşlarına da.

Daha çok, bunu kendine borçluydu. Üç hafta önce teyzesiyle bir bahse girmiş ve buraya kadar gelmişti. Kazanmak istiyordu.

Penny, Freya'yı nazikçe sepetine yerleştirdikten sonra etraflarını saran kutu yığınlarını inceledi. "Balo elbisesi bunlardan hangisinde?"

Emma ayağa fırladı, heyecanla alkışlıyordu. "Hiç sormayacaksın diye korkuyordum." Odada gezindi ve kutuların en büyüğünü buldu. "Seni sıkıştırmak istemedim ama bunu kullanılmadan bırakmak beni öldürürdü. Sadece nakış için üç terzi günlerce çalıştı."

Penny çay servisini toplarken Emma kutuyu çay masasının üzerine kaldırdı. Parmaklarını tepesine vurarak gerilimi artırdı. "Hazır mısınız?"

Sertçe yutkundu. "Sanırım öyle."

Emma kutunun üstünü çırparak açtı ve ortaya bir kâğıt mendil bulutu çıktı. "Göz kamaştırmaya hazır olun."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Güzel."

"Olağanüstü."

"Çarpıcı. Kesinlikle çarpıcı."

Baloya geldiğinden beri Penny buna benzer pek çok iltifat duymuştu. Ne yazık ki bunların hiçbirisi ona *yönelik* değildi. Sadece onun *yanında* söylenmişlerdi.

"Hayatımda hiç bu kadar çok boynu bükük insan görmemiştim." Nicola kalabalık balo salonunu inceledi.

"Bir astronomlar toplantısına katılmalısın," dedi Alexandra. "Bu daha çok bir devekuşu toplantısına benziyor."

Dans henüz başlamamıştı ama orkestra hafif bir müzik çalarken konuklar zengin dekoru hayranlıkla seyrederek odalarda ilerledi. Aynalı duvarlar, yaldızlı çerçeveler içindeki tablolar, oymalı pervazlar, pencereleri çerçeveleyen mavi kadife perdelerden oluşan şelaleler.

Balo salonunda en çok ilgiyi yüksek tavanlar çekiyordu. Sahneyi uzaktan izleyen biri, eğik başların ve uzun boyunların Kıta'dan gelen son moda olduğu sonucuna varabilir.

"Senin elbisene bakmaları gerekirdi," dedi Alexandra. "Odadaki gerçek sanat eseri o."

Penny eldivenli ellerini, fildişi satenden bir iç elbiseyi örten şeffaf ipek ağın üzerinde gezdirdi. Tül kumaş, kıvrımlı yeşil dallarla birbirine bağlanmış minik pembe güllerle desenlenmişti. Şapkalı kollar krem rengi dantelin üzerine serpiştirilmiş saten yapraklardan oluşuyordu. Yeşil kadifeden geniş bir bant belini kavriyordu ve cüretkâr yakası göğüs dekoltesinin mükemmel miktarını ortaya çıkarıyordu.

"Emma mucizeler yaratıyor," dedi.

Emma nezaketle, "Güzellik tamamen giyen kişidedir," dedi.

Nicola, "Umalım da o hak etmeyen adam bunu takdir etmek için ortaya çıksın," diye homurdandı.

Penny parmak uçlarında durdu ve giderek artan misafir kalabalığını taradı. Gabriel'den iz yoktu. Kardeşinden de henüz bir iz yoktu.

Nicola başını salladı. "Başımdan beri onun senin için yeterince iyi olmadığını söylüyorum. Ne tür bir insan kendi balosuna katılmaz ki?"

"Buralarda bir yerde," dedi Emma. "Büyük olasılıkla ev sahipliği görevleriyle meşgul. Çok geçmeden ortaya çıkacaktır."

Gezgin bir hizmetçi şampanya kadehleri sundu. Penny, Nicola ve Emma hevesle kabul ettiler. Alexandra yemek için reddetti.

"Üçünüzün şerefine." Penny kadehini kaldırdı. "Gelmek zorunda değildiniz ama geldiğiniz için minnettarım. Özellikle de sana, Alex. Evde ayaklarını bir mindere uzatmış olman gerekirdi."

Alexandra bir tabak dolusu içeceği son derece dolgun karnının üzerinde dengeledi. "Seni bununla tek başına yüzleşmen için asla terk etmeyiz." Bir sandviçi kemirdi. "Ayrıca, sadece yemek bile katılma zahmetine değer.

Bu tarifi oldukça geliştirmişsin Penny." "Ne demek istiyorsun? Hangi tarifi?"

Alex yarısı yenmiş bir parmak sandviçi havaya kaldırdı. "Sahte. Fena değil." Nicola yüzünü buruşturdu. "Hamilelikten olsa gerek." Alexandra tabağından bir örnek uzattı. "Kendiniz tadın."

"Deneyeceğim." Emma bir sandviç aldı ve dişlerini içine geçirdi, sonra

dikkatle çiğnedi. Yutkunurken kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu neredeyse lezzetli. Neyi değiştirdin Penny?"

"Ben hiçbir şeyi değiştirmedim. Gabriel'in aşçısı yapmış olmalı. İçeceklerle hiçbir ilgim yok."

"Bu çok tuhaf," dedi Alex. "Tüm menüyü senin planladığını sanıyordum.

Hiçbir yerde tek bir et parçası bile yok." "Gerçekten mi? Hiç et yok mu?"

"Bulabildiğim kadarıyla değil, ama aradım." Şişmiş karnına baktı. "Bu bebek tam bir etobur. Yine de hepsi çok lezzetli. Soğanlı tartöletler, peynirle doldurulmuş puf börekleri, mantar ve fındıktan oluşan bir terrine. Firavun büyüklüğünde egzotik meyvelerden oluşan bir piramit var. Sadece ananaslar bile küçük bir servete mal olmuş olmalı. Ve tabii bir de sahtekarlık var."

"Oh, Penny. Seni gerçekten seviyor olmalı," dedi Emma. "Ash ve Chase sahtesini yediler. Gabriel daha fazlasını yaptı."

Penny buna inanamadı. Menüü ayarlamış olmalıydı. Elbette bunu günler önce, bugünkü tartışmalarından çok önce yapmış olmalıydı.

Yine de bu jest onu çok etkilemişti. Gerçekten de bu geceyi onun için en ince ayrıntısına kadar planlamıştı.

Tıpkı Emma'nın elbisesini yaratmak için yorulmak bilmeden çalıştığı gibi, Nicola ve Alexandra da başka bir yerde olmayı tercih etmelerine rağmen onu desteklemek için buradaydılar.

Yine de Penny buradaydı, bir köşeye sıkışmıştı. Her zamanki gibi bir duvar çiçeği.

Bu gece farklı olacağına yemin etti. Dansı, bundan hoşlananlara bırakacaktı, ama ortama karışacak, sohbet edecek, konukları dolaşacaktı; tabii bunu yaptığını söylemek için. Gabriel için değil, Caroline Teyze için de değil. Kendisi için.

Penny derin bir nefes aldı ve duvardan uzaklaştı.

"Bekle." Nicola onu kolundan tutup geri çekti. Sesi çılgıncaydı. "Gitme."

Penny arkadaşına döndü. "Tanrım, Nic. Kağıt gibi bembeyaz olmuşsun."

"Hasta mısın?" Emma elini Nicola'nın alınına koyarak bir anne edasıyla ateşini ölçtü. "Oturmak ister misin?"

"Bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi Alex.

"Bir hayaletten daha beter." Nicola bir eliyle yüzünü siper etti ve başını eğdi. "Ben bir nişanlı gördüm."

"Nişanlı mı?" Penny yineledi. "Kimin nişanlısı?" Kadın hafifçe inledi. "Benim sanırım."

Ne?

Nicola, evlenmek üzere nişanlı mı? Penny, Emma ve Alex'e şaşkın bakışlar fırlattı. Her ikisi de sanki bunun kendileri için de yeni bir haber olduğunu söylemek istercesine başlarını salladı.

Penny dönüp etrafına bakındı. "Nereye? Kime?"

"Tanrı aşkına, bakma!" Nicola üçünü omuz omuza dizerek bir insan çiti oluşturdu ve arkasına saklandı. "Beni görmesine izin veremem. Beni sadece saçlarımdan bile tanıyabilir."

Orkestra bir quadrille'in ilk parçalarını çaldı. Dans başlamak üzereydi.

"Gel." Emma kolunu alev saçlı arkadaşının omuzlarına doladı. "Kalabalıktan uzak bir yer bulacağız. Ve sonra bize her şeyi anlatmalısın."

"Pekâlâ. Ama güvenli olana kadar beni saklamalısın."

"Balo salonunun uzak köşesinde bir hizmetçi kapısı var," dedi Penny. "Arkasındaki koridor evin arka tarafına açılıyor. Kaçışımızı oradan yapabiliriz."

Üçü garip bir şekilde, hiç de şüpheli olmayan bir tavırla yanlara doğru itişip kakıştılar. Bu sırada Nicola onların gölgesinde çömelmiş, insan kalkanının arkasında koşuşturuyordu. Tanrı'ya şükür ki herkes sosyal uyumsuzluklardan oluşan bir dörtlüyü izlemektense dörtlü dans için eşleşmekle daha çok ilgileniyordu.

Köşeye vardıklarında Penny gizli kapıyı hafifçe araladı. "Önce üçünüz girin. Ben nöbet tutacağım." Yüzünü balo salonuna döndü ve daha geniş bir kalkan oluşturmak için eteklerini kabartarak masumca gülümsedi. Onun arkasında diğerleri birer birer kapıdan içeri girdiler.

Sonra kalabalığın arasından balo salonunun diğer ucunda duran Gabriel'i gördü. Tam gece elbisesi içinde muhteşemdi. Bembeyaz bir yelek ve kravatın üzerine siyah bir frak giymişti. Yanakları o kadar pürüzsüz görünüyordu ki, geç kalmasının nedeninin bu olabileceğini düşündü. Muhtemelen son dakikada yukarıda tıraş oluyordu. Gece yarısına kadar yine bıyık ormanı olacaktı. Gözleri buluştu.

"Penny," diye fısıldadı Alexandra. "*Sen gelmiyor musun?*"

"Şimdi olmaz," diye cevap verdi. "Bensiz devam edin."

Kadril sona erdiğinde, dansçılar dağıldı. Ona doğru yürümeye başladı.

Hep bu sahneyi hayal etmişti. Hangi kız hayal etmemişti ki? Karanlık, yakışıklı adam kalabalık balo salonunda onunla bakışlarını kilitlemişti. Ona doğru yürüyor, niyetinde tereddütsüz, güzelliğine çekiliyor, arzu ve kaderin amansız bir birleşimiyle hareket ediyordu.

Bu şekilde olmazdı. Bu gece olmazdı. Gabriel Duke onu elde etmek için balo salonunda erkekçe adımlar atarken orada uysalca durmayı reddetti.

Penny onunla yarı yolda buluşacaktı.

Kız ona doğru ilerlemeye başlayınca Gabe nefesinin altından küfretti. Bu, planlarında bir kırılmaydı. Kız kelimelerin ötesinde güzeldi. En azından sözlerinin ötesinde. Ve beyninde uzaktan yeterli olabilecek bir iltifat aramak için yerde uzun, yavaş bir yürüyüş yapacağını hesaplamıştı.

Onun yerine, hiç şansı olmadan önünü kesecekti. Balo salonunun ortasında karşılaştıklarında adamın nutku tutulmuştu.

Sessizliği o bozdu. "Esprili ya da kesici bir şey söylemek istiyorum. Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktüren o dünyevi sözlerden birini. Ama aklıma bir şey gelmiyor, o yüzden ... Balo çok güzel. Oldukça yakışıklı görünüyorsun."

"Ben de tam ne kadar güzel görüldüğünü tarif edemediğim için kendime lanet ediyordum. Bir soneyi hak ediyorsun. Kaside mi? Hak etmiyorum."

İkisi arasındaki farkı bile bilmiyorum. Bir dahaki sefere bir şair tutacağım." Gülümsedi ve omuz silkti. "Biz neyse oyuz."

"Biz neyse oyuz."

Tanrım, onun kim olduğunu seviyordu. Ama daha da önemlisi, birlikte oldukları kişiyi seviyordu. Bunu kaybedemezdi.

"Sizi partiden alıkoymak istemem," dedi. "Sadece size sormak istediğim kısa bir soru vardı."

"Benim de sana bir sorum var."

"Önce sen sor," dedi.

"Hayır, önce sen

git." "Israr

ediyorum."

"Daha fazla ısrar ediyorum."

"Peki," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Gözlerini ona dikti. "Kısa sorunuz bu muydu? *Bu*."

"Benim açımdan dört kelime. Sizin cevabınız sadece bir kelime gerektiriyor. Bu kısa olmanın tanımıdır."

"Öyle mi?"

Onun ellerine uzandı. "Bunun romantik bir teklif olmadığını biliyorum ama kardeşin gelmeden önce sormak istedim. Bilmeni isterim ki önemli olan tek şey *senin* cevabın. Sana söylediğim şeyler affedilemezdi. O sözleşme korkunç ve düşüncesizce yapılmış bir hataydı. Onu paramparça etmekte haklıydın ve avukatımın kopyasının da paramparça edildiğinden emin oldum. Mesele şu ki, korkuyordum. Kimsenin benimle aşk için evlendiğine inanmayacağından korkuyorum, çünkü ben de buna inanmakta çok zorlanıyorum. Beni sevmen imkansız görünüyor. Ama bir zamanlar benim de herhangi birini sevmem imkansız görünüyordu ve şimdi seni tarif edemeyeceğim bir şiddetle seviyorum. Bir şaire ihtiyacım olduğu için değil, seni korkutup kaçırmak istemediğim için. Sen tanıdığım en nazik ruhsun ve yatakta birlikte harikayız. Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Şey, bilemiyorum. Belki de yaşayabilirim. Geçmişte, pek çok şey olmadan hayatta kalmayı öğrendim. Ama sensiz yaşamak *istemiyorum*. Utanmaz, küstah bir hıyar olduğum için beni henüz affetmeyebileceğinin farkındayım ama-"

"Evet," diye araya girdi. "Cevabım evet. Seni gergin bir şekilde gevezelik ederken izlemek her ne kadar sevimli olsa da, kardeşim gelmeden önce cevabımı istiyorsan, bütün akşam vaktimiz yok. Yani evet."

"Tanrı'ya şükür." Gözlerini kapadı ve hırıltılı bir şekilde nefes verdi. "Lanet olsun. Yüzüğü kasada unutmuşum."

Güldü. "Dünyadaki en iyi teklif." "Peki sorunuz neydi?" diye sordu.

"Neredeyse unutuyordum. Dans etmek ister misin diye soracaktım. Benimle."

"Penny." Kalbi bir yumruk gibi sıkıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Seninle olduğu sürece *istiyorum*. Seninle her şey farklı." Dudaklarını yaladı, endişeliydi. "Vals çalışıyorlar. Ben dansı ilk öğrendiğimde vals İngiltere'de henüz yoktu. Benim için tamamen yeni bir şey."

İki elini de dudaklarına götürdü ve öptü. "Çok onur duydum. Ve keşke nasıl yapılacağını bilseydim. Korkarım ikimiz de ne yaptığımızı bilmiyoruz."

"Toplum içinde son dans girişimimden daha endişe verici bir sahne olamazdı."

Bunun doğru olduğunu düşündü.

"Bu bir felaket olsa bile, en kötü ne olabilir ki? On yıl boyunca kimse bizi başka bir baloya davet etmez. Bu ne büyük bir utanç olur." "Bu durumda ..." Kolunu dans edilen yöne doğru salladı.

"Önden buyurun."

Gabe'e göre vals, dönüp durmaktan ve dönerken de dönüp durmaktan başka bir şey değildi. Kendini beceriksiz biri gibi hissediyordu ama Penny'nin hatırı için elinden geleni yapıyordu. Hayatının geri kalanında da Penny'nin iyiliği için elinden geleni yapacaktı.

Minik bir dönüşün ortasında durdu. Müzik ve dans devam ediyordu ama Penny olduğu yerde donmuş, omzunun üzerinden bir şeye bakıyordu.

"Penny?"

Bakışlarında daha önce onda hiç görmediği duygular vardı. Onun karakterinde olduğuna bile inanamayacağı duygular. Korku. Öfke. Nefret.

Ve Gabe bunun tek bir nedeni olabileceğini biliyordu, ruhunun derinliklerinde *biliyordu*.

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve kolunu Gabe'in kolunun arasından geçirerek onu bir çift adama doğru çevirdi. İkisinden genç olanı Gabe'le aynı yaşlarda görünüyordu ama Penny'nin açık renk saçlarına ve mavi gözlerine sahipti.

Bu Bradford olmalı.

Diğer adam daha *yaşlıydı* ama *yaşlı* değildi. Şakaklarına ak düşmüş kahverengi saçları ve sinsî bir şekilde ortalama görünen bir yüzü vardı.

Bu şeytan olmalı.

"İşte buradasın Penelope," dedi ağabeyi. "Biz de seni arıyorduk." Soğuk ve kuşkulu gözlerini Gabe'in üzerine dikti. "Bizi arkadaşınla tanıştırmı mısın?"

"Bradford, bu Bay Gabriel Duke. Gabriel, bu kardeşim
Bradford. Bu da Bay Lambert. Bradford'un kayınpederi."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Onu.

Penny, Gabriel'in koluna yapıştı. Hasta olabileceğini düşündü. Soğuk bir ter ensesini kapladı ve kürek kemiklerinin arasından aşağı süzüldü.

Bradford'un Kasabaya geleceğini öğrendiğinden beri korktuğu olasılık buydu. Kendi kendine, belki de yalnız seyahat ediyordur, demişti. Belki de Bay Lambert bu yıl sezon için Kasabaya gelmiyordu.

Yine de buradaydı. Sanki bunların hiçbiri olmamış gibi ona gülümsüyordu. Çünkü ailesinin bildiği kadarıyla hiçbiri olmamıştı. Lambert, Penny'nin asla anlatmayacağını biliyordu.

Okulu bitirmek için gittiğinde, sonunda ondan kurtulacağını düşünmüştü. Sonra annesinden gelen bir mektupla haberi öğrendi. Bradford, Alice Lambert ile nişanlanmıştı.

Bradford'un nişanı açıklandığında, konuşacak cesareti bulmalıydı. Ama gerçeği söylemeye cesaret edemedi.

Bradford'un Alice'le olan mutluluğuna gölge düşürmüş olacaktı. Babasının en eski dostluklarından birini mahvediyordu. Belki de annesi onu yine dikkat çekmek istemekle suçlayacaktı.

Kısacası, gerçeği söylemek ailesinden kendisi ve Bay Lambert arasında bir seçim yapmasını istemek anlamına gelecekti. İkisine de sadık kalamazlardı. Ve Penny iki hikâyeden hangisine inanmayı tercih edeceklerini biliyordu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Kardeşinin evlendiği gün Penny, Bradford ve Alice'in bir kız çocukları olursa sessizliğini bozacağına yemin etmişti. Ne kadar acı verici olursa olsun. Ama şükürler olsun ki sadece oğulları olmuştu ve artık gerçeği söylemek anlamsız görünüyordu.

Ne yararı olabilirdi ki? Penny sonsuza dek ona bağı kalacaktı. Lambert her zaman, her ne kadar bunu düşünmek onu tiksindirse de, ailesi olacaktı.

"Gel, yavrum. Beni böyle mi karşılayacaksın?" Lambert onu yanağından öptü. Günlerce ovalamak zorunda kalacaktı. "Seni dans ederken görmek ne güzel. Umarım bir sonraki sette bana eşlik edersin?"

Hayır. İçindeki her şey bu kelimeyi haykırıyordu. Yine de bir sebepten dolayı konuşamıyordu.

"Aslında," dedi Gabriel yumuşak bir sesle, "benim de bir isteğim var. Lord Hazretleri ile özel bir görüşme yapmayı planlamıştım. Ancak, artık burada olduğunuza göre, Bay Lambert, belki bize katılmak istersiniz? Aileden olduğunuz için bu mesele sizi de ilgilendiriyor." Penny'ye baktı. "Umarım bize izin verirsiniz?"

Başını sallamayı başardı.

"Mükemmel." Bradford ve Lambert'a dönerek koridora doğru hoş geldiniz işareti yaptı. "Gidelim mi? Çalışma odamda konyağım var."

Balo salonunu terk eden adamları izledi, kararsızlıktan felç olmuştu. İçindeki küçük kız hâlâ korkudan titriyordu. Ama artık küçük bir kız değildi. Dönüştüğü kadın, sessiz ve utanmış bir şekilde beklemeyi reddetti.

Peşlerinden koşup çalışma odasının kapısını iterek açtı -

Gabriel'in yumruğunun Lambert'in çenesiyle birleştiğini görmek için tam zamanında. Penny çılglık attı.

Bradford kendini Gabriel'e doğru fırlattı ve başka bir darbe indirmeden onu geriye doğru sürükledi.

"Seni sefil alçak." Gabriel, Bradford'un kısıtlamalarına karşı mücadele etti. "Bu evde yüzünü gösterdiğine inanamıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Bradford sordu. "Ona sor," diye tükürdü Gabriel. "Kayınpederine."

"En ufak bir fikrim yok Bradford," dedi Lambert. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Gabriel Bradford'dan uzaklaştı, Lambert'ı yakasından yakaladı ve duvara çarptı. "Yıllardır hesaplaşmadan kaçtın ama artık o gün geldi. Ona yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Dur, lütfen," diye bağırdı Penny. "Bradford, konuşmamız gerek."

"Konuşmak için bol bol vaktimiz olacak," dedi ağabeyi. "Cumberland'e bir haftalık yolculuk. Benimle geliyorun."

"Ondan uzak dur," diye tehdit etti Gabriel. "Yoksa yemin ederim seni de indiririm."

"Gabriel, o bilmiyor."

"O zaman bunun bedelini ödemeyi hak ediyor." Lambert'ın yere düşmesine izin verdi, sonra Bradford'a döndü. "Bunu nasıl yaparsın? Nasıl bilmezsin? Onun gözlerinin önünde değiştiğini görmedin mi? Parlak, hayat dolu küçük bir kız utangaç ve içine kapanık birine dönüştü. Senden, herkesten saklanıyordu. Elbette bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordunuz. Hiç sorma zahmetine girmedin."

Bir an sessizlik içinde geçtikten sonra Bradford ona döndü. Gözleri sorularla doluydu. "Penny?"

Lambert dudağına bir mendil bastırdı. "Kafası karışık, Bradford. Eğer bu haydutun etkisi altına girdiyse nedenini anlamak zor değil." Gabriel'e ters ters baktı. "Buraya bakın, Dük. Bir özür bekliyorum."

"Cehenneme git," diye hırladı

Gabriel. "O zaman tatmin olmanı istiyorum."

"Memnuniyetle veririm."

Penny'nin ciğerleri sıkışmıştı. Düello mu? Bunun olmasına izin veremezdi.

"İkincini söyle o zaman. Bradford benim yerime geçecek. Zamanı ve yeri onlar belirleyebilir."

Gabriel başını salladı. "Ben kendi pazarlığımı yaparım ve sana kaçman için zaman tanımıyorum. Yarın. Şafakta St. James Park'ta silahlar patlayacak."

Lambert ceketinin yakalarını çekiştirdi. "Bunu dört gözle bekliyorum. Mükemmel bir sporcuyum ve keskin bir atıcıyım." Penny'ye baktı. "Öyle değil mi, ufaklık?"

Gabriel yumruğunu kaldırdı. "Seni botlarımın altında ezmeden önce evimden defol."

Onlar gitmeden önce Penny koşarak ağabeyine yalvarmaya başladı. "Bradford, bunun olmasına izin veremezsin."

Gözlerinde hayal kırıklığıyla ona baktı. "Sanki bunun olmasına izin vermişsin gibi görünüyor. Böyle bir adamla ilişki kurarken ne düşünüyordun?"

"O iyi bir insan. Onu tanımıyorsunuz." *Sen de Lambert'i gerçekten tanımıyorsun.*

"Yeterince biliyorum," dedi. "Çok uzun zamandır kontrolsüzce hareket ettiğini, akranlarımızı ve komşularımızı yok ettiğini biliyorum. Tanrı aşkına, onun Wandleby'lerden utanmadan çaldığı bir evde oturuyoruz."

"O çalmadı."

"Daha fazla tartışmaya tahammülüm yok. Onun hesap vermesine yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Penny ağabeyini yüzündeki ifadeyi tanıyacak kadar iyi tanıyordu. Kararını vermişti. Artık hiçbir muhalefet onu etkileyemezdi.

Geri çekildi ve ona gitmesi için fırsat verdi.

Bradford ve Lambert odadan ayrıldıktan sonra Penny, Gabriell'in yanına koştu. Belki de mantıklı düşünmesi sağlanabilirdi. "Düello mu? Bunu yapmak istemediğine eminim."

"Bunu yapmak istiyorum. Keşke zamanda geriye gidip onu orada avlamanın bir yolunu bulabilseydim ama yapamam. Bir sonraki en iyi alternatif bu."

"Zamanda geri gitmek mümkün olsaydı, birbirimizi tamamen özlerdik - çünkü zamanda geri gider ve seni katlandığın her şeyden kurtarırdım. İkimiz de acı çektik. Kimse bizi kurtarmaya gelmedi. Bizler hayatta kalanlarız ve tüm bunları şimdi hayatlarımızı kaybetmek için yaşamadık." Sesi kırıldı. "Gabriel, o zaten benden yıllarımı çaldı. Geleceğimizi de bizden almasına izin verme."

"O zaten senin geleceğine sahip. En azından bir kısmına. O balo salonuna girdiğinde nasıl tepki verdiğini gördüm. Bunu *hissettim*. O hayatta olduğu ve ailenle bağlantısı olduğu sürece, ondan asla kurtulamayacaksın."

"Başka bir yolu olamaz mı? Neden bir düello olmak zorunda?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bir beyefendiden daha azıyla evlenmeyeceğine yemin ettim. Düello centilmenliktir."

Gözlerini devirdi. "Ölü bir beyefendi istemiyorum. Yaşayan bir piçi tercih ederim, teşekkürler. Peki ya George? Artık bir keçin var ve sana güveniyor. Hiç değilse çocuğunu düşün."

"Penny." Onun yanağına dokundu. Gözleri şefkatle dolup taşıyordu. "Sadece seni düşünüyorum. Eğer seni savunmazsam, sana layık değilim demektir. Ne dünyanın gözünde, ne de kendi gözümde."

"Bir şeyler yapmalıyım," dedi Penny kararlılıkla. "Fikrin var mı?"

Etrafındaki arkadaşlarına baktı. Gabriel gittikten sonra Ash ve Chase'i çağırmış, hepsi de acil bir strateji toplantısı için onun evinde toplanmıştı. Durumun gerçeklerini ve yaklaşan tehlikeyi en doğrudan ve en gerçekçi özetlerle aktarmıştı. Salonunda temsil edilen müthiş zekâ ve kararlılık göz önüne alındığında, felaketi önlemek için kesinlikle parlak bir yol bulabilirlerdi.

Ne yazık ki kimse bir öneride bulunmakta gecikmedi.

Chase ve Ash'e döndü. "Peşinden gidemez misiniz? Çenesine yumruk atamaz mısınız, bir sandalyeye bağlayamaz mısınız ya da şafak sökene kadar bıçak ucunda tutamaz mısınız?"

Chase'le göz teması kurduktan sonra Ash ensesini ovuşturdu.

"Kulağa ne kadar hoş gelse de, yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Eminim ikiniz bir araya geldiğinizde onu alt edebilirsiniz."

"Mesele o değil." Chase onun karşısına oturdu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. "Belki onu zapt *edebiliriz*. Ama *bunu yapmamız gerektiğine* ikna olmadım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Gabe'le aynı fikirdeyiz, işte bu yüzden." Ash kollarını kavuşturdu. "Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Aslında, Lambert'i henüz çağırmamış olsaydı ben de çağırarak isterdim. O adam ölmeyi hak ediyor."

Chase öne uzandı ve onun elini tuttu. "Penny, sana yaptığı şey . . . Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Ama Rosamund ve Daisy'yi düşündüğümde, bunu hayal etmeye rahatsız edici derecede yaklaşılabileceğime inanıyorum. Gabe'in neden seni savunma ihtiyacı hissettiğini kesinlikle anlayabiliyorum."

"Savunmaya ihtiyacım yok," diye itiraz etti. "Bu geçmişte kaldı. Güçlü duyguların olduğuna eminim ama şu anda *benim* duygularım ve isteklerim daha önemli değil mi? Belki de Lambert ölmeyi hak ediyor. Ama hepimiz biliyoruz ki Gabriel'in yaralanması ya da daha kötüsü olması çok daha muhtemel."

Nicola da onun tartışmasına katıldı. "Düello, erkeklerin bir kadının kendi kaderini tayin hakkını elinden alarak onun onurunu koruduğunu iddia ettiği arkaik, barbarca ve aptalca bir uygulamadır."

"Öyle mi?" Ash karısına baktı. "Geceleri aşağılık babasının penceresinden gizlice girip onu korkudan yatağa işettiğimde Emma buna aldırmadı."

"Bu farklıydı!" dedi Emma. "İşin içinde mermi yoktu."

Alexandra konuştu. "Benim adıma bir adama yumruk attığında Chase'e çok kızmıştım."

"O *zamanlar*," diye karşı çıktı Chase. "Geriye dönüp baktığında, yapmamış olmamı mı tercih ederdin?"

Alexandra sustu. "Gördün mü?" Chase söyledi.

Penny ayağa fırladı. "Hepiniz dinleyin. Bu yumruk atma ya da pencereden tırmanma meselesi değil. Düello ölüm kalım demektir ve Lambert'in her sonbaharı babamla keklik avlayarak geçirdiğini düşünürsek, onun ikisinden de üstün bir nişancı olduğuna inanmak için nedenlerim var. Gabriel'i seviyorum. Onunla evlenmek, bir aile kurmak istiyorum. Bunun olabilmesi için yarın sabah *ölmemesi* gerekiyor. Ve eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, bunu engellemek için elinden geleni yaparsın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra arkadaşları mırıldandı ve başlarını sallayarak onayladı.

Chase sandalyeden kalktı. "Ash ve ben onun peşinden gideceğiz. Düelloyu durduramayabiliriz ama bu tür şeyleri çözmenin yolları

vardır.

kan dökülmeden."

Penny rahatlayarak nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Ayrıca, bir saniyeye ihtiyacı olacak," dedi Chase.

Ash başını salladı. "Kara barut içermeyen bir çözüm için pazarlık yapmak için elimden geleni yapacağım."

Chase ceketini çekiştirerek, "Bir dakika," diye itiraz etti. "Senin ikinci olduğunu kim söyledi? Ben ikinciyim."

"Üçüncü sen olabilirsin."

"Üçüncü mü? Üçüncü diye bir şey yok." Ash inledi. "Bunu yolda hallederiz."

Adamlar gittikten sonra Penny yerde volta atmaya başladı. Alex, Emma ve Nicola'ya "Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı," dedi. "Bütün gece burada oturup çay yudumlayamam."

"Hareket edebilseydim," dedi Alexandra, "çok daha fazla yardımcı olabilirdim."

Belki de beni dev bir balkabağı gibi yuvarlatabilirsin ve ben de onları biçebilirim?"

"Cezbedici." Penny bu görüntünün getirdiği gülümseme için minnettardı. "Dürüst olmak gerekirse, onları durdurabileceğimizden emin değilim," diye ekledi Emma. "Nicola buna arkaik ve aptalca derken haklı ama bahsettiğimiz erkekler. Yaralı erkek gururu dünyaya daha fazla

Kara Ölüm ve Büyük Tufan'ın toplamından daha büyük bir yıkım."

Nicola'nın kaşları kalktı. "Erkeklerin zedelenmiş duygularının veba ve tufan için de suçlanmadığından tamamen emin miyiz?"

"Haklısın," diye kabul etti Emma.

"Eğer erkekler dünyayı yok etmeye kararlıysa, onu bir arada tutan biz kadınlar olmalıyız," dedi toplantılarına yeni katılan biri. "Dünya henüz parçalanmadı."

Penny tanıdık sese doğru döndü. "Caroline Teyze." Gözlerinden yaşlar boşandı ve teyzesine doğru koşarak ona sarıldı.

"Ah, Penelope." Teyzesi onun omzunu sıvazladı. "Bu kadar yeter."

Penny geri çekildi.

"Şimdi" -Caroline Teyze kedi tüyü olup olmadığını bile kontrol etmeden en yakın sandalyeye oturdu- "bana her şeyi anlat."

Otuzuncu Bölüm

James Park'ta sis yeni filizlenen çimleri batırıyor ve tomurcuklanan ağaç dallarını sarıyordu. Yeşil alanın karşı ucunda, Lambert ve Bradford sisin içinde anlaşılmaz figürlerdi.

"Yeniden planlamamız gerekecek," dedi Chase. "İkinciniz olarak ben gidip düşmanla konuşacağım."

Ashbury arkadaşını yakasından tutarak geri çekilmesini sağladı. "İkinci olarak, *ben* yapacağım."

"Kimse hiçbir şeyi ertelemiyor," dedi Gabe. "Bu piç başka bir şafak görecektir kadar yaşamayacak. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

"Tam olarak ne kadar atış yaptınız?" Chase sordu. "Oldukça fazla."

"Doğru." Ashbury suratsız görünüyordu. "Yani neredeyse hiç yok."

"Taşrada sülün avlamıyorum. Adam tam önümde duruyor olacak."

"Öyle olacağından emin olmak için. Tam önünde, bu sis çorbasının içinde bir yerde," diye yakındı Ashbury. "Hedefi isabetle vurmak şöyle dursun, yirmi adım ötesini bile zar zor görebiliyorsun."

Gabe omuz silkti. "Onun havası benimkinden daha iyi değil."

"Ama tabanca kullanma becerisi öyle," diye yanıtladı Ash. "Aptal olma. Özellikle de ölü bir ahmak olma."

Gabe sağ kolunu uzatarak parmaklarını sahte bir tabanca şeklinde düzenledi ve atışı ölçtü.

"İzin verin." Chase arkadaşını kenara itti. "Dinle, Gabe. Burada olası sonuçları açıklamak zorunda hissediyorum kendimi. Düello yapmak yasadıdır. Ayrıca çok da tehlikelidir. İnsanlar ölür."

"Evet," dedi Gabe sabırsızlıkla. "Mesele de bu zaten."

"Ölümcül olmasa bile ağır yaralanma ihtimaliniz çok yüksek. Ve eğer bir mucize olur da Lambert'i öldürürsen, ölme şansın sadece

artar. Büyük ihtimalle cinayetle suçlanır ve asılırsınız." Gabe omuz silkti. "Artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?" "Var," dedi Ashbury. "*Delope*. Adımlarını say ve döndüğünde tabancanı havaya doğru ateşle. Sonra Lambert'ın da aynısını yapması için dua et."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bu bir çeşit ateşkes. Onurun tatmin olduğu anlamına gelir."

"O kötü adam ölene kadar tatmin olmayacağım. O onuru hak etmiyor. Penny'ye yaptığı şey sadece aşağılık bir şey değildi. Affedilemezdi."

"Biliyoruz. Çektiği acı akıl almaz. Eğer onu seviyorsanız, ona daha fazla acı çeltirmeyin. Eğer ölürsen, harap olur. Chase ve ben bile ..." Kelimeyi bulmak için arkadaşına baktı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Chase önerdi.

Ashbury, "Rahatsız edildim diyelim," diye cevap verdi. Chase başını salladı. "Birinin sandviçleri yemesi gerekiyor."

"Bu dokunaklı an için ikinize de teşekkür ederim." Gabe onları iterek geçti. "İzninizle, öldürmem gereken çürümüş bir insan pisliği yığını var."

"Seni seviyor," dedi Chase.

"Yüzü olan her şeyi sever." Gabe, Ashbury'nin yaralı yüzünü işaret etti. "Senin örneğinde, yarım bir yüz. Eğer ölürsem, başka birini bulacaktır."

"Penny'yi çocukluğumuzdan beri tanırım," dedi Ashbury. "Evet, en sefil yaratıklara bile sevgisini gösterir. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu farklı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"*Delope*," dedi Chase. "Bunu onun için yap."

Gabe sıkılmış çenesinin arasından konuştu. "Hayatımın geri kalanında yapacağım her şey -bu hayat ister on dakika ister elli yıl sürsün- onun için. Sizin onayınıza ihtiyacım yok ve lanet olası ikinci ve üçüncü adamım olmanıza da ihtiyacım yok." İki adam da kıpırdamayınca Gabe onlara, "Defolun," diye bağırdı.

Uzaklaşmadan önce Chase yakınına eğildi. "Sadece bir noktayı açıklığa kavuşturmak için, eğer ölürsen... Hangimizin ikinci, hangimizin üçüncü olduğunu söyledin?"

"Tanrı aşkına." Gabe bu işi bitirecekti. Şimdi bitirecekti. Yeşil alanda sinsice ilerledi, çantadan hazırlanmış düello tabancalarından birini aldı ve Lambert'a yaklaşarak teke tek dövüşmeye başladılar. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Bu vahim yanlış anlaşılma için özür dilemeyi mi teklif ediyorsunuz?"

"Hayır." Tabancanın namlusunu Lambert'in karnına dayadı. "Sanırım on adım saçmalığını atlayıp seni hemen şimdi soğukkanlılıkla vuracağım."

Lambert vıraklayan bir ses çıkardı. "Bunun için asılırsın."

"Belki de."

Bu gerçek Gabe'i caydırabilirdi - eğer zaten ölü bir adam olmasaydı.

Ash ve Chase haklıydı. Herhangi bir mesafeden ateş ederken dezavantajlı durumda olacaktı ve ölümle cezalandırılabilir bir suç işlemiş olacaktı. Belki düellodan sağ çıkabilirdi ama kısa süre sonra yakalanacaktı ve Lambert'ı öldürmeyi başaramazsa, bu bir hiç uğruna olacaktı. Bir ilmeğin ucunda sallanacaksa, bu canavarla cehennemde karşılaşacağını bilerek de gidebilirdi.

Lambert, "Bundan kurtulamayacaksınız," dedi. "Herkes senin ne olduğunu biliyor. *Ton*'daki dedikodulara göre sen aşağılık bir heriften başka bir şey değilsin."

"*Ton* hakkında söylenenler doğru." Gabe tabancanın horozunu kaldırdı. "Ve bu aşağılık herif seni cehenneme gönderiyor."

"*Bekle!*"

Çığlık sisi delip geçti. Tiz, çaresiz bir çığlıktı. Dişi. Tanıdık.

Gabe gözlerini kapadı ve küfretti.

Penny.

"**Mait!**" Penny, eteklerini ayak bileklerine kadar sıyırarak nemli çimlerin üzerinde hızla koşarken bağırdı. Gabriel'in yanına vardığında nefes nefese kalmıştı. "Bekle. Onu vurma."

"Penny, burada ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi?" diye tısladı. "Seni öldürtecek bir şey yapmanı engelliyorum."

"Gitmen gerek. Buraya ait değilsin."

"Yanılıyorsunuz. Ben buraya aitim. Bu sabah onurumu savunacak biri varsa o da benim." Elini tabancanın namlusunun üzerine koydu. "Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Gabriel isteksizce bir adım geri çekildi.

Penny onun yerini aldı ve doğrudan Lambert'in önünde durdu. Onun gözlerinin içine baktı. "Sana söyleyeceklerim var. Beni dinleyeceksin. Sessizce. Tek kelime bile etmeyeceksin. Aksi takdirde Bay Duke sana istediğini yapmak için benden izin alacak. Anlaşıldı mı?"

"Şimdi, poppet. Biz-"

"Hayır. Bir. Kelime," diye
homurdandı. Gabriel tabancayı
doğrulttu.

Lambert açık ellerini gösterdi. Sessizce.

"Ben bir çocuktum. Sana güvenmiştim. Ailem sana güvendi. Bana
yaptığın şey bu güvene vicdansızca bir ihanetti."

Bradford kayınpederine döndü. "Ne demek istiyor?" "Hayal
bile edemiyorum," dedi Lambert.

Penny kardeşine "Bana dokundu," dedi. Sesi düzdü, duygudan
yoksundu. "Yetişkin bir adamın bir kıza asla dokunmaması gereken
şekillerde. Bunu yıllarca yaptı."

"Sana asla zarar vermem, ufaklık. Yanlış anlamış olmalısın."

"Çok iyi anladım. Hediyeler ve ilgiyle güvenimi kazandın ve sonra bu
güveni beni incitmek için kullandın. Ailemle aramın açılmasına neden
oldun. Kendimi kirli ve utanmış hissettirdin."

"Penny," dedi kardeşi. "Eğer söylediklerin doğruysa, neden şimdiye
kadar hiçbir şey söylemedin?"

"Oh, Bradford. Bunun yüzünden. Tam olarak bu. Benden şüphe
edeceğini biliyordum."

"Doğruyu söylediğinize *inandığınızdan* şüphem yok. Ancak kafanızın
karışmış olup olmadığını merak ediyorum."

"Bana 'kafam karışık' demek benden şüphe etmektir." Bakışlarını
Lambert'ın üzerinde tuttu. "Kafam karışık değil. Her şeyi hatırlıyorum.
Çok uzun süren her sarılmayı. Bir tatlı karşılığında verilen her öpücük.
Yağmurlu bir sonbaharda balo salonundaki her 'dans dersi'. Ve bunları
gizli tutmak için yaptığım her uyarıyı da hatırlıyorum. Çocukken bile
bunun yanlış olduğunu biliyordum. Sen de yanlış olduğunu biliyordun."

"Yanlış kelimesi doğru değil," diye araya girdi Gabriel. "Hasta.

Canavarca. Şeytani.

Ölüm senin için çok iyi, sen-"

"Teşekkür ederim," diye araya girdi Penny. "Desteyiniz için
minnettarım ama bugün kendi kelimelerimi kendim seçeceğim. Ve kendi
cezamı kendim alacağım."

Lambert kıkırdadı. "İntikam mı?"

"Mutlu olması gereken o yılları mahvettiğin için ya da o ilişkileri
mahvettiğin için seni asla affetmeyeceğim. Ama şunu bil ki: Beni sen
mahvetmedin. Beni asla mahvedemezsin." Elini cebine attı ve sıkıca
sarılmış bir tomar kâğıt çıkardı. "Seni mahvedecek olan benim."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Yapamaz mısın? Bu hafızanı canlandırabilir." Kâğıtları açtı. "Belki
de kumar borçlarını ödemek için Caroline Teyzemden büyük miktarda
borç para aldığını hatırlıyorsundur? Ve belki de

O borcu geri ödemedenden daha fazla kumar borcu biriktirmek. Dolandırdığınız tek kişi teyzem de değildi. Ödenmemiş bir sürü borcunuz var Bay Lambert. On binlerce pound tutuyor. Ve bu sabah itibariyle sadece bir alacaklınız var. Benim."

Gabriel kâğıtları onun elinden aldı ve karıştırdı. "Penny, bunu nasıl başardın?"

"En iyilerden öğrendim. Ve yardım aldım." Parkın kenarına doğru başını salladı, koyu renkli bir koç ve takım sisin arasından görünüyordu. "Teyzem ve ben bütün geceyi ona borç para veren insanların izini sürerek geçirdik. Tüm borçları satın aldı ve tüm kâğıt destesini bana sattı. Bir şilin karşılığında."

"Sen bir harikasın."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Mahkemede geçerli olacak mı?" Gabriel başını salladı. "Görebildiğim kadarıyla."

"Güzel." Lambert'e şöyle dedi: "Mal varlığını kendi isteğinle teslim edersen bu ikimiz için de daha kolay olacak. Eğer teslim etmezsen, Chancery'ye gider ve talep edebileceğim her şeyi acımasızca senden alırım. Hayatınızı yerle bir edebilirim. Ama şartlarımı kabul ederseniz, eviniz ve mütevazı bir geliriniz sizde kalır."

"Cehennem gibi olacak," diye araya girdi Gabriel. "Ona hiçbir şey bırakmayın."

Penny gözlerini Lambert'tan ayırmadı. "Evine ve onu elinde tutacak gelire ihtiyacı var. Çünkü o evi bir daha asla terk etmemeyi kabul etmeli."

"Ne?"

"Size bu sabah bu parkta neler olduğunu anlatmama izin verin. Bu düelloda çok ağır bir şekilde yaralandınız. Sonuç olarak, iyileşmek için eve gidiyorsun. Ama iyileşemeyeceksin. Asla."

"Hiç mi?"

"Dünyanın geri kalanı söz konusu olduğunda, hayatınızın geri kalanında eve bağlı bir sakat olarak kalacaksınız. En az sayıda hizmetçiniz olabilir; yaşlı, tatsız, erkek hizmetçiler. Ziyaretçi yok."

"Arayan yok mu?" "Yok."

"Torunlarım bile mi?"

"Özellikle de torunların için. Eğer onları önemsiyorsan, tam olarak dediklerimi yapacaksın. Bu anlaşmayı bozduğunu tespit edersem, sadece sapkınlığını değil, iflas ettiğini de ortaya çıkarırım. Çocuklarınız ve torunlarınız lekelenecek. Ve Bay Duke size istediğini yapmak için tam desteğime sahip olacak."

"Desteklenemez," diye hırladı Lambert. "Bir yalakanın emrine girmeyeceğim."

"Bay Duke sizin yüzlerinize bedel. Binlerce."

"Çünkü o parayı namuslu ailelerden çaldı."

"Onun servetinden bahsetmiyorum. Bir insan olarak değerinden bahsediyorum."

Terbiyeye gelince. ? Bu konuda konuşmak için hiçbir gerekçeniz yok."

Başka bir argüman aradı. "Bradford, bunu yapmasına kesinlikle izin vermeyeceksin."

"Kardeşimin bu konuda başka seçeneği yok. O sana merhamet etse bile, ben etmeyeceğim."

Lambert'in çenesi titredi. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği nihayet kafasına dank ediyor gibiydi. "Elbette başka bir anlamaya varabiliriz. Aileni, babanla olan arkadaşılığımı düşün. Bu yanlış anlaşılmayı çözmenin bir yolunu bulabiliriz, ufaklık."

"Bana bir daha *asla* öyle deme. Yoksa yemin ederim seni kendim vurup öldürürüm." Penny doğrudan onun iğrenç, korkak gözlerinin içine baktı. "Ben artık senin 'kuklan' değilim. Sana *sahibim*. Ve gelecekte bana hitap edersen, bu Leydi Penelope Duke olarak olacak." Aklına daha uygun bir fikir geldi ve dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleşti. "Daha da iyisi, bana Harabe Düşesi diyebilirsin."

Caroline Teyze de onlara katıldı. "Yola çıkma vaktin geldi, Lambert. Seni bekleyen bir araba var. Bu beyler seni arabaya kadar geçirecek."

Sisin içinden çıkan iki dev Lambert'i kolundan tutup sürükleyerek götürdü.

Yaşlı kadın gülümsedi. "İşte *bu* tatmin ediciydi. Şu ana kadar uşaklara sahip olmayı ne kadar istediğimi hiç bilmiyordum." Penny'nin omzuna bir şaplak atıp eteklerini savurarak onu takip etmek için döndü.

Sadece Bradford oyalandı. "Penny ..." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

"İki alternatif var. Ya bana inanırsın ya da inanmazsın." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Şunu bilmelisin. O adamla bir daha hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Eğer onunla herhangi bir türden bir ilişki sürdürmeyi seçersen, seninle bir ilişkim olamaz."

Onun gözlerini aradı. "Bana seçim mi yaptıracaksın?"

"Yapmak zorundayım. Aksi takdirde asla huzura kavuşamayacağım."

Uzaklara baktı ve uzun bir süre sessiz kaldı. "O benim karımın babası."

"Biliyorum." Penny boğazını sıkı duyguları bastırmaya çalıştı. Onun kararı beklemediği bir şey değildi. Hangisini seçeceğini hep biliyordu.

onları seçerdi. "İyi yolculuklar, Bradford."

Kayınpederinin yanına gitti.

Döndü ve onların gidişini izlemek istemeyerek diğer yöne doğru yürüdü. Gabriel de onunla birlikte yürüdü.

"Gittiler mi?" diye sordu birkaç dakika sonra.

Adam omzunun üzerinden baktı. "Evet."

"Güzel."

Hemen yere yığıldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve öne doğru eğilerek güç almak için avuçlarını çimlere dayadı. Tırnaklarının altından sızan nemli toprağı izledi. Çoraplarını ıslatan soğuk çiy damlacıklarını hissetti. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Ama bunların hiçbirisi gerçek değildi. Kendi üzerinde süzülüyordu, bir gözlemci gibi.

Sonra Gabriel'in kolları onu sararak toprağa bağladı. Hava ciğerlerine doldu, sonra gözyaşı dökmeden hıçkırıklarla dışarı fırladı. Dönüp yüzünü onun göğsüne gömdü ve ceketine yapıştı.

Onu nazikçe salladı, kulağına sevgi sözcükleri mırıldandı ve saçlarını okşadı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en cesurca şeydi."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Ağlamak, günlerce uyumak ve muhtemelen bir şeyleri kırmak istiyorum."

"Bu ayarlanabilir. Bayan Burns'ün kilerde Bathsheba Wendleby'nin eski porselenleri var. On sekiz kişilik servis."

"Mükemmel." Gözlerini kapattı. "Ayrıca yeni bir yavru kedi bulacağım ve bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Benden tek kelime duymayacaksın. Yüz tane yavru kediniz olsa bile." Eli kızın sırtında durdu ve ekledi, "Bu abartıydı, anlıyorsun değil mi?"

Başını kaldırdı. "Ve birkaç hafta, belki de ay içinde bir düğün planlamaya başlamak istiyorum. Mayfair'in gördüğü en büyük, en görkemli düğün. Davetli listesi haftalarca sosyete sütunlarını dolduracak."

"Umarım davet edilirim."

Ona alaycı bir çimdik attı. "Sen davet edilmeyeceksin. Sen damat olacaksın. Ve bu dünyadaki en iyi düğün olacak."

Bölüm Otuz Bir

Düğün sabahı, bir düzine şey ters gitti.

Bixby duvağını kaptı ve yırttı. George onun çiçeklerini yedi.

Chase ve Ash hangisinin "gerçek" sağdıç olduğu konusunda tartışmayı bırakmadılar.

Ve şimdi Caroline Teyze hiçbir yerde bulunamıyordu. Törene onsuz başlayamazlardı. Penny'yi koridorda yürütmeyi kabul etmişti.

Penny artan endişesini belli etmemeye çalışarak ayak parmaklarını elbisesinin eteğinin altına vurdu.

"İşte, elimden geleni yaptım." Emma aceleyle onarılmış duvağı kaldırdı. "Hasar çok kötü görünmemeli."

"Sen mucizevi bir işçisin. Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Emma." Penny arkadaşına sarıldı. İyi bir önlem olarak Alexandra ve Nicola'ya da sarıldı. "Sizler olmadan ne yapardım bilmiyorum. Benim üç lütfum."

"Sadece iki lütuf," diye karşı çıktı Alex. "Düşes olmadığımı biliyorsun. Henüz."

"Sadece bir lütuf," dedi Nicola, kendini toplamdan çıkararak. "Hangi unvanı taşırsam taşıyayım, hiçbir zaman zarafet iddiasında bulunamam."

"Aramızdaki en kibar kişinin sen olduğunu söyleyebilirim, Penny." Emma iğnesini ve ipliğini topladı. "Aramızda mihraba en son senin varacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ancak, teyzem yakında ortaya çıkmazsa, mihraba asla ulaşamayabilirim."

"Hâlâ gelmedi mi?" Gabriel vestiyerin girişinde durmuş, yakışıklı olduğu kadar sabırsız görünüyordu.

Penny ona hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Sabah takımının içinde muhteşem bir görüntüsü vardı, geniş omuzları paltosunun arduvaz grisi yününe geriye yarıyordu. Yeni kırılmış saçları evcilleştirilmiş bir siyahtı ve temiz traşlı yüzü bir bebeğinki kadar pürüzsüz görünüyordu. Bu sabahki medeni görünümüne rağmen, akşam olduğunda çenesinin kara bıyıklarla kaşınacağını, saçlarının kalın, evcilleşmemiş dalgalar olacağını biliyordu - ve o zarif sabahlık palto? O zamana kadar onu geniş omuzlarından sıyrıp altındaki canavarı ortaya çıkarmış olacaktı.

Düğünleriyle ilgili her şey ters gidebilirdi, yeter ki bir şey doğru gitsin. Bu kiliseden ayrıldıklarında, bu muhteşem adam onun olacaktı. Hepsi onun olacaktı. Önemli olan tek şey buydu, gerçekten.

"Sözünüzü kesmek istemem ama şu anda çiçekçi kızlar ve bir yüzük taşıyıcısı kilisenin nefiyle arka tarafı arasında koşuyor."

"Oh, canım." Alexandra hemen harekete geçti. "Bunların çoğu benim." Emma da onu takip etti. "Ne yazık ki hepsi değil."

"Henüz hiçbirini benim sorumluluğumda değil," dedi Nicola. "Ama sanırım pratik yapmam gerekebilir."

Yalnız kaldıklarında Penny Gabriel'e döndü. "Caroline Teyze'yi geciktiren şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Onun için endişeleniyorum."

"Onu geciktiren her kimse ya da her neyse, *onun* için endişeleniyorum."

Karnında bir huzursuzluk düğümlendi. "Sence fikrini değiştirmiş midir?"

Anne babası ve Timothy denizaşırı ülkelerde, Bradford ise birden fazla açıdan çok uzakta olduğu için Caroline Teyze onun Kasaba'daki tek yakın akrabasıydı. *O* bile ortaya çıkmazsa Penny kendini terk edilmiş hissedecekti.

"Teyzen fikrini değiştirmede," dedi Gabriel sert bir sesle. "Neden değiştirsin ki? Kadın bana tapıyor."

Penny şüpheyi bir kaşını kaldırdı.

"Pekala. Bana tapmıyor, ama bunun tek nedeni tapılacak biri olmaması. Merak etmeyin. O burada olacak."

"Penny?"

Tanıdık sese doğru döndü. "Bradford?"

Penny en büyük ağabeyini bir yıldır görmemişti. St. James Park'taki o puslu sabahtan beri. O onun kardeşiydi ve onu çok seviyordu ama kayınpederiyle ilişkisini sürdürdüğü sürece birbirlerinin hayatlarının bir parçası olamazlardı.

O zamandan bu yana geçen aylar boyunca, gerektiğinde yapmacık ve kişisel olmayan bir şekilde yazışmışlar ve doğal olarak ona düğün haberini göndermişti.

Arkadaşları sorduğunda, yokluğunu açıklamak zor olmadı. Bahaneler kendiliğinden ortaya çıkıyordu: Cumberland'dan çok uzun bir yolculuk, yolda başka bir çocuk ve benzeri.

Ve şimdi ... işte buradaydı, hiçbir uyarı olmadan.

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de emin değildim. Sonunda Caroline Teyze kıcıma bir tekme attı."

Gabriel varlığını belli etti. "Eğer tören sırasında itiraz etmek için buradaysan, kıcıma tekme yi ben basarım. Ve ben Caroline Teyze'den biraz daha güçlüyüm."

"Buraya düğüne itiraz etmeye gelmedim." Penny'ye baktı. "Bunun bir parçası olmayı umuyorum. Seninle koridorda yürüme şerefine nail olabilir miyim?"

Konuşamıyordu.

"Geçtiğimiz yıl, öfke ya da güvensizlikten değil, utançtan dolayı mesafemi korudum. Ben senin ağabeyimim. Daha dikkatli olmalıydım. Bir şekilde bilmeliydim. Bana ihtiyacın olduğunda yanında değildim ve geçmişi asla telafi edemeyeceğimi biliyorum. Ama izin verirsen, bugünden itibaren yanında olacağıma söz veriyorum."

"Evet demek zorunda değilsin Penny," dedi

Gabriel. "Biliyorum."

Kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Aralarındaki boşluk bir sabah içinde kapatılamazdı. Ama eğer o ilk adımı attıysa - Cumberland'den olan uzaklığı düşünürsek, binlerce ilk adım- o da bir sonrakini atabilirdi.

Konuşmadan önce düşünmek için durakladı. "Bradford, burada olmana sevindim. Hem de çok. Ama bu sabah beni evlendirmeni istemiyorum. Ben senin değilim."

Bradford hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bunu iyi karşıladı. "Anlıyorum. Caroline Teyze'yi getireyim o zaman? Hemen dışarıda."

"Ben Caroline Teyze'nin de değilim. Ya da herhangi birinin. Ben kendimim, kendi seçtiğim adamla evleniyorum." Gabriel'in eline uzandı ve ona baktı. "Neden koridorda birlikte yürümüyoruz?"

Bradford, "Gelenekten kopmak gibi bir şey," dedi. "Ama eğer istediğiniz buysa."

"Öyle."

"Öyleyse böyle olmalı. Senin adına mutluyum Penny." Bradford onu yanağından öptü. Çıkarken parmağıyla Gabriel'i işaret etti. "Onun için yeterince iyi değilsin."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Gabriel.

Bradford başını salladı. "Ne biliyorsun, şimdiden bazı ortak noktalar bulduk."

Ağabeyi gittikten sonra Penny damadına döndü ve gülümsedi. "Sanırım gidip evlenmeliyiz."

"Cebinde kirpi yok mu?"

Kadın başını salladı. "Umarım seninkinde de şilin yoktur?" Adamın cevabı garip bir şekilde tereddütlüydü.

"Hayır."

Penny şüphelenerek ellerini adamın yeleğinin ipeğinde ve altındaki göğsünün sert düzlemlerinde gezdirdi. Parmakları adamın göğüs cebinde sert, yassı bir nesneyle karşılaştığında bir hoşnutsuzluk çığlığı attı.

"Gabriel."

"Ne?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Eldivenli elini adamın yakasındaki ince yünün altından geçirerek gizli cebe soktu.

Onun dokunuşundan çekindi. "Arsız kadın."

"Bana söz vermiştin."

"Ve ben sözümü tuttum."

"Gerçekten mi?" Parayı başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırarak saten astarlı saklandığı yerden çıkardı. "O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bozuk para. Oraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyorum." Başını sitemle eğdi.

Nefes verdi, sesi teslim olmuş gibiydi. "Düşündüğün gibi değil."

Elini avuç içine doğru çevirerek paranın kendi suçlamasını yapmasına izin verdi. "Sanırım bir şilini gördüğümde tanırım."

"Tekrar bak."

Eldivenli avucunun içindeki madeni paraya baktı; kabartmalı yüzü beyaz satenin üzerinde keskin bir kabartmayla göze çarpıyordu. Yüzeyde parlayan ışık, rengin beklenen donuk gümüş değil, bakırımsı bir ton olduğunu ortaya çıkardı.

Oh.

Kalbini keskin bir şaşkınlık acısı yakaladı. Doğruyu söylüyordu. Sonuçta bir şilin değildi.

Bir penny idi.

Parlak, yeni basılmış bir penny. Göğüs cebinde sakladığı bir tane. Kalbinin hemen yanında.

Titrek bir nefes aldı. "Gabriel."

Elleri kadının omuzlarına uzandı ama asıl alçak, boğuk sesi uzanıp onu kendine çekti. "Nasıl bir sefaletin içinde doğduğumu biliyorsun. Ve biliyorsun kendime bir daha asla o yalınayak, aç çocuk olmayacağıma dair söz verdim."

Başını salladı.

"Bir erkeğin arzulayabileceği her türlü lükse sahibim. Hesaplarımda yüz binlerce sterlin var. Bir servet edinmek için deli gibi çalıştım ve yine de ..." Başparmağı saygılı bir okşayışla yanağıyla buluştu. "Şimdi bir Penny için ruhumu satabilirim."

Ayak parmaklarının üzerinde uzandı ve onun yanağına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu, birbirlerinden ayrıldıklarında burunlarını soktu. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Saniyeler mi yoksa saatler mi sürdüğünü tahmin edemiyordu ama bunun her zaman bir parça olduğunu biliyordu.

Elini uzattı. "Onu geri alacağım, teşekkürler."

Parayı memnuniyetle teslim etti, yakalarını düzeltmeden ve ceketini düzleştirmeden önce cebine geri soktu. "Koridorda kızarmış bir burun ve sulu gözlerle yürüyeceğim. Umarım mutlusundur."

O da basitçe "Öyleyim" diye cevap verdi.

Sonsöz

Birkaç yıl sonra

Penny her öğleden sonra en az bir kez yaptığı gibi tatlı tatlı, "Seni seviyorum," dedi. "Seni *seviyorum*."

"Güzel kız."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni *seviyorum*."

"BAYAN. ROBBINS!"

Penny içini çekti ve kuşa bir parça ufalanmış bisküvi uzattı. "Oh, Delilah. Pes etmiyorum, biliyorsun. Bir gün bu işi doğru yapacağız."

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Delilah'nın cümle dağarcığı gerçekten de genişlemişti, tıpkı Penny'nin hayatının büyüdüğü gibi.

Evliliklerinin ilk yılında Delilah, Bixby'nin havlamasını taklit etmeyi öğrenmişti. Ayrıca "Hayır, George! Hayır!" demeyi de öğrenmişti ki bu Gabriel'i çok eğlendiriyordu.

Ertesi kışa gelindiğinde Delilah yeni doğmuş bir bebeğin feryadını o kadar şaşırtıcı bir doğrulukla taklit etmeyi öğrenmişti ki, uykusuz geçen birçok gecenin ardından birçok sabah erkenden ikisini de yatağından kaldırmıştı. Gabriel bunu çok daha az eğlenceli buluyordu.

Birkaç ay daha geçti ve Delilah ninnilerin ilk nağmelerini mırıldanmaya başladı. "Anne!" diye seslenmeyi küçük Jacob'dan sadece birkaç hafta sonra öğrenmişti.

Ancak her nedense Penny, Delilah'yı o üç küçük kelimeyi tekrarlaması için asla ikna edemiyordu. Nicola'nın yemek tarifi kitabındaki her çeşit bisküviyi salladı ama nafile. Kuşkusuz papağan onunla alay ediyordu. Bu cümlelerin yeterince sık tekrarlandığını duymuştu, üstelik sadece Penny'den değil. Burası sevgi dolu bir evdi.

Bir kez daha denemeye karar verdi. "Seni *seviyorum*. Ben-"

"Hâlâ o kuşa bir şeyler öğretmeye mi çalışıyorsun?" Gabriel misafir odasına girdi.

"Elbette vazgeçiyorum. Asla pes etmem."

"Evet, o konuda." Eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve yan masaya fırlattı. "Söyler misiniz, neden bir koyun sürüsü var?"

"Ağılda üç koyun var," dedi. "Üç koyun bir 'sürü' değildir."

"Sürü olsun ya da olmasın, bu sabahki koyun sayımızdan üç koyun daha fazla."

"Çiftliğe gidecekler, söz veriyorum." Nefesinin altında ekledi:

"Karantinadan çıkar çıkmaz."

Çiftlik, Penny'nin Bay Lambert'in el konulan mal varlığıyla yaptığı ilk satın alma işlemiydi. Kent'te küçük bir çiftlikle işe başlamışlardı ama bitişikteki bir arazi müsait olunca burayı büyütmüşü.

Eski çiftlik evini yeniden inşa ettiler ve yeni ahırlar eklediler.

Çiftlik sadece istenmeyen hayvanlar için bir yuva değildi. Yaz boyunca onların da eviydi. Emma, Alex ve Nicola ailelerini ziyarete getiriyorlardı. Hatta geçen yıl, Michaelmas okul dönemi başlamadan hemen önce Bradford ve çocuklarını birkaç haftalığına ağırlamışlardı ve Gabriel aslında kardeşine karşı çoğunlukla nazikti.

Gabriel botlarını çıkarmak için bir banka oturdu. "Jacob nerede?"

"Parkta, Emma ve Richmond'la birlikte."

"Bebek mi?"

"Uyuyor."

Botunu yere bıraktı ve ona yavaşça, hınzırca bir sırıtış attı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Kalçalarında cilveli bir salınımla banka doğru yürüdü. Adam onu belinden yakaladı ve yavaş, derin bir öpücük için kucığına çekti.

"Seni seviyorum," dedi. "O lanet papağana bunu söylemeyi asla öğretemeyebilirsin ama bana öğrettin. Artık bunun sonunu asla duymayacaksın, güzel kız. Seni seviyorum." *Öpücük*. "Seni seviyorum." *Öpücük*. "Seni seviyorum."

Penny kollarını kocasının boynuna doladı. "Sevişmek ister misin, aşkım?"

Teşekkür

Editörüm Tessa Woodward'a hayranım. Dünyanın en iyi editörü. Evet, Tessa, seni hayali bir köpeğe benzettim. Belli bir kahramanın aksine, bu iltifatı tamamen hak ediyorsun. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana olan minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum ve nedenini biliyorsun.

Brenna Aubrey'e bağlılığım var. Her yazar, kendisi şehir dışındayken ofisine Chris Evans'ın gerçek boyutlu bir maketini gizlice sokan bir arkadaşına sahip olduğu için çok şanslı olmalı.

Brittani DiMare'e kahramanca sabrı için minnettarlığımı ve en derin özürlerimi sunarım.

Kayleigh Webb ve Elle Keck'e yaptıkları her şey için en içten takdirlerimi sunuyorum.

Steve Axelrod, Lori ve Elsie'ye hayranım. Bu işte en iyisi.

Darelings ve tüm geniş Dare ailesine sonsuz sevgilerimi sunuyorum.

Kalbim Bay Dare'de.

Okuyucularım, size teşekkür ederim. Her zaman.

Yazar Hakkında

TESSA DARE, yirmiden fazla tarihi romanın *New York Times* ve *USA Today* çöksatan yazarıdır. Kitapları, Romance Writers of America'nın prestijli RITA® Ödülü (iki kez) ve RT Book Reviews Seal of Excellence dahil olmak üzere çok sayıda ödöl kazanmıştır. *Booklist* dergisi onu "tarihi romantizmin yeni yıldızlarından" biri olarak adlandırdı ve kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmek üzere anlaşmaya varıldı.

Eğitim olarak kütüphaneci ve özünde bir kitapsever olan Tessa, Güney Kaliforniya'daki evinde kocası, iki çocuğı ve üç kozmik kedisiyle birlikte yaşıyor.

tessadare.com

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca yazar: Tessa Dare

Girl Meets Duke

DÜŞES ANLAŞMASI

MÜREBBİYE OYUNU

Sonsuza Kadar Şatolar

DÜKÜ ROMANTİZE ETMEK

BİR İSKOÇ EVLENDİĞİNDE

MARKİZE EVET DEMEK

BİR SKANDAL MI BAŞLATMAK İSTİYORSUN?

Spindle Koyu

TESLİM OLUNACAK BİR GECE

ONCE UPON A WINTER'S EVE (novella)

GECE YARISINA KADAR

KÖTÜ BİR KADIN

OLMAK İÇİN BİR HAFTA

GÜZELLİK VE KARABAŞ (novella)

HERHANGİ BİR DÜŞES YAPACAKTIR

[LORD DASHWOOD KAÇTI](#) (roman)

Damızlık Kulübü Üçlemesi

BİR DÜKLE BİR DANS, BİR

HAYDUT TARAFINDAN İKİ

KEZ BAŞTAN ÇIKARILMA

BİR ALÇAKLA ÜÇ GECE

Manton Sütçü Kız Üçlemesi

AV TANRIÇASI BİR

SIRENİN TESLİMİYETİ

BİR İKNA KADINI

[SKANDALCI, AHLAKSIZ, İYİLİKSİZ BAY WRIGHT](#) (novella)

*AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

YENİ YOAX ZAMANLARI
EN ÇOK SATAN YAZAR

JessamJare

THE DUCHESS DEAL

978-0-06-234906-t

Ashbury Dükü savaştan döndüğünden beri kara kara düşünmekte ve geceleri Londra'nın ne idüğü belirsiz adamlarını tehdit etmektedir.

Ama şimdi bir varise, yani bir eşe ihtiyacı vardır. Papazın terziye dönüşmüş kızı Emma Gladstone kütüphanesinde bir gelinlikle belirdiğinde, Dük hemen onun uygun olduğuna karar verir.

BU YÖNETENLERİN OYUNU

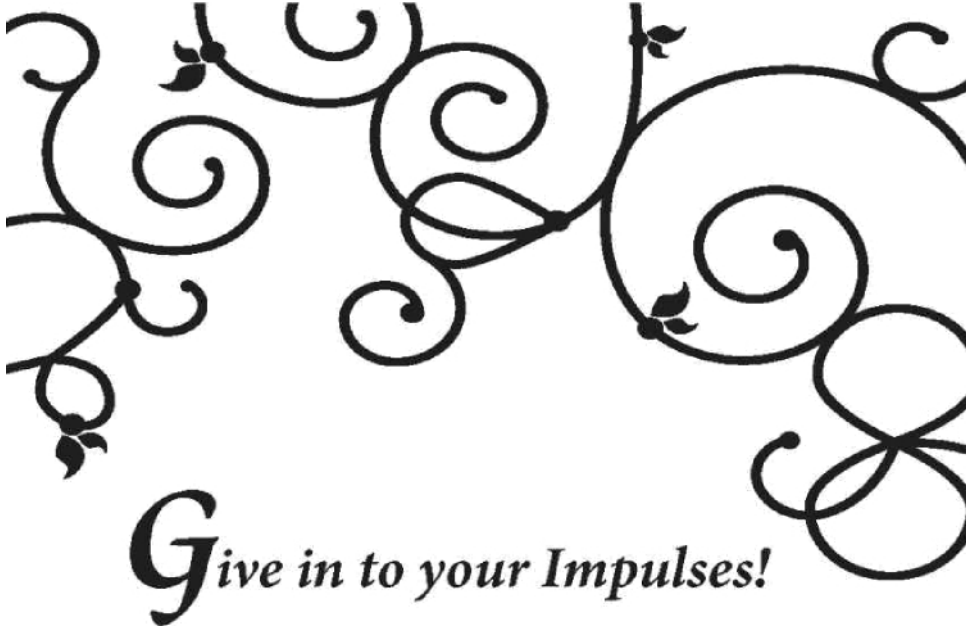
978-0-06-267212-4

Alexandra Mountbatten, bir çift vahşi yetimi düzgün genç hanımlara dönüştürmek için tutulur. Vasileri, dükün varisi Chase Reynaud, tek bir kurala göre yaşayan bir çapkındır: bağlanmak yok. Kız onu ıslah etmeye çalıştığında, ona zevk içinde bir eğitim vermeye karar verir. Fakat zeki, anlayışlı ve tutkulu Alexandra, Chase'in beklediğinden çok daha fazlasıdır.

THE WALLFLOWER WAGER

978-0-06-267216-2

Zengin ve acımasız Gabriel Duke, varoşlardan yüksek sosyetenin zirvesine tırmanmıştır ve şimdi öcünü almak istemektedir. Sadık ve tutkulu Leydi Penelope Campion, evine ya da kalbine almayacağı kayıp ya da yaralı bir hayvanla asla karşılaşmamıştır. Şimdi aklını ve kalbini Gabriel'i kurtarmaya adanmıştır - tabii önce Gabriel onu mahvetmezse.

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.Com adresine gidin ve neler
sunabileceğimizi görün.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ŞEBBOY BAHSİ. Telif hakkı © 2019 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı EYLÜL 2019 ISBN: 978-0-06-267215-5 Basılı

Baskı ISBN: 978-0-06-267216-2

Kapak tasarımı: Guido Caroti

Kapak illüstrasyonu Kirk DouPonce/FictionArtist.com tarafından yapılmıştır

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.